

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\von_Daniken_Erich-Prorok_minulosti-Riskantni_myslenky.pdb

PDB Name: Daniken Erich-Prorok minulosti-
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.5.2007
Modification Date: 12.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Erich von Däniken:
Prorok minulosti
Riskantní myšlenky o všudypřítomnosti mimozemšťanů

Hledá se předmět doličný - archa úmluvy

Mojžíš obdržel pokyn ke stavbě archy. Archa úmluvy - typ „Praotec úsvitu“. Teologický spor o hmotnost a obsah. Co objevil Lazarus Bendavid. Změna vlastnictví na běžícím pásu. Mana se vyráběla strojově. Potravinářská továrna při pochodu pouští. Nebezpečné záření z archy úmluvy. Byla archa zapomenuta, nebo uschována? Jak se dostala z Jeruzaléma do Etiopie. Jak se do tohoto případu zapletl Jeremiáš. Mene tek! Rekonstrukce případu v eposu KEBRA NEGEST. Královský dar. Jak byl Šalamoun podveden. Létající vůz rychlejší než orel na obloze. Je třeba archu úmluvy hledat v okolí Jeruzaléma, nebo v Etiopii?

Agatha Christie, nedostižná autorka detektivních románů, odhalila kdysi v jednom interview návod na dobrou detektivku. Příběh je prý jen tehdy přitažlivý a napínavý, když je řádně doložená každá podezřelá stopa, aby mohl být na konci neotřesitelně důvodně nalezen pachatel - vyřešení zápletky může být ovšem přesvědčivé jen za předpokladu, že i po skončení příběhu zůstanou ještě nějaké pochybnosti. Agatha Christie měla na mysli samozřejmě kvalitní detektivku. Rád bych vám teď vyličil jednu, která se odehrála ve skutečnosti - a přesto splňuje všechny požadavky, které Grand Old Lady kladla na prvotřídní krimi. Detektivka, jak je uvedena v Knize knih Pro mě osobně tahle detektivka začala při hodinách náboženství. Dověděli jsme se tam, že Bůh přikázal Mojžíšovi postavit archu. V 2. knize, 25, 10, čteme o pokynech, které Mojžíš dostal - ty však nemohly mít pouze ústní podobu, ale dokonce mu musel být předveden model archy: Hleď, abys všechno udělal podle vzoru, který ti byl ukázán na hoře. (Druhá Mojžíšova, 25, 40) Tato archa v naší detektivce je předmětem doličným a nebudeme ji proto spouštět z očí. Ačkoli se tenhle kriminální příběh odehrál ve velice vzdálené minulosti, stále se o něj odborníci přou - stejně tak, jako si i dneska večer u televizních obrazovek celá rodina kvůli domnělému pachateli v nejednom případě vjede do vlasů.

Druh a velikost doličného předmětu
Co to vlastně tahle archa byla?

Teologové, kteří v této části našeho příběhu převzali funkci vyšetřovatelů, hodnotí daný objekt velmi rozporuplně. V Piererově Universal-Lexikonu¹) je archa, nazývaná též archou sourozenství, popisovaná jako... „bedna z akáciového dřeva, dlouhá 1,75 m, vysoká a široká 1 m, uvnitř i zvenčí pozlacená.“

Renomovaný teolog, profesor doktor Hugo Gressmann²), pokládá schránu za značně menší, totiž „asi 1,25 m dlouhou a 0,75 m širokou a vysokou.“

Jsou to přesné, ale poněkud skrovné údaje. Mnohem více se dozvíme v knize Zohar, stěžejním díle Kabaly, jejíž vyšetřovatelé byli mnohem zvědavější. Kniha Zohar přes velmi podrobná sdělení nebyla podle všeho včleněna do oficiálního podání, protože se jednalo o tajný židovský spis, který byl sepsán mezi lety 130-170 n. l. Arše úmluvy však věnuje beznála

50 (!) stran a uvádí i ty nejmenší podrobnosti, které ostatním kriminalistům unikly.

Pouze na první pohled vypadá překvapivě to, že v knize

Zohar je „archa úmluvy“ vedena pod spisovou značnou „praotec úsvitu“. Při zevrubnějším pohledu je ovšem zřejmé, že popis se týká archy úmluvy.

Způsob, jakým je zakázka udělená v knize Zohar, je stejný, jak ho vyličil Mojžíš. Ten totiž obdržel od izraelského boha

Jahveho pokyn, aby pro „praotce úsvitu“ zbudoval podle přesných předpisů schránu, aby ji i s oním pozoruhadným „praotcem úsvitu“ bylo možné vzít na putování pouští.

Zatím je nesporné, že archa existovala, jenom její rozměry jsou udávány odlišně. Sporný je pro církevní kriminálku také účel záhadné schrány.

Reiner Schmitt³⁾ pokládá archu za

„schránku na posvátný kámen“.

Tomu odporuje Martin Dibelius, který tvrdí, že se jedná o

„putovní, prázdný boží trůn“ nebo o „pojízdné boží vozidlo, na němž božstvo stojí nebo sedí“.⁴⁾

Jak bychom si mohli tento doličný předmět přiblížit, když nejsme jednotní ani v názoru na jeho užití?

Jakýkoli komentář je zbytečný v případě názoru, kterým přispěl do diskuse v minulém století, roku 1835, teolog R.

Vatke⁵⁾: Archa úmluvy byla podle něho prázdná, protože v ní přebýval Bůh. - Kde uvnitř nic není, odtud se nedá nic vyndat, prohlásil Sherlock Holmes, když postavil prázdnou láhev od whisky dnem vzhůru.

Co se v arše přepravovalo?

Harry Torczyner⁶⁾ dospěl k názoru, že archa obsahovala protokoly, nebo přinejmenším dvě desky se zákony, spojené s osobou Mojžíše. Harry T. se tak nutně dostal do sporu se svým kolegou Martinem D.⁴⁾, který nejen že klade velký otazník nad již vžitý pojem „archa úmluvy“, nýbrž zpochybňuje i to, že by

Mojžíšovy desky se zákony vůbec kdy v této schráně byly.

Jak těžká byla schrána? Zcela neurčité výsledky přináší vyšetřování hmotnosti tajuplné archy. Prorok Samuel, který byl také soudcem, a tudíž už z titulu této své profese byl nepochybně přesným pozorovatelem, napsal:

„Nyní tedy udělejte nový vůz a přiveďte dvě krávy po otelení, na které ještě nebylo vloženo jho... Pak vezmete Hospodinovu schránu a dáte ji na vůz, zlaté předměty, které jí přinesete jako oběť za provinění, vložíte do vaku po jejím boku...“ (První Samuelova, 6, 7+8)

Soudce Samuel podává zprávu i o druhém voze pro přepravu:

„Vezli Boží schránu na novém povozu. Vyzvedli ji z

Abínádabova domu na pahorku, Uza a Achjó, synové

Abínádabovi, řídili ten nový povoz.“ (Druhá Samuelova, 6,3)

S ohledem na přepravu pomocí jednoho či dvou povozů a na tažnou sílu dvou dospělých krav byla hmotnost archy s těžší vyšší než 300 kg, neboť ji přenášeli a překládali levité, kněží Jahvových svatyní:

„Když ti, kdo nesli Hospodinovu schránu, ušli šest kroků, obětoval býka a vykrmené dobytče.“ (Druhá Samuelova, 6,13)

Biblickým kriminalistům by se vlastně měly číst levity o jejich nejednotnosti, přesně tak, jak to učinil Mojžíš ve své 3. knize, v níž poskytl kněžskému stavu levitů příslušné předpisy.

Co to ve skutečnosti Izraelité po celých dlouhých 40 let namáhavě přepravovali po poušti? Proč se nebyli s to odloučit od tohoto předmětu, když byl pro ně tak obtížný?

Úspěšný kriminalista Lazarus Bendavid Pan Lazarus Bendavid

(1762-1832) žil v Berlíně jako filozof a matematik, byl ředitelem Svobodné židovské školy a vůbec nezavíral oči před realitou - byl také redaktorem vážených novin Spenersche

Zeitung.⁷⁾ Bendavidovi současníci o něm napsali, že je „jako učenec a filozof známý Žid“, kterému se údajně podařilo dokázat,

„že posvátná schrána v Mojžíšově době obsahovala poměrně dokonalou elektrickou aparaturu, a navíc vykazovala odpovídající účinky.“

Lazarus Bendavid nebyl jen chytrý muž, ale značně předběhl i svou dobu. Četl si jako pravověrný Žid v knize Zohar?

Nepřeběhl mu tam přes cestu „praotec úsvitu“? Že by ho něčím zarazil? Nebo se nespokojil s poznatky, které si už osvojil? Bylo mu samozřejmě známo, že přístup k posvátné schráně byl povolený jen pevně stanovenému a přesně určenému okruhu osob a že ani nejvyšší kněží nesměli běžně vstoupit do posvátného prostoru.

Tento posvátný prostor v sobě totiž skrýval nebezpečí!

Životu nebezpečno poblíž archy!

Bendavid:

„Podle talmudistů bylo se vši určitostí se vstupem do svatyně spojeno ohrožení života. Nejvyšší kněz do ní pokaždé vstupoval s jistou bázní a vždy pokládal za šťastné znamení, když se v pořádku vrátil.“

Násilná změna vlastnictví

Detektivka se začíná komplikovat. Archa úmluvy měnila vlastníky!

Po vyhrané válce zkonfiskovali archu Páně Filištinští, hebrejský kmen západního původu. Všimli si, jak tajuplná aparatura je pro

Izraelity důležitá a očekávali výhody, vyplývající z jejího vlastnictví. Avšak Filištinští neobdrželi žádný návod k použití a nevěděli si s touto věcí rady. Každopádně jim zanedlouho nešlo, že onemocněli či zemřeli všichni lidé, kteří se dostali do blízkosti archy. Začali tento zrekvírovaný předmět jako nějakého zlověstného černého Petra přesouvat z místa na místo, ale všude se dělo stále totéž: Zevlouni, kteří se dostali na dosah pochybné kořisti, byli postiženi

nádory, lupénkou a vypadáváním vlasů, a to ať děti, nebo dospělí - všichni byli postižení mohutným dávením a mnozí strašlivým způsobem zemřeli.

Pozoroval to i soudce Samuel:

Události připomínají Hirošimu

„Obeslali všechna pelištejská knížata, shromáždili je a rozhodli: „Odešlete schránu Boha Izraele zpět na její místo, ať nás a náš lid neumí.“ Celé město zachvátila smrtelná hrůza. Boží ruka tam dolehla velmi těžce. Muži, kteří nezemřeli, byli raněni nádory. Volání města o pomoc stoupalo k nebesům“ (První Samuelova, 5, 11+12)

Po celých sedm měsíců Filištinští vlastnili tu prokletou věc.

Pak se své kořisti chtěli už jenom zbavit. Naložili schránu na vůz, zapřáhli do něj dvě krávy a nemilosrdně poháněli řvoucí dobytčata bičem až na hranice Bét-šemeše.

Když zrání přišli bét-šemeští obyvatelé do údolí, aby sklídili pšenici, spatřili vůz s archou. Okamžitě porazili krávy a pak přivolali levitské kněze, kteří jako jediní uměli s archou zacházet. Naneštěstí přišlo o život ještě 70 mladých mužů, kteří v nejmenším netušili, že je archa nebezpečná. Přiblížili se k nebezpečnému nákladu příliš blízko a „Hospodin je ranil“.

(První Samuelova, 6, 19)

Dolichný předmět znovu u konstruktérů

Nyní se tedy archa znovu ocitla ve vlastnictví svých konstruktérů a opět ji tak měli v moci, a to v obojím slova smyslu.

Ale my pořád ještě nevíme, co to vlastně bylo za aparaturu.

Detektivka pokračuje, ale řešení se už rýsuje. Neboť:

Roku 1978 vyšla v Londýně kniha THE MANNA-MACHINE⁸), společná práce přírodovědce George Sassoon a inženýra Rodneyho

Dalea. Britští vědci se přidržovali velmi přesného popisu

„praotce úsvitu“ v knize Zohar, který interpretovali a rekonstruovali podle současných technických a biologických poznatků. Zjistili, že se v případě archy úmluvy jednalo ve skutečnosti o technickou aparaturu - jak ostatně předpokládal i

Bendavid -, která Izraelity při jejich pochodu pouští zásobovala bílkovinnou potravinou - manou.

Pokrok ve vyšetřování!

Teď už vyšetřování pokročilo o obrovský krok kupředu: Archa úmluvy = praotec úsvitu = stroj na manu. Vychází to stejně bezvadně jako malá násobilka!

Protože technika nepatří zrovna ke zvláštním zálibám teologů, mohli bychom ji nyní kriminalistickému týmu odebrat. V této chvíli je tedy zřejmé, že:

- archa úmluvy nebyla v žádném případě svatyně, nýbrž schránka na stroj, který vyráběl potraviny,
- do její blízkosti směli vstoupit pouze „vyvolení“, totiž ti, kteří se vyznali v její obsluze,
- nepovolání se nakazili, onemocněli nebo umírali, protože stroj vydával silné radioaktivní záření.

Podle získaných poznatků vypadá „Případ archa úmluvy“ takto:

Mimozemšťané měli z nám neznámých důvodů zájem na tom, aby určitou skupinu lidí odloučili od ostatního světa a na více než dvě generace zamezili jakémukoli kontaktu se „zbytkem lidstva“.

Přes svého prostředníka - proroka - nařídili vyvolené skupině odchod z civilizace. Mojžíš - mohl to klidně být i jiný vyvolený

- vedl Izraelity přes poušť. Mimozemšťané zpočátku drželi putujícímu národu nepřátele od těla - Egyptané, kteří je pronásledovali, byli doslova utopeni:

„Vody se vrátily, přikryly vozy i jízdu celého faraónova vojska, které vešlo za Izraelci do moře. Nezůstal z nich ani jediný.“ (Exodus, Druhá Mojžíšova, 14, 28)

Logika nebešťanů

FBI, stejně jako jakýkoli jiný kvalifikovaný vyšetřovací úřad, by teologická východiska, která byla použita při vysvětlování tohoto jevu, odmítla jako protirečící zdravému lidskému rozumu.

Argumentuje se tu totiž tím, že Izraelci pochodovali při odlivu po šelfu nebo po mělčině a Egyptané, kteří je pronásledovali, byli zaskočení přílivem.

Vyvolenému národu jistě přiznáme určité zvláštní nadání, ale zároveň nemůžeme podsouvat Egyptanům, kteří jako první rozdělili rok na 365 dní, k čemuž došli pozorováním pravidelných nilských záplav, že by neměli o přílivu a odlivu alespoň stejné znalosti jako Izraelité.

Ne, Egyptané se neřítíli jako slepí do záhuby! Byli záměrně klamáni tajuplnými „anděly“ - a to ohnivým sloupem:

Směr pochodu: Ohnivý sloup!

„Tu se zvedl Boží posel, který šel před izraelským táborem, a šel teď za nimi. Oblakový sloup se před nimi totiž zvedl, postavil se za ně a vstoupil mezi tábor egyptský a izraelský. Jedním byl oblakem a temnotou, druhým osvětloval noc, po celou noc se jedni k druhým nepřiblížili.“ (Druhá Mojžíšova, 14, 19+20)

Tento oblak nebyl, jak by se také dalo uvažovat, náhodným meteorologickým úkazem. Mojžíš doslova zaznamenal, že „oblakový sloup“ byl pro Izraelce vůdčím signálem:

„Hospodin šel před nimi ve dne v sloupu oblakovém, a tak jim svítil, že mohli jít ve dne i v noci. Sloup oblakový se nevzdálil od lidu ve dne, ani sloup ohnivý v noci.“ (Druhá Mojžíšova, 13, 21+22)

Náhodné meteorologické úkazy jsou zpravidla vidět chvilku, pár minut, pro mě za mě třeba i hodin, ale ne měsíce a řadu let.

Toto vysvětlení prostě ve zkoušce neobstojí.

Vzhledem k tomu, že nesledujeme stopu jednoho či několika

Izraelců, máme to poměrně jednodušší než kriminalisté, kteří musejí vždydy odhalit jen nepatrnou stopu. Před námi se rozprostírá rozsáhlá cesta obrovského tažení, které se jen zvolna pohybovalo pouští. Nepřátelé byli zničeni, cesta byla volná. Přesto to byla neslýchaná opovážlivost, vést tisíce lidí

- ženy, děti, starce, muže a mládež - krajinou, v níž se nemohli živit ani divoce rostoucími plody, ani zvěřinou. Kvůli nedostatečnému zásobování ztroskotala nejednou i moderní vojska!

Čím se živil putující národ?

V horkých pouštích s jejich životu nepříznivým prostředím kolísají teploty mezi +58o a -10o C. Roční srážky dosahují v průměru sotva 10 cm. Příroda neposkytl živnou půdu ničemu, co by mohlo utišit hlad obrovského „vojska“. Přesto vůdce Mojžíš našel odvahu k pochodu se svým národem nekonečnou rozpálenou pouští.

Kdo zásoboval izraelský národ potravou?

Vypomohli mimozemšťané a Mojžíš si toho byl vědom. Neboť

„Hospodin“, který se mu zjevil v „hořícím trnovém keři“, mu předvedl aparaturu, která po celá léta putování měla odstranit starosti s potravou.

Byl to podivuhodný stroj. Akumuloval vodu z noční rosy, smísl ji s mikroskopicky miniaturní zelenou řasou (Chlorella) a produkoval potravu v libovolném potřebném množství. Vznikly pravděpodobně potíže se stále stejným jídelním lístkem, ale hladem nemusel nikdo trpět. Na to mohl Mojžíš poukázat, když se lidé bouřili.

Potravní syntéza z rosy a zelených řas se dařila pomocí ozáření. Ozářování vyžaduje energii. Odkud se měla v nehostinné liduprázdné poušti vzít? Jaký to asi byl zdroj energie, který nevyschl po celých dlouhých 40 let?

V současnosti můžeme tyto otázky škrtnout. Podle našich znalostí soudobých technických možností to mohl být jen jaderný minireaktor. Reaktory tohoto druhu existují, už dávno se používají v praxi. Oficiálně to víme od února 1978.

V Kanadě se zřítíl minireaktor...

Ruský špionážní satelit „Kosmos 954“ se zřítíl v Kanadě v oblasti Velkého Otročího jezera. Velitelství strategického letectví US-Air-Force vyhlásilo poplach. Ponorkám operujícím ve světových mořích byla odeslána zašifrovaná hlášení a rozkazy.

Osádky raketových stanovišť vyhlásily 1. stupeň poplachu.

Červené telefony spojenců NATO byly rozžhavené doběla. „Kosmos

954“ měl na palubě přes 45 kg radioaktivního uranu 235, zdroj energie, který podle názoru odborníků může zářit a zamořovat krajinu i obyvatelstvo radioaktivními oblaky 1000 a více let.

Při zřícení „Kosmosu 954“ se reaktor roztavil třením v atmosféře a jeho smrtící náklad se rozpadl. Politikové si přátelsky potřásli rukama a stupeň ohrožení byl zrušený. Potřesením rukou ovšem neodstranili radioaktivní záření, pouze utlumili politicky výbušnou situaci.

V Himalájích byl namontovaný minireaktor!

Jen zakrátko poté oznámila indická vláda, že americká CIA již před lety pověřila vysoce kvalifikované horolezce, aby v Himalájích nainstalovali minireaktor jako nikdy nevysychající zdroj energie pro přístroje, jejichž úkolem bylo nepřetržitě odposlouchávat Čínu.

Minireaktory uvolňují energii pomocí rozpadu plutonia a energie záření se bezprostředně přeměňuje na elektřinu - je to tedy odlišný postup od velkých atomových elektráren, které používají těžkou vodu a palivové tyče. Minireaktor vydává záření. Je sice nebezpečný, ale nemá smrtelné následky, pokud se někdo nezdržuje příliš dlouho v jeho blízkosti. Vždyť konec konců odvážní horolezci vynesli takovou věc do Himalájí a vrátili se zdraví nazpět.

Minireaktory jsou jako zdroje energie nezbytné například v budoucích kosmických lodích. Aparát, který po ozáření vyrábí z vody a zelených řas výživnou bílkovinnou potravinu, bude nesmírně důležitý i pro mezigalaktické kosmické lety. Jsem si jistý, že objevy Britů Sassoon a Dalea už dávno podrobně zkoumají odborníci na kosmické lety. Jeden takový stroj na manu na palubě - a otázka základní potraviny pro kosmonauty je vyřešena.

Citlivý stroj

Archa, kterou „Hospodin“ ukázal chytrému Mojžíšovi na posvátné hoře, nesměla podle všeho stát na volném prostranství. Možná že ji bylo třeba chránit před písečným nánosem pouště, třeba jí škodily vysoké denní teploty, anebo se ani putující národ neměl dovědět, z jaké tajuplné továrny dostává svou stravu. Každopádně byla archa, tahle neprodyšně těsná schrána, kolem dokola obestavená. Ergo samotná archa úmluvy nebyla strojem na manu, byla pouze obalem, v němž se tento stroj uchovával a přepravoval. Tak bylo dosaženo pozoruhodného cíle: Citlivý přístroj byl chráněn před škodlivými vnějšími vlivy a zároveň před zvědavými pohledy. Během dlouhých přestávek v pochodu byl kolem „továrny“ postavený stan, vzhledem k nebezpečnému záření nebyl nikdy zbudováný uvnitř tábora:

„Mojžíš vzal stan a postavil si jej venku za táborem opodál tábora a nazval jej stanem setkávání.“ (Druhá Mojžíšova, 33, 7)

Nespouštějme doličný předmět z očí. Už o něm víme spoustu věcí, dokonce i to, jak fungoval:

Jak Sassoon a Dale podle knihy Zohar rekonstruovali náš objekt, ukázalo se, že „praotec úsvitu“ spolehlivě každé ráno po šest po sobě následujících dnů produkoval lepkavou potravinu s ochrannou známkou Mana. Šestidenní týden.

Sedmého dne se stroj čistil. Tato údržba byla záležitostí levitů, které instruoval

Mojžíšův bratr Áron. Áron vystoupil s Mojžíšem na horu a pravděpodobně byl vyškolen v rychlokurzu. „Hospodin“ ho poučil:

„Hospodin mu řekl: „Teď sestup, potom vystoupíš spolu s Áronem, ale kněží ani lid nesmějí proniknout a vystoupit k Hospodinu, aby se na ně neobořil.“, (Druhá Mojžíšova, 19, 24)

Dílčí bilance vyšetřování

Jaké závěry je možné vyvodit při současném stavu vyšetřování?

- Mimozenští průvodci putujícího národa chtěli vyčlenit jednu skupinu z jejího „prostředí“.
- Mimozenšťané neměli k dispozici flotilu raketoplánů, jinak by zajistili přepravu svých chráněnců kosmickými loděmi.
- Přistála jen poměrně malá skupina návštěvníků z kosmu. Když jejich kosmická loď přistála na hoře, dostal Mojžíš

- Mimozenští průvodci putujícího národa chtěli vyčlenit jednu skupinu z jejího „prostředí“.

- Mimozenšťané neměli k dispozici flotilu raketoplánů, jinak by zajistili přepravu svých chráněnců kosmickými loděmi.

- Přistála jen poměrně malá skupina návštěvníků z kosmu. Když jejich kosmická loď přistála na hoře, dostal Mojžíš od velitele výslovný příkaz, aby nechal kolem hory postavit plot

- nikdo totiž nesměl proniknout dovnitř:

„Hospodin Mojžíšovi řekl: „Sestup a varuj lid, aby se nikdo nepokoušel proniknout k Hospodinu ve snaze ho uvidět.

Mnoho by jich padlo...“ Mojžíš řekl Hospodinovi: „Lid nemůže vystoupit na horu Sínaj, neboť ty sám jsi nás varoval slovy: Vymez podél hory hranici a horu posvěť.“,

(Druhá Mojžíšova, 19, 21+23)

- Malá skupina mimozenšťanů demonstrovala svou převahu technickými prostředky - ovladatelným ohnivým sloupem, utopením egyptského vojska.

- Z trysek kosmické lodi šlehalý žhnoucí plyny a byly provázené strašlivým hlukem:

„Celá hora Sínaj byla zahalena kouřem, protože Hospodin na ni sestoupil v ohni. Kouř z ní stoupal jako z hutě a celá hora se silně chvěla.“

- Z kosmické lodi byl vyložen stroj na výrobu potravy a předán

Mojžíšovi a Áronovi.

- Aparatura byla při přepravě uchovávána ve schráně - v arše.

- Aparatura byla umístěna na voze taženém dobytčaty, ale nebyla pravděpodobně těžší než 300 kg, protože ji muži občas překládali pomocí nosítek.

- Lidé, kteří se neopatrně přiblížili k přístroji, onemocněli, museli zvracet, objevily se u nich nádory, lupénka a vyrážka.

- Nikdo netušil, co se v arše přepravuje. Bylo známo jen to, že potravou je zásobuje „Hospodin“. Posvátný přibyték, v němž stála archa, ukrýval tajemství.

- Vyškolení levité se ve speciálních oděvech starali o provozuschopnost stroje, ale ani oni nevěděli, jakého je druhu.

Obávali se ho a měli k tomu dobrý důvod, protože se vyskytly nehody, při kterých byli usmrceni i kněží.

Tolik je možné vypovědět za současného stavu vyšetřování případu

„Archa úmluvy“.

Kde zůstala „archa úmluvy“? Existuje ještě?

Jak to bylo dál?

Co se stalo s archou a jejím tajemným obsahem?

Kde zůstala?

Existuje ještě?

Můžeme doličný předmět znovu objevit? Jak?

Takové co do objemu a hmotnosti monstrum se přece nemohlo jen tak vypařit!

Pokračujme dál v zajišťování stop.

Z líčení putování je možné zjistit, že stroj fungoval, dokud byl řádně ošetřován. A také to, že po návratu do země

zaslíbené ho už nebylo zapotřebí, protože zde teklo „mléko a strdí“ - konečně nějaká změna v jednotvárném jídelníčku.

Přesto se podle všeho rozkřiklo, že navrátilci měli při svém pochodu k dispozici podivuhodnou věc, která je zásobovala potravou. Začala fungovat průmyslová špionáž. Každý vznešený dům chtěl vlastnit tento neúnavný stroj. Už jsme se dověděli o vítězném boji Filištinských s Izraelity a o ukořistění stroje, který pak vítězové kvůli mnoha nehodám ve vší tajnosti dopravili nazpět.

Dvacetiletá odstávka v chýši

Kde zůstala archa, když byla odnesena do Bét-šemeše?

Nejméně 20 let byla odstavená v jedné chýši:

„Muži kitjatjearímští přišli a Hospodinovu schránu odnesli. Dopravili ji do domu Abínádabova na pahorek a jeho syna Eleazara posvětili, aby u Hospodinovy schrány držel stráž.

Ode dne, kdy schrána spočinula v Kirjat-jearímu, uplynulo mnoho dní, celkem dvacet let. Tu celý izraelský dům zatoužil po Hospodinu.“ (První Samuelova, 7, 1+2)

Je to jasné: stroj už nefungoval, nikdo se o něj nestaral, upadl v zapomnění.

Typ od tchána

Teprve Saul, první izraelský král, který žil kolem roku 1000 př.n.l.“ znovu připomněl archu svému zeti, králi Davidovi (1013-973 př. n. l.), který se svého času postaral o tolik rozruchu. Když se David začal zajímat o tu záhadnou věc, stála ještě v Abínádabově příbytku tak, jak tam byla kdysi dopravená.

Davidův zájem byl probuzený, ale ani v nejmenším se nezaobíral myšlenkou umístit archu na důstojné místo v paláci, který si právě nechal zbudovat. Třeba ho vylekaly strašidelné příběhy, které se vyprávěly po celé zemi, nebo pro něho nebylo prostě to monstrum tak důležité, aby se mu zachtělo chystat pro ně zvláštní místo. Každopádně to trvalo notnou dobu, než vyslyšel tip svého královského tchána a s 30 000 muži „se vydal na cestu do Baalímu Judova, aby odtud přivezli Boží schránu.“ (Druhá Samuelova, 6, 1)

S archou si pořád ještě není radno zahrávat!

Při zpáteční přepravě se opět stala záhadná nehoda:

„Vezli Boží schránu na novém povozu. Vyzvedli ji z

Abínádabova domu na pahorku, Ura a Achjó, synové

Abínádabovi, řídili ten nový povoz... Ura šel při Boží schráně, Achjó před schránou... Když přišli k Nákonovu humnu, vztáhl Uza ruku k Boží schráně a zachytil ji, protože spřežení vybočilo z cesty. Hospodin vzplanul proti

Uzovi hněvem. Bůh ho tam pro neúctu zabil a on tam při Boží schráně zemřel.“ (Druhá Samuelova, 6, 3-7)

Ukázal se nový důkaz při hledání přístroje: stroj, který byl 20 let mimo provoz, pořád ještě dává elektrické rány!

Minireaktor tedy nepřestal vyzařovat energii. To bude pro další sledování objektu velmi důležité!

Drobné nehody byly překonané, archa i se svým obsahem se dostala do Jeruzaléma a král David byl z toho tak šťastný, že se radostí dal do tance: svlékl se a poskakoval nahý sem a tam, jak ho Bůh stvořil. Byla to jenom radost vlastníka? Nebo doufal, že si svým panovnickým tancem nakloní Jahveho, aby uvedl přístroj znovu do provozu? Chtěl pro svůj národ přičarovat manu?

David byl na jedné straně hrdý, že vlastní archu, ale na druhé straně se nebyl s to rozhodnout, zda má být umístěná v jeho paláci. Nenechal pro ni dokonce vystavět ani chrám:

„Hospodinovu schránu přinesli a umístili ji na příslušném místě uprostřed stanu, který pro ni David postavil.“ (Druhá Samuelova, 6, 17)

300 let netknutá!

Kolem záhadného předmětu se znovu rozhostilo ticho. Teprve

Davidův nástupce, král Šalamoun (přibl. 965-926 př. n. l.), nechal archu umístit do svatyně ve speciálně oddělené části chrámu. Tam zůstala netknutá stát přes všechny války a převraty v izraelské říši plných 300 let. Během této nikoli krátké doby lupiči vyloupili nejméně čtyřikrát chrámové drahokamy a zlaté poklady - ale archy se ani nedotkli.

Každopádně není zmíněná v žádném záznamu. Lupiči brali i méně drahocenné věci než drahokamy. Že by o arše neměli tušení? Obávali se jejího tajemného obsahu? Nebo Izraelité uschovali a zajistili tento předmět jako nejcennější vzpomínku na svůj pochod pouští?

Nevědělo se, kde se archa nachází? Je tohle důvod, proč na tak dlouhou dobu ztrácíme stopu? V každém případě je třeba vzít v úvahu z posledního úředního záznamu, že arše nebyl připisován přehnaný význam:

„Svatou schránu dejte do domu, který vybudoval izraelský král Šalamoun, syn Davidův. Už ji nebudete nosit na ramenou.“ (Druhá Paralipomenon, 35, 3)

Ztracena při zničení Jeruzaléma?

Objevila se domněnka, že archa se ztratila při zničení

Jeruzaléma roku 586 př. n. l. I tento údaj je zapotřebí nepouštět ze zřetele, ať už je vyšetřování jakkoli komplikované.

Nesmíme házet flintu předčasně do žita.

2. dílčí rozbor

Nejprve však druhé konstatování stavu vyšetřování:

- Stroj už neprodukuje žádnou manu.

- Už tu není nikdo, kdo by ho uměl obsluhovat.

- Přes dlouhé skladování minireaktor dosud funguje. Elektrické napětí, které produkoval, bylo dostatečně silné, aby Uzu při doteku archy na místě zabilo.

- Králové Saul, David a Šalamoun se archy báli a ukrývali ji.

- Archa časem ztratila náboženský význam, který měla během putování pouští.

- Mimozenšťané podle všeho zmizeli.

Překvapivá nová stopa!

Sledujme nyní novou stopu.

Za života proroka Jeremiáše (627-585 př. n. l.) a jeho současníka Ezechiela se mimozemšťané znenadání znovu objevili. Požadovali od Jeremiáše, aby stále ještě nebezpečně zářící aparaturu nechal zmizet.

Jeremiáš, jeden z největších starozákonních proroků, byl pro své současníky velmi nepříjemný. Narodil se v malém městečku

Anatót, ležícím severně od Jeruzaléma, a patřil ke kněžskému stavu. Svým současníkům se jaksepatří znelíbil tím, že se obracel proti modloslužebnictví, vyzýval k pokání a pranýřoval jakoukoli nemravnost, slovem nastavoval lidem zrcadlo, ve kterém se všichni jen neradi poznávali. Kromě toho měl - jako všichni proroci - dobrý politický čich. Prorokoval zánik Izraele a zničení jeruzalémského chrámu.

Jojakím na scéně!

Je pochopitelné, že judejský král Jojakím (608-598 př. n. l.) měl z Jeremiášových slov pramalou, ne-li rovnou vůbec žádnou radost. Prorok si nenechal ujít to, aby hned na počátku

Jojakímovy vlády neproněsl na chrámovém nádvoří plamennou řeč, v níž obšťastnil posluchače všemi svými zásadními názory. Jeremiáš se stal nanejvýš nepohodlný, a proto měl být umlčen.

Proroci sem, světovláda tam - všemi mastmi mazaného

Jeremiáše něco napadlo: anno 605 př. n. l. dostal nápad, aby nechal své projevy sepsat a šířit svým žákem Baruchem. O rok později, při Velkém půstu, přečetl Baruch Jeremiášovy projevy lidu shromážděnému v chrámu. Oficiální činitelé šleli vzteky, mluvili o podněcování lidové vzpoury a o rebelii proti králi

Jojakímovi. Odebrali Baruchovi jeho písemné podklady a předali je králi, který neméně vztekle všechny stránky roztrhal a hodil je v palácovém sále do krbu.

Od této chvíle se museli Jeremiáš a Baruch ukrývat.

Proroci totiž nemluvili pouze na náboženská témata! Byli to také rození politikové a demagogové. Když pronášeli své projevy, vyjadřovali se i k aktuálním politickým otázkám. Ale jakým způsobem! Ovládali rétorické umění a dobře si byli vědomi toho, jaké záležitosti je lid připravený vyhnat na ostří nože.

Král Jojakím - a teď se celá věc vysoce zpolitizuje - platil za egyptského vazala. Jeremiáš však stál na straně Chaldejců (Babylóňanů), a proto byl nepřítelem Egyptů. Jojakím nechal volný průchod pohanským obyčejům, které se v Izraeli stále více rozšiřovaly. Jeremiáš se nemilosrdně obracel proti těmto nešvarům. Byl s to lehce vzbouřit své krajany, protože

Izraelité tehdy museli odvádět poplatky. Král Jojakím rozpoznal svou šanci, spojil se s Egypty a přestal platit reparace.

Chaldejský král Nebúkadnesar II. (605-562 př. n. l.) si nenechal takovou příležitost nabízet dvakrát. Vyslal ze Sýrie vojsko, aby oblehlo Jeruzalém, který zamýšlel roku 597 př. n. l. dobýt.

Naděje a pomoc od protivníka

V této nouzové situaci vyslal Jojakím posla k nenáviděnému

Jeremiášovi. Ten neměl pro krále žádnou útěchu, jenom radu, aby se bezpodmínečně podrobil Babylóňanům.

Jako na zavolanou se vynořilo egyptské vojsko a zapojilo se do bojů. Babylóňané se tak museli zničehonic bránit nejen Izraelitům, ale i Egyptům. Přechodně to vypadalo tak, jako by se zkušený Jeremiáš se svou předpovědí jaksepatří zmýlil, ale bylo to opravdu jen nanedlouho, protože Babylóňané Egypty na hlavu porazili a vrátili se nazpět do svých obléhacích pozic kolem Jeruzaléma.

Ještě nikdy v dějinách nebyli vládcové nadšeni, když se ukázalo, že outsider měl pravdu. Metody, jak je potrestat, jsou různé, ale trestu neušli nikdy, ať už prohlášením za mrtvé, nebo skutečnou smrtí. Jeremiášovi protivníci u dvora dokázali

Jojakíma přemluvit, aby nechal proroka usmrtit. Král rozkázal uvrhnout proroka a politika do hluboké cisterny, na jejímž dně bublala hustá vrstva bahna. Tady měl nehodný prorok bídně zemřít hladu. Smrt to měla být opravdu vybraná...

Jeremiáš zachráněn!

Jak se v dobré detektivce sluší a patří, je „hrdina“ vždy na poslední chvíli a nepředvídatelným způsobem zachráněn.

Stejně štěstí potkalo i Jeremiáše!

K rádcům krále Jojakíma patřil také mladý etiopský úředník jménem Abímelech. Ten byl s to díky svému značnému vlivu na panovníka dosáhnout toho, že vyhladovělý a promrzlý Jeremiáš byl z cisterny vytažen na denní světlo.

S Jeruzalémem to šlo k rychlému konci: Babylóňané prolomili městské opevnění, král Jojakím byl zajatý a přišel o život. Jeho syn Jojachín se pokusil vládnout ještě tři měsíce, ale pak se i on vzdal Babylóňanům. Deset tisíc lidí odešlo do vyhnanství, odebrali se tam...

... všichni vojevůdci a bojeschopní lidé a také zámečníci a kováři, setrval jen sprostý lid. Poklady z chrámu a královského paláce putovaly do Babylónu a Šalamounovy zlaté nástroje byly na místě v chrámu rozbity.“¹⁰)

Nyní tedy Jeremiáš nabyl konečně své svobody!

Pořád však zůstává otevřená otázka, kde byla archa úmluvy?

No jo, kdyby se kriminální případy daly vždycky řešit jednoduše!

Musí se sledovat řada stop, aby se - možná - našla ta správná.

Zůstaneme, i když s oklikami, naši supervěci na stopě.

Především poskočíme v čase.

Menetekel!

Jeruzalém byl roku 597 př. n. l. dobytý babylónským králem

Nebúkadnesarem. Pak vládl jeho syn Belšasar, to bylo přibližně kolem poloviny 6. století př. n. l. A tehdy se stalo cosi tajuplného.

Král Belšasar pozval na tisíc hostů k přepychové hostině.

Pod vlivem bakchantického ovínění nechal naplnit zlaté a stříbrné nádoby, které jeho otec ukořistil v Jeruzalémě, a za obrovského jásotu přinést do sálu. Hulákající hosté, zpítí sladkým vínem, se vrhli na posvátné nádoby. Byl to strašlivý výstřelek, který Belšasara napadl!

Uprostřed bujarého veselí přeběhl všem mráz po zádech.

Znenadání se v pološeré, zakouřené dvoraně zjevil prst a začal psát na stěně.

„Pili víno a chválili bohy zlaté a stříbrné, bronzové, železné, dřevěné a kamenné. V tu hodinu se ukázaly prsty lidské ruky a něco psaly na omítku zdi královského paláce naproti svícnu. Král viděl zápěstí ruky, která psala. Tu se barva králova obličeje změnila a myšlenky ho naplnily hrůzou, poklesl v kyčlích a kolena mu tloukla o sebe. Král mocně zvolal, aby přivedli zaklínače, hvězdopravce a planetáře... Toto pak je písmo, které bylo napsáno: „Mené, mené, tekeli ú-parsín.“

(Sečteno, zváženo, shledáno lehkým). - Ještě té noci byl kaldejský král Belšasar zabit.“ (Daniel, 5, 4-5-6-7-25-30)

Z této události je možné se dozvědět jen to, že chrámové svátosti vládly magickými silami. O arše úmluvy se nehovoří.

Co se stalo s Jeremiášem?

Podívejme se pozorněji na Jeremiáše. Něco s ním není v pořádku.

Jak oznamuje jeho písař Baruch 11), byl jeho pán důrazně varován jakýmiisi „anděly Nejvyššího“ ještě před příchodem babylonského vojska. Tito podle všeho nadcházejících událostí velice dobře znali andělé Jeremiášovi rozkázali, aby ukryl posvátné předměty, které světil Hospodin Mojžíšovi, před Babyloňany, kteří sem údajně dříve či později dorazí. Andělům tedy v žádném případě nešlo o ty předměty, které Belšasar nechal později přinést na hodokvas, tedy o nádoby, poháry a svícny, nýbrž o ta zařízení, která byla Mojžíšovi svěřena při putování pouští. K těm však patřila i archa úmluvy se svým strojem na výrobu masy!

Velké mlčení

Jeremiáš, který pochopil vážnost situace, svolal silné muže, mezi nimi i svého etiopského přítele Abímelecha. Za přísného utajení, aby si lidé v městě ničeho nevšimli, přístroje odvezli a uschovali je v jedné jeskyni. Je skutečností, že archa úmluvy nepadla do babylonských rukou - ale zato teď beze stopy zmizela.

Najednou je prostě pryč. V kanonizovaných, církví posvěcených biblických textech se už o ní nepronese ani slovo.

Archa úmluvy zmíněna už jenom v utajených svatých spisech

Údaje existují už pouze v apokryfech, utajovaných posvátných knihách. Apokryfy nejsou ovšem v křesťanském slova smyslu

„plnohodnotné“, i když svým pojetím i obsahem naprosto odpovídají „oficiálním textům“. Druhá Kniha Makkabejských je takovou apokryfní knihou a právě v ní se dočítáme:

„Tak to bylo také uvedeno v tomtěž spise, že je prorok podle Božího příkazu vyzval, aby s sebou vzali svatostánek svědectví a archu. Když pak dorazili na horu, na které pobýval i Mojžíš, a spatřili Hospodinem zaslíbenou zemi, našel Jeremiáš jeskyni. V ní uschoval svatostánek, archu a oltář pro kouřové oběti a zakryl vchod. Mnozí však, kteří šli s nimi, si chtěli otvor zapamatovat a zakreslit, ale nemohli ho už najít. Když se to Jeremiáš dověděl, potrestal je a prohlásil: „Toto místo nesmí nikdo objevit, ani o něm vědět, dokud Hospodin opět neshromáždí svůj národ a nebude k nám znovu milostiv.“

V Mišně+ se říká, že jeden z chrámových kněží hledal jednoho dne archu v okolí Jeruzaléma a našel velký, neforemný kámen, o jehož existenci dal vědět svým kolegům. Než však mohl celou záležitost objasnit, postihla ho tajuplná smrt:

„Tak kněží poznali, že tam leží uschována archa úmluvy.“

(Mišna, kap. 6, 214))

+Mišna je část Talmudu a platí za „Výčet zákonů“. A zase se s archou úmluvy nic neděje! Ani se tehdy, když ještě byla celá historka pěkně čerstvá, nehledaly její stopy. Roku 1910 byla zahájena „Expedice Parker“, která hledala archu úmluvy. I tato expedice se vrátila bez úspěchu.

Co se stalo s archou úmluvy?

3. rozbor situace

Na místě je další rozbor stavu našich poznatků:

- Podle Mišny se kněží domnívali, že archa úmluvy se nachází v okolí Jeruzaléma, protože jeden kněz přišel záhadným způsobem o život. Smrt byla připsaná na vrub arše.

- Dochovaná podání obsahují údaje, že v Jeremiášově době působili na Zemi mimozemšťané: x Jeremiáše varoval „anděl Páně“. Jeho písař Baruch napsal, že se objevila „světla na nebi“. x Do stejného časového úseku zapadají líčení proroka Ezechiela o jeho setkáních s kosmickými koráby. 15) x Baruch, Jeremiášův přítel a písař, popisuje v apokryfních

textech „Zlomky Baruchových slov“, že Etiopan Abimelech zažil příhodu s mimozemšťany.

Nabízejí se následující domněnky: x Skupina mimozemšťanů byla co do počtu malá, nezasahovala do bojů a nepomáhala žádné ze tří bojujících stran. Varovala se toho, aby se ukazovala před velkými davy. x Z blíže neurčitelných důvodů nebyla skupina schopná nechat archu se strojem na manu zmizet svými silami. Že by se nechtěla míchat do pozemských zájmů? Nebo se sama obávala nebezpečného záření předmětu? - Jedno je však jisté:

Mimozemšťané nechtěli, aby archa padla do rukou Babyloňanů!

Proto požádali Jeremiáše, aby s několika věrnými ukrýl tak perně vybojovanou věc. x Do celé ilegální akce bylo zapojeno několik zvěstenců! Byl mezi nimi i Etiopan Abimelech. - Mezi varováním, kterého se dostalo Jeremiášovi, a příchodem babylonského vojska uplynula jen krátká doba. Jeremiáš už nebyl s to zajistit nějaký prostor pro archu proti lupičům, a tak byl nucen odstavit ji v přírodní jeskyni. x Při přece jen značné váze archy byl Jeremiáš se svými pomocníky odkázaný na silnice nebo cesty. Aby nebyla nápadná kolona nosičů, probíhala doprava pravděpodobně pomocí volského spřežení. Pak ale - vzhledem k tomu, že celá akce měla být vyřízená v noci, pouze během jediné noci, - nemohla být archa uschovaná moc daleko od Jeruzaléma. Od západu, z území dnešního Jordánska, se blížili Babyloňané. x Zdá se, že Jeremiáš byl zasvěcený do tajů aparatury a podle všeho věděl, jak ji obsluhovat. Žádnému z jeho četných ochotných přátel se nic nestalo! Ale později archa opětovně usmrtila kněze, který se pohyboval v její blízkosti. x Mimozemšťané určitě věděli, jaký význam archa má, jinak by klidně nechali schránu padnout do rukou Babyloňanů. Oni se však místo toho postarali o to, aby byla na jejich rozkaz odstraněná.

Kde ukrýl Jeremiáš archu úmluvy?

Takže kde tedy mohl Jeremiáš umístit, ukrýt či zahrabat onen záhadný objekt?

V členité krajině kolem Jeruzaléma se nabízejí četná

„skrytá zákoutí“. Na východ od Genezaretského jezera je celá krajina doslova rozeklaná a prošpikovaná přírodními jeskyněmi.

Jsou to přímo ideální úkryty pro archu! Přesto si neumím představit, že by se Jeremiáš táhl s tak těžkým nákladem takovou vzdálenost - 130 km vzdušnou čarou! Při tehdejší stavu vozovek a s pomalým volským spřežením by bylo zapotřebí několika dnů k tomu, aby se člověk dostal až do oblasti Genezaretského jezera.

Předpokládat jiný směr by bylo úplně pošetilé, protože tak by přímo vběhli nepříteli do náruče.

Je to vlastně jedno. I kdyby Jeremiáš objevil úkryt v nedalekém okolí Jeruzaléma a i kdyby se dnes všechno - ať už kopce, nebo jeskyně - nevím jak rozbujelo, nikdo už ani přibližně nic netuší o případném skladišti božích strojů.

Důležitější je to, že historická podání se o něm už nezmiňují ani slůvkem.

Vydatná nová stopa!

Kam asi ta stopa vede?

Nepouštěl jsem ze zřetele, že Etiopan Abimelech byl svědkem noční přepravy archy. Nevypřávil Abimelech po svém návratu domů o zázračném stroji?

Kriminalista se nevzdává - i když se nabízejí jen pranepatrné šance, že by mohl narazit na nějakou stopu. Dlouho jsem se snažil dostat se k etiopským pověstem. Věděl jsem, že existuje epos KEBRA NEGEST, což znamená tolik jako „Nádhera králů“ nebo „Sláva králů“. V našich zeměpisných šířkách o něm sotva kdo něco slyšel. Nebylo to jednoduché, získat německý překlad tohoto etiopského textu.

Ale zaplatit pánbůh jeden existuje. Vděčíme za něj Královské bavorské akademii věd, která slavnému asyrologovi, Carlu C. A.

Bezoldovi (1859-1922), poskytla stipendium, aby měl dost času převést do němčiny neznámé dílo z rukopisů, které byly uloženy v

Berlíně, Londýně, Oxfordu a Paříži. 16)

KEBRA NEGEST je skutečný poklad!

Nedá se už přesně zjistit, kdy epos KEBRA NEGEST vznikl, ale nejbliž se pravému datu podle všeho dostaneme, budeme-li původní redakci eposu datovat přibližně rokem 850 př. n. l. Bezoldův německý překlad vychází z textů, které roku 409 n. l. přeložili z etiopštiny do arabštiny dva Etiopané - Izák a Jemharana-ab.

Oba překladatelé v úvodu napsali:

„Přeložili jsme tento spis z koptské knihy do arabštiny... v blahoslaveném roce 409 v zemi etiopské, za dnů krále Gabra-Masqala zvaného Lalibala, za časů znamenitého biskupa

Abba-Gijorgise... Modlete se za mě, vašeho ubohého sluhu Izáka, a nehaňte mě kvůli nesrovnalostem v jazykovém projevu.“

Samozřejmě promineme ubohému Izákovi, že do jeho záslužné práce byly dodatečně zapracované prvky křesťanského učení a poukazy na

Kristův příchod, které původní verze eposu KEBRA NEGEST určitě neobsahovala. Nebylo to možné, protože vznikla před Kristem. Jak by se mohl král Šalamoun, který žil přibližně 965-926 před

Kristem, vyslovovat o Ježíšovi, jeho ukřížování a zmrtvýchvstání?

Člověk udělá jen dobře, když si odmyslí pozdně křesťanské dodatky, aby zůstal na předkřesťanské stopě archy úmluvy. Tak se totiž při hledání archy úmluvy dostaneme o pořádný kus dál, protože právě o ní se hned na začátku eposu KEBRA NEGEST píše:

„Zhotov schránu z nehnijícího dřeva, musíš ji potáhnout čistým zlatem a dovnitř vložit znění úmluvy, kterou jsem vlastnoručně napsal... To nebeské uvnitř (v arše) je podivuhodné barvy a vypracování, podobné jaspisu, naleštěnému železu, topasu, drahokamu, křišťálu a světlu. Strhuje a okouzluje oči a mate mysl. Je zhotoveno podle úmyslu Páně, a nikoli rukou lidského umělce, nýbrž on sám ji (archu) vytvořil jako sídlo své velkoleposti... Byl v ní také zlatý gomor (?)+, naplněný manou, která byla seslána z nebes, a Áronova hůl, která - když uschla - se znovu zazelenala, aniž by se zalévala vodou. Když se tato hůl rozlomila na dva kusy, změnila se na tři hole, ačkoli pořád byla jenom jedna.“ (Kebra Negest, kap. 17)

Je to barvitý popis aparatury, o které tehdejší obyvatelé

Etiopie neměli tušení. Vybírali ze svého slovníku pojmy, které umožňovaly vytvořit si o celé věci alespoň určitou představu.

Stejně si počínal Ezechiel, když popisoval „Hospodinovu velkolepost“ pomocí lesklého železa, safiru, drahokamů a křišťálu. O totéž se pokoušel Henoch, když šéfa mimozemšťanů představil následujícím realistickým a zároveň i surrealistickým způsobem: „Jeho tělo bylo podobné safiru, -----

+Snad homer, starohebrejská dutá míra, přibl. 3 l? tvář chryzolit... mocné, nepopsatelné světlo, a v tom světle byly postavy...“ Tak je to napsáno v Abrahámově apokalypse. Jak se ty obrazy podobají!

V arše byla práce nikoli lidských rukou!

V první zmínce o arše v eposu KEBRA NEGEST je důležité konstatování, že uvnitř archy existoval neobyčejný produkt, který nebyl vytvořen lidskou rukou.

KEBRA NEGEST vypráví barvitě a podrobně. Tak vešlo ve známost, že etiopská královna Makeda se od jednoho putujícího obchodníka dověděla, že izraelský král Šalamoun je krásný muž a vládne nádherné říši. Královna Makeda se tak dověděla i o izraelském bohu a o tajuplné arše úmluvy, kterou předal putujícímu národu.

Všechny tyto novinky podnítily královnu k tomu, aby u svého kolegy Šalamouna vykonala sousedskou přátelskou návštěvu.

Připravila úmyslně a bez jakéhokoli skrblictví přepychový výlet: nechala - tak je to uvedeno v eposu KEBRA NEBEST - osedlat 797 velbloudů, naložit nespočetné mezky a osly a zařadit přes 300 otroků do svého průvodu.

Makeda a Šalamoun - královská návštěva

Šalamoun, který proslul neobyčejnou moudrostí, byl podle podání také neukojitelný plejboj a sukničkář, pro něhož v Mojžíšových přikázáních nebylo ani to nejmenší místečko: neužíval si ani zdaleka jen se svými domorodými ženami, nechával si dovážet i dámy ze zahraničí. Není proto divu, že etiopské královně přichystal uvítání, které svou nádherou překonávalo všechny představy:

„Ale i on ji uctil a měl radost a poskytl ji ubytování v jednom z královských paláců nedaleko od sebe. Posílal jí večeri a snidani, pokaždé patnáct korů+ čerstvě umleté pšeničné mouky, vařené v oleji a vývaru, a třicet korů drcené pšeničné mouky, z čehož byl napečen chléb včetně pečiva na porcelánových podnosech, a 10 vykrmených volů a pět býků a 50 ovcí, kromě toho ještě kozy, jeleny, buvoly a vykrmené kohouty, dále víno, sud na 60 mázů a 30 mázů starého vína... a denně jí poskytoval jedenáct skvostných oděvů.“ (Kebra Negest, kap. 25)

Tyto „maličkosti“, které moudrý Šalamoun investoval, se vyplatily: omotal si královnu kolem prstu. Protože ji už během jejího pobytu tak rozmazloval a obdarovával, nemohl při loučení skrbliť. Drahocenné dary uchovávají přátelství.

Podívejme se na seznam darů v eposu KEBRA NEGEST:

Fantastický dar od krále

„Věnoval jí všechno myslitelný přepych a bohatství, úchvatné nádherné oděvy a všechny drahocennosti, žádoucí v zemi etiopské, na 6000 velbloudů a vozů, které byly naloženy drahými a žádoucími dary, povozy, jimiž se jezdilo po zemi, a vůz, který létal vzduchem a který zhotovil na základě moudrosti, propůjčené mu samotným Bohem“ (Kebra Negest, kap. 30)

Člověk si tenhle text musí přečíst dvakrát. Jsou tu podrobně uvedeny dary, které si Makeda odvezla do Etiopie: velbloudi, vozy, předměty a povozy, kterými se jezdilo po zemi... a jeden vůz, který létal vzduchem! Kronikář výrazně rozlišuje mezi typy vozů: jeden je určen pro jízdu po zemi, další pro cestování vzduchem. Šalamoun byl podivuhodný podivín mezi

----- +Staroizraelská dutá míra = 364 l. krály! Co všechno se nenašla v jeho vozovém parku!

Pak se stalo to, co se stát muselo.

Devět měsíců a pět dní po návratu domů porodila královna chlapce, kterému dala jméno Baina-lehkem. (Jen na okraj jedna možná scestná myšlenka: foneticky je jméno „Baina-lehkem“ velmi blízké jménu „Abímelech“! Není snad možné, že by se samohlásky a souhlásky v řečovém projevu setřely? Že by Baina-lehkem byl identický s Abímelechem? V časové souslednosti nedává tato možná identita žádný smysl, protože období Šalamouna je posunuté asi tak o 400 let do minulosti ve srovnání s dobou Jeremiášova a

Abímelechova života. Nebyl by to ale žádný výjimečný případ, kdy kronikáři při shrnování událostí zaměnili jména, třeba proto, aby zametli stopu. Ale to je, jak bylo řečeno, jen taková okrajová myšlenka.)

Baina-lehkem, důvtipný syn moudrého krále

Baina-lehkem, syn bleskové lásky krále a královny, byl z titulu svého společenského postavení vzdělán ve všech uměních a naučil se ovládat všechny zbraně. Když dosáhl věku 22 let, cestoval i on s velkou družinou do Jeruzaléma, aby konečně poznal svého otce:

„On však, syn, Baina-lehkem, byl krásný, jeho celá postava, jeho tělo i držení šíje se podobaly králi Šalamounovi, jeho otci. Jeho oči, jeho nohy a celé jeho chování se podobalo králi Šalamounovi.“ (Kebra Negest, kap. 32)

Šalamoun měl z návštěvy velkou radost a obdaroval i svého syna tím nejvelkorysejším ze všech opravdu královských způsobů. Ale

Baina-lehkem měl za ušima!

Syn si přeje od otce archu úmluvy!

Nelákaly ho žádné drahocennosti, měl pouze jediné naléhavé a tajné přání: Chtěl dostat archu úmluvy!

Sdělil to svému otci Šalamounovi a dodal, že by své matce rád přivezl archu, protože ten, kdo ji vlastní, je prý pod ochranou samotného Hospodina.

Šalamouna toto přání trochu vylekalo, ale opravdu jen trochu, i když vlastně šlo o jeho velké tajemství. Archa pořád ještě představovala nezměrně posvátnou relikvii, která pocházela od Mojžíše. Šalamoun ji uchovával ve zvláštním chrámovém prostoru, přístupném jen vybraným kněžím. Vzhledem k tomu, že se král pouze vylekal, se dá předpokládat, že archa, tak jak stála v chrámu, už nepřinášela žádný zvláštní užitek. Šalamoun, který nezapomínal na pěkné milostné chvíle, chtěl vzdálené Makedě zajistit bezpečnost tím, že umístí agregát do jejího paláce. Pak by ale přece jen arše cosi přisuzoval.

Žádná přeprava archy úmluvy neproběhla bez podivných příhod. Šalamoun podmínil odvoz archy tím, že: a) proběhne ve vší tajnosti a b) musí se odehrát bez jeho oficiálního vědomí.

Obě podmínky byly pochopitelné - kdyby se kněží a veřejnost dověděli, že král daroval drahocennou archu jen tak pro nic za nic, tak by to mohlo vyvolat lidové povstání.

Záměna: Atrapa za pravou archu úmluvy!

Baina-lehkem zdědil po otci moudrost a po matce chytrost. Svolal konferenci svých věrných, aby našel způsob, jak by bylo možné splnit otcova přání. Došli k závěru, že už tu může pomoci jenom podvod. Jako královský syn byl Baina-lehkem důvěryhodná osoba, která měla přístup i do tajných komnat. Odebere se tedy do svatostánku, kde stojí archa, a vezme její přesné míry. Jeho lidé pak půjdou do města a nechají tam u truhlářů zhotovit jednotlivé díly archy, aniž by ti zdatní řemeslníci tušili, k čemu byli zneužití:

„Pak chci odnést celé dílo v jednotlivých nepospojovaných dílech, spojit ony dřevěné části až tam, uložit je na stanoviště zionu (archy)+ a pokrýt je látkami zionu, poté zion (archu) vzít, vykopal zem a umístit ji tam, dokud nevyrazíme a nevezmeme ji s sebou.“ (Kebra Negest, kap. 46)

Plán byl rafinovaný a prostý zároveň

Záhy poté, co truhláři dodali díly, materiálem a barvou k nerozeznání od originální archy, sestoupil Baina-lehkem do chrámové komory a nechal dveře za sebou pootevřené, aby ho mohli následovat jeho přátelé. Ti vynesli Mojžíšovu archu úmluvy, zakryli ji harampádím, přinesli do tábora Etiopanů, který si rozbili mimo Jeruzalém, a zahrabali ji do země. Až do zahájení pochodu směr vlast. V chrámové komoře zůstala atrapa z napodobených částí. Nikdo si toho nevšiml: „Pak vstal a probudil své tři bratry. Ti vzali ona prkna a vešli do chrámu. Nalezli všechny dveře

+Carl Bezold často dosazuje v textu místo pojmu „zion“ slovo

„archa“. otevřené, venku i uvnitř, otevřené dveře až na místo, kde narazili na zion, archu s Hospodinovými zákony. Pak byla tato archa v jediném okamžiku odnesena...

Tak tedy ti čtyři uchopili archu a zanesli ji do

Azarjova domu, pak se navrátili do chrámu a spojili ta prkna na místech, kde stála archa, zakryli ji přehozy zionu a uzavřeli dveře.“ (Kebra Negest, kap. 48)

Za týden Etiopané vyrazili. Nikdo v Jeruzalémě si nevšiml, co se stalo v chrámové komoře s archou úmluvy - snad i to je důkaz toho, že Izraelité už ztratili jakýkoli zájem o nepoužitelný stroj na manu.

„Rozloučili se tedy a vyrazili. Předtím však naložili zion (archu) v noci na vůz spolu s bezcennými předměty, špinavými oděvy a všemi možnými věcmi. Všechny vozy byly naloženy, stařešinové povstali, bylo zaduto do rohů, město se ozvalo ozvěnou a mládež zahlaholila.“ (Kebra Negest, kap. 50)

S archou letecky do Etiopie

Když byli Etiopané dostatečně vzdáleni od Jeruzaléma, aby se cítili v bezpečí, vybalili archu úmluvy a přeložili ji na nový vůz. Znovu se odehrála neobyčejná podívaná, ale my už víme, že archu úmluvy není možné přepravovat bez dramatického výstupu:

„Z archy vycházel oblak jako závoj a zahalil ji jako ochrana proti slunečnímu záření. Nebyl to člověk, kdo táhl vůz s archou, nýbrž on sám (archanděl Michael) táhl vůz, v němž se na loket od země zvedli jak lidé, tak i koně, mezci a velbloudi, a všichni lidé, kteří cválali na zvířatech, byli zvednuti z jejich hřbetů o píd' do vzduchu, ale také všeliké naložené věci byly zvednuty o píd'... a všechno spěchalo na voze jako loď na moři, když se zvedne vítr, a jako orel,

když se lehce vznášá ve větrných vírech. Tak odtud pospíchali na tom voze, aniž by se kymáceli dopředu, dozadu, doprava nebo doleva.“ (Kebra Negest, kap. 52)

Tím vznikl nový stav věcí.

4. rozbor situace

- Mezi mnoha Šalamounovými dary pro etiopskou královnu byl

„vůz, který létal povětřím“.

- Královský syn tajně odnesl archu z Jeruzaléma - s tichým

Šalamounovým souhlasem. Týden byla uschovaná mimo město, pak při zahájení pochodu ji naložili na vůz a zamaskovali různým harampádím.

- Teprve ve značné vzdálenosti od Jeruzaléma archu přeložili na nový vůz. Od této chvíle vůz letí - loket, případně mužskou píd' nad zemí. Vůz musel být značně velký, protože se na něm

„vznesli“ kromě lidí také koně, mezci a velbloudi. Ve zprávě se výslovně hovoří o jednom voze (na cestě k tomuto vozu měla ovšem družina řadu vozů).

- Královský syn promyslel svůj plán do nejmenších podrobností.

Nechal velký létající vůz - snad králův dar jeho matce - stát několik dnů cesty od Jeruzaléma, samozřejmě s vojenskou ochranou. - Přišel do Jeruzaléma jako obyčejný pocestný, ukradl archu, znovu odcestoval a přeložil archu na vozidlo, které bylo s to létat. Tento „vůz“ se mohl rychle přemísťovat v prostoru, nezdržovaly ho neudržované silnice.

Pronásledovatelé by tuto karavanu nemohli dohnat.

Je to pořádný případ, jak se sluší a patří na detektivku!

Tyto předpoklady potvrzuje tradiční podání.

Chrámoví kněží v Jeruzalémě odhalili loupež a nahlásili ji králi Šalamounovi. Vyvíjeli na něho nátlak, aby bezodkladně svolal vojsko a Etiopany pronásledoval. Šalamoun se nemohl z těchto požadavků vykroutit, ale nemohl ani přiznat, že jeho syn měl přinejmenším královský souhlas, aby si archu odnesl. Ani

Šalamounovi rychlí jezdci nemohli odhalit trasu Etiopanů. Není divu, protože ti mezitím do Egypta odletěli a jejich nebeské vozidlo působilo nemalé pustošení. Egyptané oznámili izraelským špehům:

Letěli na voze „jako andělé“ a „rychleji než orlové na obloze“ -

„A obyvatelé země egyptské jim vyprávěli: Před dlouhou dobou tu procházeli lidé z Etiopie, kteří se vezli na voze jako andělé a byli rychlejší než orlové na obloze.

Obyvatelé měst a opevněných míst se stali svědky toho, že naši i královi bozi se zhroutili a roztříštili, jakmile oni vstoupili do země egyptské, a stejně tak byly ničeny boží obelisky.“ (Kebra Negest, kap. 58+59)

Všechno je to mimořádně pozoruhodné.

„Létající vůz“, který boří obelisky? Vůz, v němž se najde místo pro koně, jezdce a velbloudy? Že by to byl produkt bujně orientální fantazie?

I v indických eposech Mahábháraty a Rámajána se popisují létající superobjekty. Jeden z nich, který tu zanechali bozi, „byl velký jako chrám a byl pět pater vysoký“. V Rámajáně se mluví o létajících strojích, „které rozechvívaly hory, když se s duněním vznášely, a sežehly lesy, louky a vrcholky budov“. -

Hrůzostrašné zprávy Egyptanů můžeme klidně brát jako skutečnost.

Tak je podle všeho brali i vyzvědači jednotky rychlého nasazení krále Šalamouna, kteří mu hezky zatepla podávali hlášení. Královská výsost se nechtěla tak rychle vzdát. Šalomoun se osobně postavil do čela elitní jednotky v Egyptě a informoval se, kdy odcestoval jeho syn Baina-lehem. Dostalo se mu následující odpovědi:

Jako odváti větrem

„Toto je třetí den, co odtáhl. A když naložili svůj vůz, tak nejeli po zemi, nýbrž vznášeli se ve voze v povětří, byli rychlejší než orel na nebi a všechno své nářadí si vzali do vozu v povětří. Domnívali jsme se však, že ty jsi mu ve své moudrosti ukázal, jak se létat s vozem ve vzduchu.“ Tu k nim promluvil: „Měli s sebou zion, archu s Hospodinovými zákony?“ - A oni mu odpověděli: „Neviděli jsme ji.“ (Kebra Negest, kap. 58).

Šalomoun pochopil, že ho jeho vlastní syn napálil. Bylo mu jasné, že už archu s jejím drahocenným obsahem nedostane nazpět.

Ze zármutku z „odebrání“ archy dostal Šalamoun a jeho kněží tajně záchvat velkého pláče. Tajně, protože Šalamounovi bylo okamžitě jasné, že tato loupež nesmí získat mezinárodní publicitu. Jestliže už nevlastní onu tajuplnou archu, mohli by se nepřátelští králové cítit najednou dostatečně silní k tomu, aby přepadli Izrael. Proto Šalomoun přísně nakázal kněžím, aby o ztrátě archy neztratili na veřejnosti ani slovo:

„Tu se Šalomoun opět zvedl a promluvil k nim: „Slyšte nyní, aby se neobřežané národy před námi nenaparovaly a neřikaly nám: Vaše sláva je vniveč, Hospodin vás opustil.

Nikdy nic nezjevujte o této události ostatním národům! Tato prkna však, která zde byla opřena a spojena, vystavme, potáhneme zlatem a ozdobme stejně jako naši vládkyni zion (archu). A spis úmluvy vložme dovnitř!“ (Kebra Negest, kap. 62)

Šalomoun byl nucen dodatečně krýt loupež archy a pověřit kněze, aby falešnou archu vyzdobili pravými znaky. On sám

však byl prakticky vyřízený. V eposu KEBRA NEGEST se dočítáme, že žil sice ještě 11 let, odvrátil se však od Boha a oddal se životu,
„naplněnému láskou k ženám“.
Co se stalo s archou úmluvy, když se dostala do
Baina-lehkemova vlastnictví?

Přistání s kořistí

Když královský syn se svými lidmi přeletěl etiopské hranice, vydal příkaz k přistání a začal - jako kdysi před ním král David

- tančit radostí kolem lupu:

„Pak král povstal a začal hopsat před Hospodinovou archou úmluvy podoben jehněti a kůzleti, které jeho matka nasýtila mlékem, a to se stejnou radostí jako jeho děd

David. Podupával nohou, plesal srdcem a jásal ústy. A co bych měl teprve říkat o velké radosti a radovánkách v táboře etiopského krále! Jeden to líčil druhému, všichni poskakovali jak mladý skot, tleskali rukama, upadali v úžas, rozpráhovali ruce proti nebi, padali obličejem k zemi a blahoslavili Boha ve svém srdci.“ (Kebra Negest, kap. 53)

Matka Makeda postoupila vládu nad Etiopií úspěšnému synovi, který přijal královské jméno Menelik. Stal se zakladatelem nové etiopské dynastie.

V etiopské ústavě z roku 1955 se dosud uvádí v článku 217):

„Královská důstojnost nechť je odvozována na věky věků od téhož rodokmenu, který pochází bez přerušení od dynastie krále Menelika Prvního, syna etiopské vládkyně, královny ze Sáby, a krále Šalamouna z Jeruzaléma.“

Ještě roku 1974 vyhnaný etiopský císař Haile Selassie odvozoval svou vládu od Menelika. Etiopští panovníci se jednou nazývali králové, pak císaři a jindy zase králové králů9), neustále byli přesvědčeni o tom, že díky nepřekonatelné síle archy úmluvy mají převahu nad všemi ostatními vládci a že se nacházejí pod bezprostřední ochranou všemocného Boha.

Šalamoun v Indii?

Během svého zajišťování stop po arše úmluvy jsem si vzpomněl na zážitek, který jsem prožil roku 1976 ve Srinagaru v indické vysočině. Tam mě zavedl archeolog, profesor Hassnain, na kuželovitou horu, která se nazývala „Tahkti Suleiman“. Na vrcholku příkrého kuželu stojí chrám, který je svatyní mohamedánů.

Zeptal jsem se, co to znamená „Tahkti Suleiman“. Profesor

Hassnain odpověděl bez zaváhání: „Šalamounova hora!“

Připadalo mi poněkud absurdní, aby se hora v indické vysočině nazývala po izraelském králi Šalamounovi. Zeptal jsem se na to a uslyšel jsem od profesora toto vysvětlení:

„Krále Šalamouna uctívají jak mohamedáni, tak i hinduisté.

Tohle je jeho hora a toto je chrám krále! Byl zde vybudován, protože podle pověsti sem Šalamoun přiletěl ve svém létajícím korábu a dal osobně podnět ke stavbě chrámu.“

Připadalo mi to tehdy nepravděpodobné a nevěřil jsem mu ani slovo, svou skepsi jsem však potlačil, protože profesor Hassnain je věřící mohamedán.

Od té doby, co znám epos KEBRA NEGEST, pokládám lety moudrého krále Šalamouna na všechna místa na Zemi za možné. Ve

Starém Zákoně je Šalamoun neustále vyznamenávaný přívlastkem

„moudrý“ - možná že by se to mělo spíše překládat jako

„technicky nadaný“.

Bohužel nevíme a už se také nikdy nedovíme, jaký létající stroj nechal král Šalamoun zkonstruovat. Že by tu snad nebeští synové, o nichž se zmiňuje předpotopní prorok Henoch, zanechali raketoplán? Existovalo speciálně vzdělané kněžstvo, takový tajný technický spolek, který dokázal tohle technické monstrum obsluhovat? Samé otázky, na které neexistuje odpověď. Teď víme bezpečně alespoň to, že - podle eposu KEBRA NEGEST - Šalamoun daroval etiopské královně létající stroj, přístroj, který pak při nebeském únosu archy úmluvy opět sehrál rozhodující roli.

Přistání ve Waqeromu

První zastávkou na leteckém výletu krále Menelika I. bylo etiopské město Waqerom. Poté odletěl do hlavního města, které se nazývalo Makedina hora:

„Král pak dorazil ve veliké nádheře do města své matky a ona spatřila ve výši posvátný zion (archu), která zářila jako slunce! Pozvedla hlavu, pohlédla k nebesům a blahoslavila Tvůrce, tleskala do rukou, její ústa výskala a podupávala nohama, celé své tělo oděla radostí a její duch převelice jásal. A jak bych měl vyličit radost, kterou tehdy prožívala země Etiopská: lidé a zvířata, malí a velcí, ženy i muži! Makeda rozbila svůj i další obytné stany na úpatí Makediny hory, na prostorném místě u dobré vody a porazila krmné voly a býky v počtu 32 000 kusů.

Posvátnou archu umístila do pevnosti na Makedině hoře a přidělila na její ochranu tři sta zbrojnošů, kteří střežili stany zionu společně s jejími vlastními lidmi a hodnostáři.“ (Kebra Negest, kap. 85)

Musím se na okraj zmínit o tom, že v komentářích ke Starému Zákonu se opakovaně vyskytuje názor, že krále Šalamouna nenavštívila etiopská královna, nýbrž královna ze Saby. (Královská říše Sába se rozkládala na území dnešního Jemenu.) Z textů jednoznačně nevyplyvá, jestli královna ze Saby rovněž navštívila čilého Šalamouna, nebo zdali etiopská královna nebyla zároveň vládkyní Saby.18)

Přesná letecká trasa

Oproti tomu je naprosto jednoznačné, že archa úmluvy byla dopravená do dnešní Etiopie. „Zpáteční tažení“ Etiopanů je v eposu KEBRA NEGEST popsáno formou přesné letecké trasy“ z Jeruzaléma, odkud se vypravili po středomořském pobřeží až k Nilu, který je tu označován jako „Tok Egypta“. Mužstvo královského syna využilo Nilu jako orientační pomůcky, ale Egypťané nemohli Etiopanům nijak ublížit, protože ti přes ně přelétali. Egypťanům bylo navíc známo, že letci s sebou mají nebezpečnou archu úmluvy. Tě se Egypťané obávali, protože z mnoha zpráv věděli, jakou má tato aparatura převahu nad všemi možnými útočníky. V eposu KEBRA NEGEST je uvedené, že archa „zářila jako slunce“. Tam nahoře na palubě létajícího stroje se odehrávalo něco strašlivého. Byly snad zničující paprsky namířeny proti nepříteli? Zářil létající stroj ve slunečním svitu? Na to neexistuje žádná přesvědčivá odpověď. Archa úmluvy nebyla přepravována přes Rudé moře z Horního Egypta nebo Etiopie do Jemenu - hranice etiopské říše jsou jasně vyznačené: „Tak je nyní východní hranice vládcovského území etiopského krále počátkem území Gazy v judské zemi... a hranicí je moře u Jericha a probíhá po mořském pobřeží až do Liby a Saby... jinou hranicí je země černých a nahých obyvatel a stoupá k pohorí keberenejónskému v moři temnoty, která povstává při západu slunce...“ (Kebra Negest, kap. 92)

Archa úmluvy putovala zemí. Své definitivní místo našla v severoetiopském městě Axumu, které kdysi bylo hlavním městem říše a jehož založení bylo připisováno Noemově vnuku.

Archa úmluvy v Axumu?

NEUE ZÜRCHER ZEITUNG oznámily 24. října 1970:

„Menelik I“ syn královny Makedy ze Saby a krále Šalamouna Moudrého unesl údajně před bezmála 3000 lety posvátnou archu úmluvy z Jeruzaléma do Axumu, kde se prý ještě dnes nalézá pod ochranou kněží mariánské katedrály. Vlastnictví této svátosti Axum vděčí za své místo náboženského centra koptského křesťanství.“19)

Nalézá se archa úmluvy i se svým záhadným strojem na manu skutečně ještě v Axumu? Axum, který se rozkládá 180 km vzdušnou čarou jižně od etiopského provinčního města Asmary, se stal turistickým střediskem. Turisté si prohlížejí chrámy, hroby a vodní nádrž, která se nazývá „Koupelna královny ze Saby“. Údiv vyvolávají obrovské stély, z nichž největší byla před svým zřícením vysoká úctyhodných 33,5 metru. Pod stélami se údajně nalézají hroby, ale nikdo to přesně neví.

Je snad archa v Římě?!

Jestlipak je archa úmluvy ještě v Axumu? Kdo by to dnes mohl s určitostí tvrdit! Etiopie alias Eritrea se nalézala po druhé italsko-etiofské válce v roce 1935-36 pod státním dozorem Říma. Že by byla promarněná a přehlédnutá šance, tajně dopravit archu do Říma jako trofej? Navíc je tu jedna, přiznávám, odvážná spekulace: archa by dnes mohla být dokonce uchovávaná ve Vatikánu díky dobročině, která prokazoval fašistům. Ale to nikdo neví a pokud to tak opravdu bylo, pak se to také nikdo nedoví. Je to velice riskantní myšlenka.

5. zpráva o situaci

Nový stav:

Je snad krádež archy úmluvy Etiopany vysvětlením toho, proč se po celá staletí nedá o této věci najít v literatuře ani slovo? Dodržovali kněží Šalamounův příkaz, aby nikomu nic neříkali o podvodu se synem Menelikem? Zvláště pikantní je myšlenka, že prorok Jeremiáš 400 let po těchto událostech uschoval nesprávnou archu! Celkově vzato je to však možné. Víme, že královský syn nechal umístit do chrámové komory atrapu s pravými znaky a kvůli pravosti vložil do archy dokonce i desky se zákony. Jeremiáš neměl k dispozici žádné záchytné body nebo poukazy na to, že jde o falzifikát, žil kolem roku 600 př. n. l. tedy tři sta let po Šalamounovi, který zemřel roku 933 př. n. l. Prorok tedy mohl v dobré víře zachránit před Babyloňany atrapu. Touto spekulací bych odporoval svému dřívějšímu předpokladu, že mimozemšťané varovali Jeremiáše před Babyloňany právě kvůli arše. Je ale možné, že mimozemšťané neměli o přepravě originálu do Etiopie nejmenší tušení, protože v časovém rozmezí od Mojžíše až k Jeremiášovi a Ezechieli neexistují žádné doklady jejich přítomnosti. Nebyli tedy informováni o tom, co se odehrálo v tomto mezidobí.

Na území Jeruzaléma? V Axumu?

Zůstávají dvě možnosti:

- Jeremiáš zachránil před Babyloňany pravou archu. Pak by ještě dnes musela ležet někde v nějaké jeskyni nebo sluji v okolí Jeruzaléma.

- Skutečnou archu unesl Baina-lehkem do Etiopie, leží uschovaná kdesi na jejím území, snad v posvátném městě Axum.

Je třeba ještě vysvětlit okrajový problém, co se stalo s létajícím strojem:

„Král a všichni, kdož byli poslušni jeho příkazů, letěli na voze bez nemocí a utrpení, bez hladu a žízně, bez potu a únavy. Urazili v něm za jediný den tříměsíční pěší trasu.“ (Kebra Negest, kap. 94)

Král Menelik nasazoval „létající koberec“ ve válkách. Bylo to velmi chytré, protože takový stroj jeho nepřátelé nevlastnili, takže měl nad nimi stálou převahu. Už slyším potutelné šeptání:

Dobrá, tak nám ten létající stroj přece ukažte! Po více než 3000 letech už z takové věci nic nezůstalo, zrezla a zpuchřela. Létající stroj se také mohl zřítit nad jinými zeměmi, na místech, kde nevznikla žádná bájeslovná podání. Budiž mi dovoleno poukázat na to, že i dnes se ještě stává, že se letadla zřítí, aniž by byla nalezena. Ne, tenhle královský dar už nenajdeme. Šance, že se dostaneme na stopu arše úmluvy, je pořád ještě rozhodně větší.

Proč?

Proč může být nalezena archa úmluvy

Víme z bájeslovných pramenů, že archa úmluvy i v ní obsažená tajuplná aparatura „zářila“, že byla nebezpečná. Muselo to být takzvané tvrdé záření, protože lidé, kteří se dostali do blízkosti archy, byli zasaženi smrtelnou dávkou - ostatní, kteří se dostali do jejího okolí, onemocněli zhoubnou chorobou. Takové účinky určitě nepocházejí z odraženého slunečního světla!

Ta část aparatury, která vyráběla energii, byla nepochybně velmi malá. Zmínil jsem se minireaktoru, který se v současnosti běžně používá.

Jaký druh záření by mohl být a) tak silný, jak bylo vyličené, a b) tak dlouhodobě působící, jak o tom vypovídají zprávy o arše? V úvahu by přicházelo plutonium. Tento prvek má poločas rozpadu 24 360 let. To znamená, že po uplynutí 24 360 let je pořád ještě k dispozici polovina původní vyzařovací síly. Tohle je přesně ten signál, ty stopky, které dodnes stále tikají!

S dnešními technickými vymoženostmi se dá takové záření určit.

Je to dokonce poměrně jednoduché, protože by vlastně stačilo, aby nad uvažovanými oblastmi přeletěla pouze jediná helikoptéra s citlivými detektory na palubě. Pokud to bylo plutonium, tak vyzařuje dodnes!

Archa by však dosud vyzařovala i tehdy, jestliže by se pro provoz minireaktoru použil jiný radioaktivní materiál.

Připusťme, že tahle šance je podle všeho skutečně malá. Ale přesto existuje a my dnes s lehkým srdcem vydáváme miliónové obnosy na mnohem méně nadějných projekty. Proč bychom nemohli jednou investovat do výzkumu naší minulosti? Získali bychom tím budoucnost. Pokud bychom při hledání archy úmluvy (i se strojem na manu) uspěli, pak bychom každopádně věděli následující skutečnosti:

- Existují mimozemské a nám nadřazené formy života.
- Byli tu mimozemšťané.
- Vedli skupiny dřívějších obyvatel této planety určitým směrem.
- Nejstarší pravidla hry pro spolužití inteligentních živých tvorů pocházejí od mimozemšťanů.
- Seznamujeme se s dávnověkou technikou mimozemšťanů, s jejich metalurgickými zkušenostmi, stručně řečeno s úrovní jejich vědomostí.

Je mi jasné, že se vyskytne náboženský a politický odpor proti takovému hledání v Izraeli, Jordánsku a (případně také) v

Etiopii. Mně nemusí nikdo vyprávět, kolik skepse vyplave na povrch, když se začne mluvit o zdánlivě utopické myšlence. V zájmu fair play pak ale nikdo nemůže ode mně neustále vyžadovat příslušný hmatatelný důkaz přítomnosti mimozemšťanů, když lidé nejsou připraveni podniknout ani ten nejmenší pokus, aby sledovali podložené domněnky.

Archa úmluvy určitě dosud existuje.

Detektivní případ „Archa úmluvy“ by mohl být doveden až k happy-endu, kdybychom jen trochu chtěli.

SDĚLENÍ

Roku 1753 vydal Portugalec Joao da Silva Guimaraes svou

„Historickou zprávu o obrovském, velice starém utajeném městě bez obyvatel, objeveném roku 1753“. - Dokument dnes leží ve státním archivu v Rio de Janeiru. Guimaraes popsál, že společně s 18 průvodci hledal zlato a diamanty u řeky Confugy, severně od vesnice Boa Nova. On i jeho doprovod během měsíců v pralesích a močálech údajně ztratili jakoukoli orientaci a zničehonic stanuli na kopci. Tento okamžik vyličil následujícím způsobem:

„Pod námi ležely městské budovy, obklopené lesem. Prošli jsme velkým obloukem brány, na které byl vytesaný nápis. Našli jsme široké ulice a všude ležely zřícené sloupy. Na čtverhranném náměstí stál černý sloup a na něm muž, levou ruku měl opřenou o bok a napřaženou pravou rukou ukazoval k severu. Dostali jsme se také do dvorany s mnoha rozbitými kamennými obrazy. Na obeliscích byly písemné znaky, které jsme neuměli přečíst. V jedné zřícené dvoraně visel velký kotouč z růžového kamene...“

Roku 1925 britský plukovník, Percy Harrison Fawcett, člen

Královské geografické společnosti v Londýně, zahájil expedici, aby našel toto tajemné město. - Fawcett a jeho průvodci se nevrátili.

Roku 1928 se vydala na cestu záchranná expedice. Byla neúspěšná.

Roku 1930 byla vyslaná další expedice pod vedením britského novináře, Alberta de Wintona. Ani Winton se nevrátil.

Roku 1932 podal švýcarský lovec kožešinové zvěře, Stefan

Rattin, britskému generálnímu konzulovi v Rio de Janeiro zprávu o tom, že spatřil plukovníka Fawcetta jako zajatce u jednoho indiánského kmene. V hlášení doslova zaznělo:

„16. října 1931, kolem západu slunce, jsme byli - já a oba moji společníci - zaměstnání praním svého šatstva v přítoku River Iguassu Ximary, když náš tábor znenadání obklíčili Indiáni... Po západu slunce se neočekávaně objevil starý muž s dlouhým, žlutobílým vousem a dlouhými vlasy, oblečený do kožešiny. Okamžitě jsem poznal, že se jedná o bělocha... Vypadal velmi smutně a nebyl s to ode mne odvrátit svůj pohled... Když Indiáni spali, stařec ke mně přistoupil a zeptal se, jestli jsem Angličan... Pak pokračoval: Já jsem anglický plukovník. Jdi na anglický konzulát a požádej, aby sdělili majoru Pagetovi, že mě tady drží v zajetí.“

Bryan Fawcett, syn nezvěstného, neuvěřil vyprávění Švýcara

Rattina o tom, že viděl jeho otce, a protože se nic nedělo, rozhodl se rozzlobený Švýcar, že starce přivede nazpět do civilizace na svoje riziko. Stefana Rattina pak již nikdo nikdy nespatriil.

Roku 1952 organizoval Bryan Fawcett vlastní expedici, aby našel svého otce, který zmizel před 27 lety. Došel k poznání, že plukovník Percy Harrison Fawcett byl i se svým doprovodem zavražděn Indiány.

A co se stalo s městem, které je zmíněno a popsáno v portugalském dokumentu z roku 1753? Toto město už nikdo nespatriil. Oficiální výpravy již nebyly zorganizované.

V současnosti je možné spočítat ze satelitu lidi na Rudém náměstí v Moskvě. Z x kilometrů výšky je možné určit, jestli si

Leonid Brežněv na své dače zatopil, nebo ne. Pomocí senzorů je možné v nevidaných hloubkách pod zemským povrchem objevit nerosty a ropu.

Člověk dokáže mnohé, ale nikdo se nesnaží o to, aby objevil zaniklá města v pralese. Nebo aspoň by se mohlo stát cílem jedno, totiž to, které lokalizoval Guimaraes a které hledal plukovník Fawcett. Proč jen nezažádá žádná vláda a žádné výzkumné pracoviště zakázku na odhalení tohoto nezvěstného města? Byl by to hezký úkol i pro NASA.

Plukovník Fawcett prohlásil:

„Ať už to projdeme a zase se vrátíme, nebo tam naše kosti zpráchnivějí, jedno je jisté: Odpověď na záhady starověké jižní Ameriky - a možná i pravěkého světa obecně

- bude nalezená, až se určí poloha těchto starých měst a až budou zpřístupněná vědeckému výzkumu. Já vím, že ta města existují.“

Pramen: Bryan Fawcett: Geheimnisse im brasilianischen Urwald,

Zurich - Stuttgart 1953, Revista, Band 1, 1839, Seite 181,

Dokument Nr. 514.

Člověk přelstil přírodu

Jak vznikla Louisa Brownová . Z alchymistických kuchyní do moderních laboratoří . Odkud pochází Eva? . Jaké rasy byl první člověk? . Příbuznost volby . Co bylo evolučním motorem? . Umělá mutace . Jak vznikl nový druh? . Proč jsme takoví, jací jsme? .

Existují „vyvolené národy“? . Klonování! . Kopie originálu .

Hororové vize, nebo pozeňnaná budoucnost? . Vznikl homo sapiens klonováním?

To, že lidé produkují další lidi, je známo a je to zároveň zdroj zaručeného požitku. To, že roboti produkují lidi, ještě nastane.

Já jsem tvrdil, že bozi vyprodukovali lidi. To, že lidé jsou už dnes s to - stejně jako oni bozi - uměle reprodukovat lidi, zamýšlím právě teď doložit.

Početí ve skleníku

Díky laskavému příspěví dvaatřicetileté Leslie Brownové z

Oldhamu u Londýna přestál světový tisk v létě roku 1978 hravě okurkovou sezonu.

Paní Brownová byla neplodná, protože měla zablokovaný vejcovod vedoucí k děloze.

Gynekolog, doktor Patrick C. Steptoe, přesto dopomohl Leslie k dítěti, které si tolik přála. Odebral jí z vejcovodu jedno vajíčko a spojil ho - jak říkají lékaři in vitro, což latinsky znamená „ve skle“ - ve zkumavce se spermií jejího muže. Pod bdělým lékařským dozorem se dařilo embryu ve výživném roztoku.

Lékař pak v pravý okamžik embryo umístil do dělohy paní

Brownové. No a Louise, která se narodila v létě 1978 a v inkubátoru strávila jen několik týdnů, se dařilo skvěle. Jako by to bylo dítě počaté in vivo (uvnitř). Od ostatních dětí svého ročníku se odlišovala pouze svou publicitou při příchodu na svět. Žádné dítě neprovázelo tolik novinových titulků a tak podrobné komentáře o způsobu jeho početí - kdy se také podařilo vyprodukovat dítě ve zkumavce? - a tolik fotografií na titulních stránkách. Žádnému dítěti také asi neležela v kolébce nabídka k sňatku, jako tomu bylo v případě malé Louisy.

Dítě ze zkumavky z léta 1978 se stalo senzací jednoduše proto, že ani rodiče, ani lékař se neostýchali zveřejnit okolnosti tohoto početí. Nikdo nemůže prokázat - je to totiž opatřeno razítkem „TAJNĚ“ -, že Brownová mladší z Oldhamu u Londýna nemá stovky a možná i tisíce „sourozenců“ podobné provenience. Jsou zdraví a svěží, celkově však prospívají ve vši tajnosti, protože lékaři, kteří je „zhotovili“, mají oprávněný strach z hanobení ze strany vědeckých, ale především církevních kruhů (ačkoli se na obou stranách vyskytly hlasy, které s veškerou myslitelnou opatrností objasňují, že oplodnění in vitro je slučitelné s náboženskými dogmaty a morálními požadavky).

Dítě z retorty ve věku na ženění

Ukázkově však byl vyřízen badatel Daniel Petrucci z Bologně, když v polovině 50. let klasickým akademickým způsobem zveřejnil, že se mu podařilo vypěstovat ve zkumavce více než pět set lidských embryí a čtvrt roku je udržet při životě. Nejméně jedno petrucciovské dítě dodnes žije ve věku, zralém na ženění, a daří se mu fyzicky i psychicky dobře. Mladý muž si asi - a já v to také doufám - nenechá ujít požitek, aby se postaral o svého potomka in vivo, což, jak již bylo řečeno, znamená „uvnitř“.

Jeho otec Petrucci se každopádně zřekl dalších pokusů, když papež Pius XII. adresoval - aniž by kohokoli jmenoval - naprosto jednoznačné varování těm, kteří by nějak zamýšleli fušovat milému pánu bohu do jeho díla.

S nebezpečím manipulací při vzniku lidského života se církev musela vyrovnávat již v 16. století, když lékař a přírodovědec Paracelsus (1443-1541) začal šířit tehdy neslýchanou myšlenku o odchovu embrya mimo těla matky.²⁰⁾ Paracelsus se domníval, že by bylo možné vyprodukovat homuncula, malého človíčka, kdyby se mužské semeno při tělesné teplotě vyživovalo výtažky z lidské krve.

Odvážná Paracelsova vize inspirovala Goetha k tomu, že v 2. díle FAUSTA dal podle tohoto receptu vzniknout homunkulovi v

„laboratoři“. Jeho pomocník Wagner doprovázel pokus výkřiky nadšení, například:

Člověk je zde vyráběn!

...

Vše velké zprvu potrhlý má vzhled, však příště náhodě se můžem smáti.

Že mozek výborně zná přemýšlet?

Kdo přemýšlí, ten zná jej udělati!

...

Sklo náhle zvučí zvukem líbezným, kalí se, jasní, k zdaru se to chýlí!

Půvabnou postavu tam zřím, to mužíček se hýbe roztomilý.

Co více chcem? Co lidé ještě chtějí?+

+ Překlad Otokara Fischera (pozn. překl.)

O tři sta let později zbylo z alchymistických kuchyní už jenom to, že v supermoderních laboratořích se experimentuje za nejprísrnějšího utajení a že se leckteré zázraky připravují o svůj nimbus.

Buňka jako mikrokosmos

Od poloviny našeho století je díky významnému pokroku genetické molekulární biologie možná manipulace s dědičností. Mluvíme zde především o molekulární genetice, která se zabývá molekulárními základy dědičnosti, mutace, výměny dědičných dispozic atd.

Zkoumá tedy různá tajemství buněk, z nichž se skládají všechny organismy.

Abychom si alespoň přibližně dokázali představit, jak je bádání v tomto „mikrokosmu“ obtížné, musíme vědět, že například člověk se skládá z přibližně 50 bilionů = 5000 miliard buněk.

Spermatozoidní buňka - abychom měli k dispozici alespoň několik údajů o velikosti - je 0,05 mm dlouhá, největší je buňka vaječná s průměrem 0,1 mm, zato však průměr nervové buňky je pouhých

0,008 mm. Avšak v každé buňce je naprogramován tajný kód, stavební plán (DNS), podle kterého je vybudována celá rostlina, celé zvíře a celý člověk. To, že se jedna buňka „rodí“ ze své předchůdkyně, je velmi logický postup přírody.

Abychom to vyjádřili lapidárně: Zůstane-li naživu pouze jediná z 50 bilionů buněk, je z ní možné rekonstruovat celého člověka. Přeneseme-li obrazně tento příklad do oblasti řemesel, tak je to totéž, jako by každý stavební kámen kolínského dómu byl pokrytý zobrazením půdorysu katedrály včetně její fasády.

Prolhaná morálka

Dalo se samozřejmě očekávat, že doktora Steptoa zavalí jednohlasná blahopřání k úspěchu při početí in vitro. Chyba lávky! Ušel sice neblahému osudu svého amerického kolegy L. B.

Shettlese, kterému se po naléhavě prosbě jednoho manželského páru z Floridy úspěšně podařilo oplodnění in vitro, avšak před samotnou implantací byl vyštván z univerzity.²¹⁾ Ale i doktoru

Steptoovi bylo předhazováno „zneuctění lidstva“, hovořilo se o nemorálnosti a celkově si užil všemožné zášti ze všech stran.

Řád pesimistů

Nechápu, co by tu mohlo být nemorální: Manželským dvojicím, které si přejí děti, lékaři dopomohou k jejich štěstí! Ale tu se na scéně objevuje „řád pesimistů“²²⁾, kterým je podezřelý jakýkoli pokrok a jakýkoli vědeckotechnický úspěch a kteří - ať už se jedná o mírové využití jaderné energie nebo o kroky směřující k mezihvězdným kosmickým letům - věští z plna hrdla všem akcím tohoto druhu nezdar a hlásají nezbytnost jejich ztracení. Na názorově liberálním Západě má

ovšem tento „řád pesimistů“ široké pole působnosti a má na mušce všechna výzkumná pracoviště - a to v tom nejhorším slova smyslu.

Ničitelé budoucnosti z „řádu pesimistů“ musí být sami v moci temných myšlenek. Umějí si podle všeho představit jen to, že výsledky bádání jsou výhradně zneužívány. Pokrok pokládají za synonymum pro zničení lidstva a zánik světa. Cením si lidského rozumu a lidské odpovědnosti více než profesionální pesimisté.

Stejně jako v mnohatisíciletých dějinách vývoje civilizace zůstaneme my pány toho, co vytvoří lidská schopnost myslet, a to i v jakkoli vzdálené budoucnosti. Množení lidí bez přirozeného oplodnění se přiblížilo téměř na dosah a dávno pokročilo dál než jen k implantaci dětí ze zkumavky do dělohy.

To, co jsem naznačil přesně před deseti lety - upřímně řečeno, udivuje mě moje tehdejší odvaha -, se mezitím podařilo in vitro.

Jak vznikla Eva

Tehdy jsem si přečetl:

„V den, kdy Bůh stvořil člověka, učinil jej k podobě

Boží. Jako muže a ženu je stvořil, požehnal jim a v den, kdy je stvořil, dal jim jméno Adam (to je Člověk).“

(První Mojžíšova, kap. 5, verš 1+2)

A dále:

„I uvedl Hospodin na člověka mrákotu, až usnul. Vzal jedno z jeho žeber a uzavřel to místo masem. A Hospodin Bůh utvořil z žebra, které vzal z člověka, ženu a přivedl ji k němu. Člověk zvolal:

Toto je kost z mých kostí (!) a tělo z mého těla (!)

Ať muženou se nazývá, vždyť z muže vzata jest.“

Svého času jsem se ptal, zdali takto - umělou mutací genetického kódu - nemohly být programovány inteligentní lidské bytosti, a dodal jsem, že naše půvabná pramáti Eva možná vznikla odběrem mužské pohlavní buňky bez párování.

„Ti“ = žebro = životní síla = buňka!

Je to docela dobře možné. Sumerský klínový znak pro žebro je

„ti“, což znamená „životní síla“. Neměl by moderní překlad Bible znít: „Bůh vzal Adamovu životní sílu“?! Životní síla však přímo označuje buňku. Bez ní neexistuje život, a to ani v ráji.

Z tohoto nezvratného poznání vychází i současná molekulární biologie.

Po bitvě je ovšem každý generálem.

Mé tehdejší otázky nešly do potřebné hloubky. Měl jsem se také zeptat: Jak to, že se tu zničehonic objevil Adam? Co tu bylo nejdřív: vejce, kohout, nebo slepice? Adam mohl být dítě ze zkumavky, ale mohl také vzniknout klonováním. Jedná se mi právě o tuhle první klonovanou jednotku a o ní bych teď chtěl napsat několik myšlenek, které ve skutečnosti vůbec nejsou tak strašlivě riskantní.

Jaké rasy bylo dítě ze zkumavky z Oldhamu u Londýna?

Bylo samozřejmě bílé rasy, protože jeho rodiče k ní také patřili.

K jaké rase však přísluší naši prapředci - řekněme jim pro mě za mě Adam a Eva? Měli bílou, černou nebo žlutou barvu pleti?

Nebo snad byli nakonec takové barvy pleti, která už dnes neexistuje?

Zastánci evoluční teorie udávají, že člověk pochází z opice. Ale kdo kdy spatřil nějakou bílou opici? Nebo třeba tmavou opici s kudrnatými vlasy, které krásně znamenité představitele černé rasy?

Nikdo jistě nebude popírat, že stavba našeho těla nás spřizňuje s velkou rodinou opic, že existují podobné rysy mezi člověkem a opicí, jako například používání rukou jako uchopovacích nástrojů, nebo velké, dopředu nasměrované oči, které umožňují prostorové vidění.

Rasové otázky

To všechno je nepopíratelné, ale musí se k tomu přidat jeden důležitý element - podle mého soudu mimozemský.

Průsečík planety

Země (živočich) a kosmu (intelligence)... protože inteligentní člověk v té podobě, v jaké ho známe, nemůže prostě pocházet z nějakého praopičího rodu - sama jeho rasa to dokazuje.

K jaké rase patřili první lidé?

Proč existují různé rasy?

Nauka o rasách je dílčí oblastí biologické antropologie, obecné antropologie a dějin lidských ras. Pod pojmem „rasa“ se označuje podskupina druhu, která se různými vnějšími znaky odlišuje od ostatních podskupin téhož druhu. Těmito rozlišujícími znaky mohou být: proporce, tvar obličeje, barva pleti (vzniká prostřednictvím pigmentu, což je samobarvicí látka, která se vyskytuje v buňkách), vlasový porost, postavení a barva očí, tvar rtů, krevní skupina atd.

Podle definice ras, vypracované v UNESCO roku 1951, se rozlišují tři hlavní rasy - europoidní, mongoloidní a negroidní - „rozličným projevem převážně dědičně podmíněných a zřetelně patrných příznaků.“

Všechny lidské rasové skupiny jsou součástí jednoho druhu, což znamená, že tři hlavní rasy se svými podskupinami na celé zeměkouli patří k jednomu jedinému biologickému druhu. Druhy jsou populace, jejichž jednotliví příslušníci se mohou mezi sebou křížit. Vzhledem k tomu, že pro lidské rasy neexistují žádná fyziologická a morfologická omezení, mohou se navzájem párovat. To, že tomu tak je, se na celé zeměkouli „dokazuje“ dnes a denně...

...což ovšem nic nevypovídá o tom, jak vznikly různé rasy.

Existuje mnoho teorií, ale žádný vědecky podložený výsledek - je to tak a ne jinak! Rasy zcela určitě nevznikly v dohledném historickém čase, existují už od nejranějších dob.

Staré kultury v Sumeru, Babylonu a Egyptě přistupovaly k různosti ras jako k faktu, který existuje jednou provždy. Herodotos, Hippokrates a Aristoteles se zmiňovali o různých rasách s naprostou samozřejmostí. Celými tisíciletími ústní i písemné tradice se táhnou jako červená nit polemiky o rasách, svědectví o rasových válkách a hrůzyplných pogromech. Neustále a vždy znovu a znovu se nějaká rasa cítila nadřazená nad druhou a představitele jedné rasy provokovala pouhá existence zástupců nějaké jiné rasy.

Zmatení představitelů jednoho druhu vyvrcholilo v našem století v Hitlerově rasovém šílenství. Tento symbol krveprolévání a vraždění zůstane v celých dějinách lidstva obrazem pekla - a zároveň největším varováním pro všechny budoucí generace. Tato hrůza, která se odehrála, si v lidských dějinách nepochybně zachová svou jedinečnost.

Komunikačním pojítkem mezi zeměmi, kontinenty, národy, rasami a pokoleními se v naší době stává pocit i poznání, že jsme příslušníky jednoho druhu. Doufejme, že se toto poznání změní ve všeobecné vědomí.

Genetické příznaky

Přesto, že to bylo vyřešeno jasně a jednoznačně srozumitelně, zůstává stále aktuální otázka příčiny rozdílů mezi lidmi.

Antropologická genetika, moderní odvětví výzkumu ras, se snaží o objektivní klasifikace, které by umožnily stanovit genetické příznaky. K nalezení klasifikačně nosných příznaků se zkoumají krevní skupiny, bílkovinné sérum a Rh faktor. Výsledky u jednotlivých ras se v případě reprezentativních hodnot navzájem přehledně srovnávají.

Tak bylo zjištěno, že 89,3% všech Indiánů vykazuje krevní skupinu 0 a pouze 0,8% indiánské populace žije s krevní skupinou

B. Tento výsledek je odlišný u mongoloidů - pouze 18,3% vykazuje krevní skupinu B, ale 55,7% má skupinu O.

Podobná srovnávání krevních skupin jsou pro humánní genetiky nepochybně vysoce zajímavá, přesto se ale nemohu ubránit otázce, k jakým průkazným závěrům by vlastně mohla vést?

Vždyť tato klasifikace, o které nyní pojednáváme, platí přece jenom pro přítomnost. Jak máme zjistit, jestli se krevní skupiny během staletí nezměnily - a také jak budou vypadat ve vzdálené budoucnosti?!

Navíc spatřuji v této metodě případné nové podněty pro rozdmýchávání rasové ješitnosti. Jestliže dříve prohlásil nějaký

Yankee: „Je to jenom negr!“ a nějaký černoch: „To je jenom indián!“, pak se v budoucnu bude stejně umíněně prohlašovat:

„Ten má jen krevní skupinu A s faktorem Rh + (pozitivním)!“ A kdyby se ukázalo, že určitá genetická kombinace má navrch nad nějakou jinou, tak bychom se ocitli přímo v epicentru nové a takové opravdu čisté vědecké polemiky o rasách.

Ať už se vychází z vnějších nebo vnitřních příznaků, nedají se na moje otázky z oblasti srovnávání ras očekávat žádné odpovědi, a to ani jaké rasy byli první lidé, ani proč se vlastnosti tří základních ras tak principiálně odlišují.

Negroidi, mongoloidi a europoidi

Negroidi (jak je zvláště zřetelné u obyvatel Jamajky) mají tmavou barvu pleti, odulé rty, (převážně) kudrnaté vlasy a široký nos - s europoidy je na nich shodného opravdu velmi málo.

V rámci negroidního rasového typu se rozlišuje 18 podskupin s výrazně diferencovanými znaky. Mongoloidy bylo prozatím zapotřebí rozdělit do 20 podskupin. Důvod je jasný a prostý: genetickými mutacemi, tj. změnami dědičných faktorů, se v průběhu historického vývoje vytvořily odchylky od původního genotypu. Mně však nejde o srovnání uvnitř hlavních ras, ale pouze o vyřešení otázky, jak první velké rasy vůbec vznikly, respektive jak vůbec mohly vzniknout.

Všichni lidé mají stejnou bílkovinnou strukturu

Výchozím bodem všech úvah je to, že všechny rasy a jacikoli kříženci všech ras mají jedno společné - stejnou anatomickou stavbu těla. Všichni mají stejné předky. Buňky všech lidí všech ras mají stejnou bílkovinnou strukturu. V tomto ohledu se objevuje zase jedno příbuzenské pouto s našimi opičimi předky - i šimpanzi mají naši bílkovinnou strukturu!

Jak je to možné?

Od dob Charlese Roberta Darwina (1809-1892) se obecně předpokládá, že druhy se vyvíjely přirozeným výběrem a že opice a člověk se začali v určitém časovém bodě x vyvíjet z jediného původního přírodního produktu. Tento vývojový proces trval údajně miliony let. No dejme tomu. Přes miliony mutací jsme se za miliony let propracovali k tomu nejdokonalejšímu, co bylo kdy stvořené. Hezky se to poslouchá!

Přece jen však musíme povolat na pomoc zázrak, chceme-li uvěřit tomu, že v nepřetržité sérii mutací se sice vytvořily stovky a stovky podstatných rozdílů, ale že přitom bílkovinná struktura šimpanzů a člověka údajně přestála tyto zušlechťovací procesy beze změny.

Skutečně je například 146 makromolekul v bílkovině hemoglobinu (barvivo červených krvinek) až na jednu jedinou stavební aminokyselinu shodných u šimpanze a člověka. Při tolika podobnostech je možné pochopit švédského přírodovědce Carla von

Linné (1707-1778), že šimpanze označil jako homo troglodytes - člověk jeskynní.

Stejná bílkovinná struktura člověka a šimpanze dokazuje, že přirozenou mutací a evolucí nemohl vzniknout jenom člověk. Proč ne?

Příbuznost volby

Když srovnáte bílkovinné struktury dvou žab, tak zjistíte odchylky, které jsou padesátkrát větší než odchylky mezi šimpanzem a člověkem - a přitom se jedna žába podobá druhé, jako by jí z oka vypadla! Z následku lze usoudit na příčinu: vzhledem k tomu, že dvě žáby jsou úžeji spřízněné než člověk a šimpanz, musely by být bílkovinné struktury žab téměř totožné, avšak bílkovinné struktury člověka a šimpanze zcela rozdílné.

Opak je pravdou.

Když profesor Alan C. Wilson a jeho kolegyně Mary-Claire

Kingová, oba biochemici na Kalifornské univerzitě, měli před sebou tyto podivuhodné výsledky svých bílkovinných výzkumů, byli oba přesvědčeni o tom, že musí existovat nějaký „dosud neobjevený a navíc mnohem účinnější evoluční motor“, než je zatím známo.

Neznámý evoluční motor

Co by to mohlo být za evoluční motor? Již antropolog, profesor

Loren Eiseley z Pennsylvánské univerzity, prohlásil pěkně nahlas a naprosto jednoznačně, že teoretikům evoluce nepochybně unikl nějaký faktor, který se při vzniku skupin lidí podílel na vzniku duševních schopností.

Já jsem úplně stejného názoru, ale jak vysvětlit skutečnost, že člověk a šimpanz jsou (měli by být) úžeji spřízněni než žáby s vyvalenýma očima, jejichž bílkovinné struktury jsou tak rozdílné? A to i přesto, že - podle Darwina i oficiálního vědeckého názoru - období evoluce od šimpanze k člověku údajně obnáší pěknou řádku milionů let a několik milionů mutací navíc, než co umožňoval žabám jejich poměrně krátký skok světovými dějinami.

Umělá mutace

Existovala umělá mutace z opic na lidi - nebyli jsme zase až tolik milionů let odloučení od opic, jak jsme až dosud předpokládali. Rodinný krach nastal teprve před několika desetitisíci lety. Proto zůstaly naše bílkovinné struktury stejné jako u našeho šimpanzího příbuzenstva. Kdyby se mezi primitivními hominidy, jakými opicemi na lidský způsob, a homo sapiens (jímž si pokládáme za čest být) rozkládaly celé miliony let a uskutečnilo se mnoho tisíc pozitivních mutací, pak by bílkovinné struktury obou živočichů - to může potvrdit každý genetik - byly uspořádané velmi odlišně. Důkaz z negace:

Vzhledem k tomu, že to tak není - jsou totiž až na minimální rozdíly úplně stejné -, mohl se náš prapředek, první homo sapiens, takřka před „teprve nedávno“, před několika desetitisíci lety, odpoutat od opičího rodu.

Lidé se nemohou křížit s opicemi, protože inteligentní člověk nade vši pochybnost představuje naprosto odlišný druh ve srovnání s jakýmkoli druhem opic.

Jak se mohl - počítané v časovém měřítku světových dějin - během „několika minut“ vyvinout lidský druh tak nepochopitelně pozitivním způsobem? Jak mohl - dosud opice, nebo snad už člověk? - tak znenadání ztratit srst? Jak a kde přišla první lidská bytost najednou ke své řeči? Jak přišla tak zničehonic na to, že se má „civilizovat“ a vytvářet kulturu? Kdo ji přivedl na tak neočekávaně plodnou myšlenku, aby začala lovit zvířata, jejichž druhem přitom stále ještě byla? Odkud se jen tak zčistajasna vzala myšlenka rozdělat oheň, aby si na něm mohla ohřát svou polívčičku?

No vidíte, a s kým se vlastně spároval první člověk, když přece jako bytost, která povstala z mutací z opičího rodu, neměla široko daleko žádný pohlavně vhodný protějšek? Se svými opičími předky si už první člověk nemohl zadovážet, protože ti měli jiný počet chromozomů.

To je naprostý nesmysl, slyším, jak tvrdí antropologové.

Tohle všechno a ještě mnohem víc se neodehrálo „tak náhle“, na to musíte počítat s celými miliony let pěkně pozvolné evoluce.

Tahle „nenadálost“ zrodu intelligence u homo sapiens je prostě jen takový můj výmysl, který není možné ničím ospravedlnit. Ono je opravdu asi těžké se s tím nějak vyrovnat, zvláště od té doby, co bylo nevyvratitelně prokázáno, že člověk a šimpanz se vyznačují shodnou, velmi složitou bílkovinnou strukturou.

Kde jen by bylo možné najít ten najednou tak nakvap hledaný a dosud neobjevený evoluční motor (Wilson)? Co je to jen za faktor, který unikl zastáncům evoluční teorie a díky němuž si první skupiny lidí osvojily duševní schopnosti (Eiseley)?

Všechny tyto otázky je možné zodpovědět, pokud člověk sebere odvalu k tomu, aby jen pomyslel na zdánlivě nemyslitelné:

Mimozemšťané oddělili umělou mutací homo sapiens od opičí rodiny a udělali z něho inteligentního tvora, a to podle obrazu svého. V této cílené manipulaci je možné odhalit příslušný evoluční motor. Jak se ještě přesvědčíme, fungoval bezvadně.

Mé následující spekulativní myšlenky vycházejí z tohoto provedeného „zásahu“.

Jaké rasy byl první člověk?

Jaké rasy tedy vlastně byli první lidé?

Je nesporné, že stavba lidského těla je odvozená od nějakého opičího druhu. První lidé tedy museli být černí, to znamená, že byli negroidní rasy - jako jejich opičí příbuzní.

Pokud tomu tak opravdu bylo, proč se potom první „vlastníci

Země“ nerozšířili po celé planetě? A odkud pak pocházejí mongoloidi a europoidi, „žlutí“ a „bílí“?

Disponovali mimozemšťané už od samého počátku různými rasami? Poskytli různým skupinám lidí různé schopnosti k přežití na klimaticky a geograficky odlišných místech? Byla pigmentace tmavé pleti geneticky naprogramovaná proto,

aby se tato rasa mohla usadit v tropických oblastech? Jaké přednosti by pak vlastně měla bílá barva pleti? Měla se snad uplatnit v oblastech s menším množstvím slunečního svitu?

V současnosti se vychází z toho, že pravěcí lidé měli tmavou barvu pleti. Podle pobytu v různých částech světa a v závislosti na množství ultrafialových paprsků se pak barva pleti měnila a vytvářela různé odstíny. Ačkoli za tyto „minikry“ je činěný zodpovědným vitamín D, produkovaný ultrafialovým zářením, zdá se mi tato teorie velmi nejistá, neboť Eskymáci - kteří žijí na svých ledových pláních za úředně uznaného nedostatku slunečního záření - jsou tmavé barvy pleti a snad mě nebude chtít někdo poučovat, že svou tmavou pleť mají z rybiho tuku. A proč jsou mongoloidi žlutí? A co černoši - nebyli by nuceni si obratem pořídít (či nechat pořídít) světlou pleť, aby mohli existovat v oblastech s nedostatkem slunečního svitu?

Strategie mimozemšťanů v oblasti tvorby ras

Je možné, že mnou stále předpokládaná a cílevědomá inteligence mimozemšťanů úmyslně vytvořila různé základní rasy, protože návštěvníkům z kosmu bylo z výzkumů naší modré planety známo, jakým rozdílným vlivům životního prostředí budou jejich produkty vystavené. Snad i oni sami byli představiteli různých ras. Tím, že mutovali hominidy „dle obrazu svého“ a zprostředkovali jim inteligenci, zanechali stopy pro vzdálené budoucí generace - poukazy na svou dřívější přítomnost.

Protože vysoké inteligenci přikládám také vysokou morální odpovědnost, mohlo mít genetické nasazení různých barev pleti (a jiných příznaků) významnou hodnotu: Jen se podívejte! Je úplně lhostejné, jaké jste barvy pleti, všichni patříte ke stejnému druhu, tak spolu žijte v míru!

Tvořily osádku již první prehistorické kosmické lodi mimozemské rasy?

Spojily se, jak je dochované ve velkých legendách o dějinách lidstva, s pozemskými dcerami a zplodily děti?

Nevznikly tímto pohlavním stykem v rozporu s rozkazem „bohů“ různé rasy podle „vzoru“ neboli podle genetického vzorku mimozemšťanů?

Kladu si otázku, jestli se v různých dobách nevyskytovaly různé návštěvy kosmických lodí, které spolu neudržovaly žádné kontakty. Neoddělila se první skupina homo sapiens od opičího kmene, čímž by vznikla černá rasa?

Nenásledovala o tisíciletí později jiná kosmická expedice, tentokrát s bílou nebo černou osádkou? Třeba se právě téhle výpravě černá rasa znelíbila, pomocí genové chirurgie pozměnila genetický kód, a tak naprogramovala bílou nebo žlutou rasu?

Rasoví teoretikové nepochybně založí mé úvahy ad acta. Jsou stále spokojeni s dosud hnidopišsky obhajovanými poučkami. Co vlastně vědí s naprostou jistotou? - Následující příklad poslouží jako ilustrace toho, jak nedokonalé je dosavadní poznání:

Černá rodina vycestovala. Co bylo dál?

Černá rodina vycestovala z domovské tropické části zeměkoule a usadila se v chladnější oblasti. Po celé generace se měnily pigmenty, tmavá pleť zesvětlela, a to možná natolik, že se z černochoů stali běloši. Tmavé pleti, jak tvrdí odborníci na výzkum ras, už tak nadále přestalo být jako ochrany před slunečním zářením zapotřebí. Okay. To by ale černocho ve svém novém prostředí musel přijít i o kudrnaté vlasy, odulé rty a vypouklé tmavé oči, jinak by se z černocho nikdy nemohl stát běloch.

Už slyším, jak je to přece všechno úplně jednoduché.

Černocho to dal dohromady s běloškou a to se vám pak dějí věci...

Ale okamžik! Já mluvím o oné době, kdy existovala jen jedna rasa! A na začátku, v tom jsem s teoretiky vývoje ras naprosto zajedno, existovala jen jedna rasa, totiž ta černá, která získala své zabarvení od opic.

A je to. Dál už to nejde!

Přeměnu černocho na bělocho však není možné uskutečnit jen jednou mutací, k tomu by bylo zapotřebí nekonečných řetězů mutací. Jak vznikne nový druh, když je k dispozici pouze jeden?

Jak se tedy může - bez křížení dvou ras - stát z nefalšovaného černocho běloch?

Dnešní „mezirasy“ - jako Arabové, Eskymáci a jihomořští ostrované - vznikly rasovým křížením. To je jasné.

Tato možnost však na samotném počátku neexistovala. Tehdy existovala, jak říká věda, jen jedna rasa, a to se měla - světe, div se! - sama od sebe a sama ze sebe změnit v nějakou jinou rasu? A dokonce ve více ras?!

Abychom si rozuměli - je to věda, která tvrdí, že na počátku byla jen jedna, totiž černá rasa. Ke křížení nebyl k dispozici ani běloch, ani nějaký míšenec. Nula od nuly pojde.

Existovali jen černoši. To jsem pochopil skutečně důkladně.

Dovolím si vyvodit, že bílá rasa nemůže - jak se to i nadále hlásá - povstat za několik generací tím, že by se pohlavně stýkali černoši a běloši. Tímto způsobem bychom si zajistili existenci jen tehdy, pokud by se někdejší černoši pěknou řádku tisíciletí stýkali pouze a výlučně s bílou rasou.

Tuto možnost můžeme klidně odepsat, ale odkud se pak tedy vzali ti běloši?

Legenda o vzniku tří základních ras

Arabové si vyprávějí myšlenkově velice podnětnou legendu o vzniku své rasy:

Jednoho krásného dne milý Pánbůh uchopil hroudu hlíny a vymodeloval z ní prvního člověka. Pak vložil svůj výtvar do pece, aby mu držel hezky pohromadě. Spustil se déšť a předčasně uhasil oheň. Když milý Pánbůh po nějaké chvíli mrknul do okénka pece, bylo jeho dílo bílé a vypadalo vysloveně nechutně. Aby nemusel nic a nikoho připravovat o život, vyndal svůj výtvar, vdechl mu život a nechal bílého člověka běžet i přes jeho pochybnou kvalitu. Znovu pak

sáhl do necek s hlinou, aby uhnětl druhého člověka. Pak rozdělal oheň v peci, počkal, dokud se nerozpálila doběla, a strčil dovnitř svůj druhý pokus. Přijal však pozvání na rozpustilý tanec bohů a zapomněl na pec. Když konečně svůj výtvar vytáhl, byl jeho druhý člověk černý a značně nevábneho vzhledu, ale i jemu posloužil svým oživujícím dechem a pak ho poslal pryč, protože se mu moc nelíbil. Potom si ale milý Pánbůh předsevzal, že vytvoří své mistrovské dílo, člověka, který by byl hezčí než běloch i černoch. Znovu strčil vymodelovanou hlinu do pece, uvelebil se v jejím příjemném teple a čekal, aby nepropásl ten správný okamžik. Když se jeho člověk opálil do přitažlivého bronzu, vytáhl ho z ohně, znovu ho svým dechem oživil, a protože se mu zdál být velice vydařený, uzavřel s ním přátelský svazek. Tak vznikl snědý člověk, Arab.

Je vcelku jednoduché vycítit z této legendy, že se Arabové pokládají za vyvolenou rasu. Tato povýšenost není žádnou arabskou zvláštností. Tento postoj - bohužel stále ještě - sdílí i příslušníci ostatních ras.

Ožehavý problém: Rasová otázka

Člověk by si snad ničím nemohl tak velice snadno a tak strašlivě popálit jazyk, jako když se rozhovoří o ožehavém rasovém námětu, a ničím si nemůže tak spálit prsty, jako když o tom začne psát.

Existuje bezpočet důvodů, proč tomu tak je, a snad to ani není vnější vzhled, který by znemožňoval při zachování veškerého klidu a věcnosti zchladit příliš horké želízko. Co se odehrává za čelem, „v srdci“ příslušníka jiné rasy?

Rozdílné duchovní světy s obtížně sledovatelnými a pochopitelnými postoji pro jiné lidi velice ztěžují vzájemné porozumění. Europoid vrtí nechápavě hlavou, když v televizi vidí, jak barevní hlučným bubnováním do tamtamů doprovázejí mrtvého na jeho poslední cestě - to je přece situace, v níž se má „člověk“ chovat klidně, slavnostně a smutně. Z líčení velkých orientálních vypravěčů víme, že tam se přijímají se stoickým klidem takové rány osudu, při kterých by našinec nejspíš vyletěl z kůže. Rasové příznaky kloužou v nejvlastnějším smyslu slova pouze po povrchu. Skutečné překážky se nalézají v hlubších dimenzích. Aby k nim člověk mohl proniknout, musí se beztak nejdřív zaobírat takřikající změřitelnými, rozeznatelnými, organickými zvláštnostmi. Teprve potom jsou možné hlubší, imaginární výzkumy, které by nás osvobodily od posledních předsudků (a nafoukanosti).

Specifické vlastnosti?

Badatelé v oblasti rasového výzkumu se stále ještě proplétají mezi slalomovými praporky, na nichž jsou samé otazníky.

Mě osobně by zajímalo, jestli existují rasy se specifickými vlastnostmi, které jim eo ipso umožňují speciální výkony.

Černoši jsou vesměs hudebně nadaní, mají „rytmus v krvi“. Proč?

Je to jenom pokožka, díky níž jsou tibetští šerpové mnohem odolnější vůči vysokohorskému záření než běloši? Proč černoch snáší žhavé slunce lépe než Mongol? Proč neroste původním mužským obyvatelům jihomořských ostrovů na hrudi žádný vlasový porost? Proč potomkům Mayů, kteří žijí v dnešní střední Americe, nezešedivějí vlasy ani ve vysokém věku? Proč černoši nikdy nemají modré oči? Existují rasy, které by byly jednoznačně vybavené vyšší inteligencí než ostatní?

Seznam podobných otázek by bylo bez velké námahy možné rozšířit až do rozsahu velkoměstského telefonního seznamu.

Je mi naprosto jasné, že si zahrávám se zápalnou šňůrou, když se ptám, jestli základní rasy nebyly mimozemšťany od samého počátku „rozdělené“ kvůli konkrétním úkolům a zdali v nich za tímto účelem nebyly naprogramované zvláštní schopnosti.

Proč jsme takoví, jací jsme?

Já nejsem žádný rasista. Nepřisuzuji žádné pozemské rase nějaké přednosti nebo zápory. Ale moje touha po vědění mě vede k tomu, abych nedbal na tabu, podle něhož se rasové otázky vůbec nekladou, protože je to nevhodné a nebezpečné. Podle mého názoru by černí, žlutí a bílí badatelé v oblasti ras měli na základě společné a nerozdílné práce přijít na kloub otázce: Proč jsme takoví, jací jsme?

Když se přistoupí na tuto základní otázku, nelze a není také přípustné se vyhýbat jednomu z nejóžehavějších problémů: Existuje vyvolená rasa?

Vezmeme-li Bibli jako breviář západoevropské moudrosti, což znamená, že budeme sledovat líčení Starého Zákona, pak se za

„vyvolený národ“ pokládají Židé. Není snad zapotřebí se zeptat, kým a k čemu byli vyvoleni? Byl tento národ předurčený k nějaké zvláštní úloze? Není v tomto tisíce let starém nároku na národní vyvolenost jedna z prapříčin strašlivých a stále znovu se opakujících pogromů na židovský lid? Nepohrdají ostatní národy tímto postulátem? Domnívají se snad ostatní rasy, že se proti tomu musejí bránit? Ale proč? Židé jim přece nic neudělali.

Skoro každoročně židovský nositel Nobelovy ceny

Když si tak procházím dějiny přírodních věd 19. a 20. století, zjišťuji, že více než polovina všech přírodovědeckých prací a objevů byla učiněna příslušníky židovského národa. Mezi astronomy, biochemiky, matematiky, botaniky, fyziky, lékaři, zoology a biology si udržují Židé stále vedoucí pozici.²⁴ Od roku 1901 do roku 1975 bylo celkem 66 (!) židovských nositelů

Nobelovy ceny.

Je tedy „vyvolený národ“ přece jen „vyvolenou rasou“?

Určitě ne, protože Židé nejsou vůbec žádná „rasa“. Ve své absolutní většině patří biologicky - stejně jako jejich arabští sousedé - k podskupině orientalooidů europoidní rasy! Proto se také nemluví o židovské rase, ale o židovském národu. Vynikající výkony židovských vědců není tedy možné zdůvodňovat rasovými aspekty.

A přesto:

Ať už se to v současnosti hodí, nebo ne, ať je to citlivým uším jakkoli nepříjemné, tvrdím, že mimozemšťané vyvolili určitou rasu. Mytologická podání svědčí o tom, jak určití „bozi“ ovládali svou vlastní „rasu“, chránili ji před cizími a nepřátelskými vlivy a její příslušníky dosazovali na naší planetě do vedoucích míst. Ze starých pramenů však nelze vyčíst, která rasa těžila z určitých božských předností. Avšak znovu a znovu nalézáme ve Starém Zákoně poukazy na to, že vyvolení se nesmějí sdružovat s jinými lidmi.

Karanténa pro novou generaci

Zatímco Mojžíš během 40 let trvajícího pochodu vedl Izraelity z

Egypta přes poušť do země zaslíbené, zapověděl jim na rozkaz svého Boha jakýkoli kontakt s příslušníky jiných ras. A Bůh také nad tím bděl a byl s Izraelity - vedl je a doprovázel je znamením: Před nimi táhl obláčný sloup, který za dne bíle zářil a po nocích plál jako oheň. Tímto způsobem je žárlivý Bůh střežil před nepřáteli a cizinci a přitom je krmil zázračným chlebem - manou.

Na konci putování, po 40 letech, vtáhli Izraelci do své vlasti, do země zaslíbené. Vstup do země však byl povolen pouze nové generaci. Rodičům, ba i samotnému Mojžíšovi, byl přístup do země, „oplývající mlékem a strdím“, co nejpřísněji zapovězený.

Co se to stalo?

Mám pocit, že pomocí teologických a historizujících výkladů se nebudeme s to vyrovnat s absurditou tohoto nařízení. Jestlipak to za těch deset let, kdy zveřejňuji svá myšlenková dobrodružství, bude otřepaná fráze, nebo naopak skvostné tvrzení, když tuhle karanténu pro vyvolené vysvětlím tak, že „bozi“ nebo „mimozemšťané“ - což vyjde nastejno - během čtyřicetiletého putování (které s sebou nutně neslo izolaci od všech ostatních lidí) vytvořili novou generaci s novými genetickými vlastnostmi, generaci, jež se vyznačovala vlastnostmi, kterými ostatní lidé nedisponovali? Je snad koneckonců zapotřebí právě od této „zákonné“ izolace nového genetického materiálu odvozovat ještě dnes platnou zásadu, podle níž se mají spojovat jen Židé s Židy? Nevznikla-li zachováváním této židovské zásady žádná židovská rasa, nezachoval se ale přece jen nějaký speciální „druh“ lidí, který se ve srovnání s ostatním lidstvem vyznačuje zvláštními přednostmi stejně jako nedostatky?

Právě v naší době, kdy jsou odbourávány rasové předsudky, mohou podobné úvahy vypadat nevhodně, protože se nad nimi může vznášet opar rasismu. Jsem si vědom odpovědnosti, která vězí v otázce o případných vyvolených rasách, ale přesto si myslím, že zamlčování problémů nikdy nemůže vést k jejich řešení.

Specifikace ras pomocí humánní genetiky

Bádání v oblasti humánní genetiky zjišťuje mimo jiné rasové specifikace, takže se pohybuje na úplně stejně horké půdě. Tato vědecká disciplína nám bezesporu jednoho dne sdělí (pokud se na to už dávno nepřišlo, aniž o tom vůbec víme!), které genetické kombinace určité rasy je třeba k jejímu prospěchu rozmnožit a které by měly být naopak utlumeny. Abych to vyjádřil názorně:

Kdyby nějaký defekt v naší DNA způsobil, že by se rodili pouze lidé se třemi prsty a jedním uchem, pak by byli všichni moc rádi, kdyby byla ta chyba co nejrychleji odstraněna. To, co se děje v rostlinné říši, když se třeba šlechtěním - tedy jiným naprogramováním buněk - podaří vypěstovat odolnější obilí s krátkým stéblem, to, co je naprosto běžné ve zvířecí říši, jako například „vyvíjet“ krávy s vysokou dojívností, jsou zásahy do přirozeného „předtíštěného vzoru“ buněk. Bude možné v dohledné budoucnosti manipulovat i se zděděnými vlastnostmi člověka? Takové šance před námi narůstají odstrašujícím, ba přímo strašidelným způsobem.

Jakpak se čte následující skromný článek?

Zvířata ze zkumavky

„John Gurdon, biolog z anglické univerzity v Cambridge, odebral samičce žáby-albína zárodečné buňky. Přenesl z nich buněčné jádro s dědičnými vlastnostmi do vaječné buňky jiné žabí samičky, ze které předtím oddělil buněčné jádro. Z těchto vaječných buněk se vylíhli pulci, z nichž vyrostly opět albínské žáby. Ty ovšem nejsou se svou matkou v příbuzenském vztahu.“(25)

Postup, který byl použit při tomto pokusu, byl označený jako cloning, což je odvozené od řeckého slova clon = odnož. Gunter

Speicher to vysvětlil velmi jednoduše:

„Odnož rostliny, která se zasadí do země a vyroste z ní nová rostlina, je věrným otiskem mateřské rostliny.“

Musíme mít stále na paměti, že každý organismus se skládá z buněk, z nichž každá obsahuje všechny informace, které jsou nutné ke znovuvybudování celého organismu z jedné jediné buňky.

Přesné kopie originálu

Na tomto základě mikrobiologové a mikrochirurgové usoudili, že musí být možné znovu vytvořit z jediné buňky celek - bez jakéhokoli oplodnění!, - pokud by se podařilo odloučit z buňky její jádro a neporušené ho přesadit do vajíčka, které bylo naopak jádra zbavené. Vědci se domnívají, že kdyby se to zdařilo, bylo by možné namnožit jakýkoli zvířecí, rostlinný a lidský organismus podle vzoru dárce buněčného jádra. Nový produkt by vůbec nebyl k rozeznání od originálu. Hra, kterou si občas příroda zahrává s jednovaječnými dvojčaty, která si jsou „k nerozeznání, jako vejce vejci podobná“, by se mohla uměle opakovat v libovolném počtu exemplářů.

Přesně podle této metody profesor Gurdon vyprodukoval svou žabí kolonii. Všechny žáby se navlas podobaly, stejně

jako se nám i beztak při letném pohledu zdá, že jedna žába vypadá jako druhá.
V tomto případě byla však každá z té spousty žab „věrnou“ kopií originálu. Byly to bezvadné kopie.

První klonované myši žijí!

Myši jsou savci - a první klonované myši žijí! Myši ze zkumavky.

Myši vajíčko, oplodněné in vitro, bylo krátce nato narušené: vlasovou kanylou z něho bylo odebráno samčí buněčné jádro. Tím už myši embryo nemělo dědičné informace obou rodičů, ale pouze matky, jejíž věrnou kopií se mělo stát.

Tato metoda tedy umožňuje klonovat pouze samičky. Jaké to štěstí! A jak je to s produkcí samečků pomocí klonování?

To je velmi jednoduché!

Poslechněte si profesora Illmenseeho z Ženevské univerzity:

„Když se celý dědičný materiál jedné oplodněné vaječné buňky vymění za jádro tělesné buňky, mohou se přirozeně produkovat i kopie samčích jedinců.“(26)

Anglický fyziolog, Alan S. Parker, byl skoro prorok, když - dlouho předtím, než byla pokusně mnohokrát dokázána možnost klonování - pokládal za možné izolovat lidské buněčné jádro a přenést ho do libovolné dělohy, a dokonce byl o krok napřed, když požadoval, aby se rozvinuly intenzivnější výzkumy v oblasti konzervace lidského semene.

Pravděpodobně měl na mysli replikaci vysoce hodnotného materiálu. - Parker se nacházel v té nejlepší společnosti, protože i profesor Marshall W. Nierenberg, který významně spolupracoval na objevení genetického kódu, se domníval, že by všechny potíže mohly být jednoho dne překonány, ale jedinou otázkou zůstává kdy. Domníval se, že během nejbližších pětadvaceti let bude možné programovat do buněk genetické informace. Tento optimismus sdílel i profesor Joshua

Lederberg, genetik na Stanfordské univerzitě v Kalifornii. Ten vyjádřil přesvědčení, že lidské dědičné vlastnosti budou ovlivnitelné ještě v tomto tisíciletí.

Vypadá to, jako by znalci hmoty - jistě z opatrnosti! - nasadili příliš velkorysé lhůty. Všechno se to na nás hrne nějak rychleji.

Přelstí člověk přírodu?

Nezačínáme si hrát na osud?

Nemůžeme si počínat jinak, jsme snad nuceni jednat tak, jak jednáme?

Vězíme snad v panciři myšlenkových procesů, kterým jsme vydáni napospas a které musíme následovat, protože jsou v nás naprogramované? Protože ti, kteří nás stvořili, nás učinili inteligentními „dle obrazu svého“?

Protože si uvědomovali, že jednoho velmi vzdáleného dne budeme opakovat to, co oni sami vyzkoušeli na nás?

Což to bohové nepředpověděli v knize Genesis?

„A toto je teprve začátek jejich díla. Pak nebudou chtít ustoupit od ničeho, co si usmyslí provést.“ (První Mojžíšova, 11, 6)

Pak nebudou chtít ustoupit od ničeho...

Bude jednoho dne možné klonovat lidi, „produkovat“ vzorky v libovolném množství podle určitého typu?! Úspěšné pokusy, vykonané na savcích, se s určitým časovým odstupem (téměř) vždy vyzkoušeli i na lidech. Je naprosto druhořadou otázkou, zda v

USA už anonymně nežije první klonovaný člověk, vzniklý na základě postupu, který nesmírně pečlivě a do nejmenších podrobností popsal vědecký publicista David Rorvik.²¹) Tento poznatkově velice bohatě vyličený jedinečný případ je zahalený základním poznáním, že klonování člověka bude možné v celkem dohledné době.

Za každým výzkumem se jako hnací síla skrývá účel a cíl.

Jaký smysl a užitek by mohla mít hororová vize člověka, namnoženého z buňky - ať už byla odebraná z krve, pokožky, nebo nějakého orgánu?

Jakmile bude tato metoda aplikovatelná v praxi, budeme sériově vyrábět rozříděné druhy politiků, vojáků, vědců, kosmonautů, dělníků, kněží, věstců a komiků? Rozevrou se před námi propasti, ke kterým nás začali přibližovat George Orwell a

Aldous Huxley? Vytvoříme nové „rasové kategorie“, které se budou zase znovu vzájemně potírat kvůli svým zvláštnostem? Odložíme pomíjivé módní ideály krásy a necháme hopsat jako na běžícím pásu klonované manekýny a manekýny? Budeme hromadně vytvářet lidské typy, zvláště vhodné pro určité vědecké účely? Bude žena od milovaného muže a muž od milované ženy uchovávat několik buněk, aby nechali po případné neočekávané předčasné smrti znovu obnovit originál? Budou v „buněčných bankách“ pohotově připravené nepatrné buněčné zbytky hrdinů ducha, géníů ze všech oblastí, aby podle jejich obrazu mohl sice nový, ale naprosto identický lidský exemplář pokračovat ve stopách zesnulého?

Promarněná šance pro lidstvo?

Zdá se mi, že by se tu pro lidstvo rýsovala velká šance, kdyby vědomosti géníů tohoto století nezanikly s jejich smrtí. Jak by byl předznamenán a stanoven běh světa, kdyby se byl Einstein stal quasinesmrtelným? Pouhým klonováním. Velký myslitel přikázal, aby jeho mrtvolu spálili a aby byl jeho mozek poskytnutý k dispozici pro vědecké bádání.²⁷) Je zahanbující se dovědět, že tento odkaz vědě je naložený do formaldehydu v zavařovací sklenici v kanceláři jedné biologické pokusné laboratoře ve Wichitě, stát Kansas (USA) a že tato zavařovačka stojí v kartonové krabici. Části mozku se sice dostaly do rukou odborníků, ale mozeček a sektory kůry velkého mozku nebyly pitvány. Formaldehyd

má velmi silný sterilizační účinek, takže se nedá předpokládat, že by byl jediná buňka přežila 35 let od Einsteinovy smrti.

Nikdo už není s to říct, jestli velký učenec neplánoval víc než jen akademický výzkum. Přemýšlel prozřetelně o šancích, které roku 1955 nikdo nebyl s to ani odhadnout? Nezničila věda pro den X jednu fantastickou možnost?

Vznikl homo sapiens metodou klonování?

Moje spekulativní, ale v současnosti již známými poznatky z oblasti biologie buňky a mikrochirurgie motivovaná myšlenka je, že mimozemšťané stvořili homo sapiens na základě dokonale zvládnutého klonování. Jestliže s imponující technickou znalostí věci zvládli mezihvězdné kosmické lety, pak je snad možné předpokládat, že byli také skutečnými mistry genetických manipulací. „Vypěstovali“ DNA (deoxyribonukleovou kyselinu) své rasy a bez poškození ji předali dál. Od té doby byly spuštěny

„božské“ programy při formování lidí. Tomuto pravěkému vědění jsme na stopě, nosíme je v sobě, musíme je „jenom“ znovu objevit.

V nadcházejících desetiletích se vydáme do galaktického prostoru. Tento krok budeme muset učinit, protože zásoby surovin jsou na naší planetě postupně vyčerpávány. Tato nutnost se stane silnější pohnutkou než zvědavost, zda ve vesmíru odhalíme neznámé populace nebo dokonce civilizace. Ono je to úplně jedno, ať nás k tomu dožene jakákoli pohnutka: kvůli svému vlastnímu přežití budeme muset proniknout do kosmu.

Kolonizační problémy ve vesmíru

Pokud bychom ve vesmírném nekonečnu narazili na planetu podobnou

Zemi, která by nebyla obydlená živými bytostmi, je logické, že bychom ji chtěli osídlit. Z celé hromady argumentů proti takovým kosmickým letům a podobným možnostem zatím trčí jeden skutečně pichlavý trn: Stěží by se přece daly dopravit k cíli gigantickými kosmickými raketami tisíce a tisíce mužů a žen, náklady by byly obrovské, užitek přinejmenším sporný, navíc stěží existuje planeta ve všech ohledech podobná naší Zemi, naši kolonisté by tam tudíž bídne zahynuli. Naši „rase“ by škodily pro nás nesnesitelné koncentrace inertních plynů, a tím i odlišné bakterie. Jak by se za takových podmínek mohli někdy naši zástupci aklimatizovat? Co když by se na hypoteticky vybrané planetě pohybovaly teplotní rozdíly od -80°C do +80°C, jak by mohli lidé obstát bez mohutných ochranných oděvů (které by jim ovšem překážely při každé fyzické práci)?

Klonovaná kosmická rasa

Diskuse, které se z tohoto zorného úhlu vedly za velmi pečlivě zavřenými dveřmi, byly ukončeny ráznou tečkou.

Klonování! Je-li planeta neobydlená, naprogramuje se přímo na podmínky nového životního prostředí přizpůsobená „rasa“ - a pokud existuje život v nižší, neinteligentní formě, umístí se do vaječné buňky nejrozvinutějšího druhu nositel lidské dědičnosti. Dějiny se tak budou opakovat - uděláme to, co mimozemšťané udělali s primáty na naší Modré planetě!

Existují pro moje opovážlivé myšlenky analogické a relevantní skutky, návody či zachytané body přímo zde na Zemi?

- V mnoha mytologických a bájných původních starých náboženstvích je vyjádřené ujištění, že „bohové“ stvořili lidi podle obrazu svého a že potřebovali více pokusů, než se jim jejich dílo zdařilo.²⁸⁾

- Různé národy tvrdí, a to někdy až do současnosti, že příslušníci vládnoucího rodu odvozuji svůj původ bezprostředně od „bohů“... jako třeba egyptští faraoni, starosumerští králové, etiopské a perské dynastie, japonský císařský rod atd.

- Toradžové, kmen původně jihomořského původu, přísahají až do dnešních dnů na to, že přišli z nebe a že jejich předkové,

Puangové, měli původně v žilách bílou krev, která po asimilaci s pozenšťany zčervenala.²⁹⁾

- Na rákosových ostrovech jezera Titicaca žil do roku 1962 kmen Uruů. Uruové měli černou krev. Nikdy se nemísili s příslušníky sousedních indiánských kmenů, protože podle svého přesvědčení přišli z kosmu a tento exkluzivní původ si chtěli mezi sebou uchovat. Žili v ústraní a osamoceně, stále na útěku, aby zabránili kontaktům s jinými kmeny.

Původně Uruové žili na březích jezera Titicaca. Teprve když se před více než 1400 lety přehnali přes bolívijskou náhorní planinu válečníci indiánští Aimarové a později tlupy španělského dobyvatele Franciska Pizarra (1478-1541), vybudovali si Uruové ostrovy z rákosy, na nichž se natrvalo usídlili. Cítili se být povýšeni nad ostatní kmeny, ale vyhýbali se jakémukoli konfliktu. Byly to jejich podivuhodné schopnosti, které je dovedly k jisté aroganci: Tvrdili o sobě, že ve vodě nezahynou, že necítí mrazivý chlad a že jim divoké bouře nemohou uškodit. Neškodila jim ani vlhká, studená mlha, po které ostatní Indiáni onemocněli, a žádnou újmu jim nepůsobil ani „oheň nebes“ (blesky). Uruové mluvili jazykem, který nemá na naší planetě obdobu. Tvrdohlavě si uchovávali víru, že nejsou lidmi.

Roku 1960 žilo na rákosových ostrovech na jezeře Titicaca ještě osm původních Uruů. Roku 1962 poslední z nich zemřel.

K jaké rase patřili tito namyšlení poustevníci? Od samotného počátku své existence se „neposkvrnili“ stykem s pozenšťany, takže mohli zachovat rasu, která zůstala beze změny od jejich stvoření až do jejich zániku. Kdo stvořil tuto etnickou skupinu

Uruů a za jakým účelem ji vlastně stvořil? Byla jim snad přisouzená nějaká zvláštní úloha, kterou proměškali?

Rasové míšení žádoucí?

Jestliže základní rasy lidského rodu mají co do činění s „mými“ mimozemšťany, pak nelze pominout otázku, zdali si

„boží“ přáli míšení ras, nebo zda naopak měli v úmyslu jejich striktní oddělení.

Budeme-li hledat odpověď v legendách, mýtech a pradávných náboženských bájích, pak byli žárliví boží proti jednomu rasovému kadlubu. Abych nemusel citovat, co jsem na toto téma dávno řekl a napsal, připomenu pouze karanténní izolaci nové generace, která vznikla během čtyřicetiletého pochodu pouští, od generace původní, dále přísnou izolaci Puangů a Uruů a to, že členové staroegyptského panovnického rodu faraonů se pravidelně dopouštěli incestu, aby se „mezi sebou“ uchovali.

46 chromozomů a autozomů = intelligence?

Víme, že všechny rasy téhož druhu se mohou navzájem křížit.

Kdyby si „mimozešťané“ do budoucna nikdy takové rasové míšení nepřáli, mohli stanovit příslušná genetická omezení - vytvořením pohlavních orgánů, které by nebyly vhodné pro křížený styk... nebo rozdílným počtem chromozomů. Třeba je to tak, že simultánní počet lidských chromozomů je tajným kódem k inteligenci! Nemá právě proto každá inteligentní živá bytost už od dob prehistorické mutace 46 chromozomů a autozomů?

Klonováním je možné rozmnožovat inteligenci (nebo jiné žádoucí rasové charakteristiky) jako na běžícím pásu - sériově podle obrazu vzorové buňky.

Rozběhl se nebezpečný vývojový proces, jehož riziko spočívá v jeho neodolatelné přitažlivosti. Chirurgové mohou poukazovat na to, že mezi klonovanými lidmi je možné bez jakéhokoli problému provádět transplantace orgánů, protože odpadají imunitní reakce. Je možné ale také prohlásit, že klonovaný klan představuje dokonalý incest - to je však mylný vývod, který předpokládá, že bude klonován pouze jediný lidský typ nebo několik málo typů. Jakmile se naklonuje více typů, mohou se opět navzájem párovat... „normální“ spojení tak budou nadále pokračovat.

Bylo by ovšem dost naivní předpokládat, že tento postup bude využíván jen v pozitivním slova smyslu. Pomineme-li to, že v nejabsurdnějším případě mohou být klonování vrazi a diktátoři, nedá se vyloučit, že se výrobní proces prostě nepovede a že vzniknou monstra, nepopsatelně obtížný je zisk „suroviny“ pro praktické využití. Co by se mělo stát s nepovedenými exempláři?

Byly by to také lidské bytosti. Etické a náboženské citění přikazuje zachovat vyvinutý život. Každý pokrok má své neoddiskutovatelné závazky.

Šance a rizika leží těsně vedle sebe. Na kterou stranu se nakloní miský vah? Neměl by výzkum v oblasti molekulární biologie a genové chirurgie ukončit striktní zákaz?

Odhlédneme-li od toho, že podle mého názoru jednáme pod tlakem touhy po poznání, musel by se zákaz výzkumu dodržovat v každé zemi a na každém místě naší planety.

Pro genový výzkum jsou zapotřebí relativně malé místnosti, žádné haly s obrovským množstvím techniky. Kdo to dokáže zkontrolovat? Kdo bude s jistotou vědět, že se tento zákaz úplně všude dodržuje? A navíc - ještě nikdy se výzkum nenechal odradit od cílů, které „dozrály“ k tomu, aby byly objevené.

Zcela určitě bude třeba vedle biologických a etických problémů řešit i problémy právnícké. Kdo bude zůstavitelem klonované série? Kdo bude jeho dědicem? Kde leží hranice přímého původu, když všichni budou pocházet z jednoho buněčného kmene?

Biologická časovaná bomba začala tikat.

Musí se bádát dál!

Přesto jsem zastáncem toho, aby se výzkumy s klonováním prováděly i nadále, aby se tato metoda dovedla k dokonalosti a aby pravidla pro genové manipulace byla za nejprísnější ochrany uchovávaná v trezorech. V substancích, určených a vhodných k tomuto účelu, a za příslušné teploty k zachování života by se měla uchovávat bezvadná ženská a mužská buněčná jádra s nezbytnými pojistnými rezervami. Pro případ katastrofy. Mohla by to být kosmická katastrofa, při níž by se v atmosféře rozpadl meteorit, který se příliš přiblížil k naší planetě, a přitom by se začaly vyvíjet jedovaté plyny. Mohl by to být i atomový úder, který by zničil velkou část planety a jehož radioaktivní záření by natrvalo poškodilo lidský dědičný materiál. Pak by metodou klonování mohly být znovu vytvořené lidské rasy - jako v první den.

I když lidstvo teprve stojí před podobnými katastrofami, nemůže být klonování vynalezené a odzkoušené až v podobném případě. To už pak musí být tato metoda ověřená a okamžitě použitelná.

Klonováním se v žádném případě nevytvoří jednotné typy jako z jednoho jediného velkého vrhu. Budou to přece jen - i když stvořené podle vzoru - individua, stejně jako v případě osvědčené a oblíbené tradice lidí počatých in vivo.

Vzhledem se budou podobat, vždyť také budou mít společný základ v matrice buněčných jader, ale budou samostatně myslet a jednat a stejně jako my budou formována výchovou a životním prostředím.

Neexistuje žádný stav nehybnosti. Klonovaní lidé vytvoří nové genové informace a předají je dalším generacím.

Prodělají mutace a za nějaký tučet generací se klony už dávno nebudou podobat jeden druhému jako vejce vejci.

Klonování je existenční otázkou nejen při katastrofách, ale i při dobývání kosmu. Přitom se mi jeví jako správná myšlenka fyziologa Lorda Rothschilda, který navrhuje zřídit mezinárodní

„Komisi pro genetickou kontrolu“, aby byl stálý přehled o bádání a aplikovaném užití. Co nejvříve bych si přál, aby taková komise pracovala s poněkud větší efektivitou, než je tomu dosud v případě různých mezinárodních grémií.

Slovo ŽIVOT (LEBEN) čteno v němčině pozpátku znamená MLHA

(NEBEL). Měli bychom opatrně poodhalovat mystický mlžný závoj, abychom pochopili realitu naší existence.

SDĚLENÍ

Intelligentní robot je na cestě!

Bude samostatně myslet a mít inteligenční kvocient, který mnohonásobně překročí lidský. Bude vybavený senzory, které „vidí“ lépe než lidské oko, neboť budou vidět i v infračervené a ultrafialové části spektra. Bude intenzivněji „cítit“, protože jeho senzory budou pracovat rafinovaněji než lidský hmat, jeho čidla - ultrazvuk, radar, rentgenové paprsky - budou „cítit“ skrze stěny.

Americký vědec, Martin Minsky, z Technologického institutu v Bostonu, stát Massachusetts, tvrdí:

„Tento stroj bude schopný vyprávět vtipy a vyhrát boserské utkání! Až bude tohoto stavu dosaženo, bude se stroj dále zdokonalovat fantastickou rychlostí. Za několik málo měsíců dosáhne inteligenčního stupně génia a za dalších pár měsíců bude už jeho moc nevypočitatelná.“

Dr. Georg Lawrence, vedoucí vědecký pracovník na „Stanford Research Institute“ v Kalifornii, již sériově spojil do bezprostředního kontaktu lidské mozky s počítači - pouhá síla myšlenky stačila k tomu, aby byly počítači udělené rozkazy.

Zakázku na tyto utopicky působící pokusné série zadal Pentagon!

Odvětví výzkumu, které si v USA vytýčilo za cíl vytvořit inteligentního robota, nese označení AI (Artificial Intelligence). Konečným cílem bude robot, který je s to samostatně plnit civilní, vojenské a výzkumné úkoly v kosmu a na dně oceánů.

Existovali inteligentní roboti již ve starověku? Sumerolog

N. S. Kramer přeložil jednu klínovou tabulku:

„Ti, kteří doprovázeli bohyni Inannu, byli bytostmi, jež neznali žádné jídlo, jež neznali ani vodu. Nejedli nasypanou mouku, nepili obětovanou vodu...“

V sumerském Eposu o Gilgamešovi popisuje Enkidu strážce božského příbytku:

„Dokud jsem tohoto muže nezabil, ač je-li to vůbec muž, dokud jsem tohoto boha neusmrtil, je-li to bůh, nechci své kroky obrátit k městu... Ó, pane, kterýž jsi toto stvoření nespátřil... nejsi zachvácen hrůzou, já však, shlédnuv toho muže, jsem jat děsem. Jeho ruce jsou podobny dračím zubům, jeho tvář je tvář boha...“

Prameny: UNITED PRESS INTERNATIONAL - N. S. Kramer: Geschichte beginnt mit Sumer, München 1959 - James Pritchard: Ancient near Eastern Texts, Princeton 1950.

3

Malta - ráj neřešených záhad

„Koleje“ v kamenité půdě. Čím měly a čím mohly být. Spleť silniční sítě. Cesty pro nákladní přepravu?. Vynalezené kuličkové ložisko?. Pohádky o kalendářích. Vznik před 10 000 lety. Malta, cíl mimozemšťanů?. Senzace: Hypogeum. V podsvětí. Těhotné bohyně plodnosti. Tisíciletí staré HIFI zařízení. Pravěký architekt v akci. Odyssea s Odysseem. Obří v akci? Pod bretaňskými menhiry.

Vznik před poslední dobou ledovou. Zlatá horečka. Axiomatická konstrukce. Tajemství křemenů.

V epoše letadel leží souostroví Malta - 95 km jižně od Sicílie - takřkajíc na dosah ruky.

Podruhé jsem se chtěl podívat na to, o co každý turista na

Maltě dříve či později zakopne, totiž na ty jedinečné „koleje“ v kamenité půdě, které se táhnou po všech maltézských ostrovech. V

„Archeologickém lexikonu“ z roku 197530) jsem si pod heslem

„Malta“ přečetl:

„Kolem r. 3200 př. n. l. přišli ze Sicílie na ostrovy další přistěhovalci. V časovém rozmezí přibližně 2800 -

1900 př. n. l. zbudovali podivuhodné množství megalitických chrámů. Přibližně 30 dosud zachovaných staveb odhaluje vysoce rozvinutý půdorys a stavební umění... Za tímto obyvatelstvem pravděpodobně následovali válečníci přistěhovalci, pocházející ze západního Řecka... Do této doby patří také zvláštní „vozové koleje“.“

Ani mne po bedlivém studiu této rarity nenapadlo žádné lepší slovo.

Malta, největší z ostrovů s hlavním městem La Vallettou, je dobrých 25 km dlouhá a 12 km široká. Ostrůvky Gozo a Comino mají svůj specifický půvab, ale Malta poráží malé konkurenty nejen velikostí, ale především svými nevyřešenými záhadami - kolejemi a megalitickými chrámy.

Krajinu a lidi tohoto středomořského souostroví spoluvytvářely slunce, moře a čas. Při příletu k La Vallettě vzniká dojem, jako byste vlétali do pískovcové zbarveného kubistického světa: Kvadratura budov s plochými střechami je rozčleněná pravoúhlými ulicemi na jednotlivé půvabně pastelově barevné bloky, které jako by někdo narysoval podle pravítka.

Během jízdy ve staříčkém fordu, rok výroby 1954, do hotelu

Hilton vychvaloval řidič taxíku přehnaně socialistickou vládu.

„Vyhodíme Angličany a všechny, kteří nám nebudou sloužit!“ Bez ohledu na to, zda mě to zajímá, nebo ne, jsem musel vzít ještě na vědomí, že Dr. Dom Mintoff je „superman“, který je zárukou nezadržitelného pokroku obyvatel ostrova.

Toho jsem si nějak moc nevšímal. Od mé první návštěvy před

11 lety ztratil dovolenkový ráj se svými luxusními hotely, přepychovými ulicemi, neodolatelnými obchody a pečlivě udržovanými plážemi hodně ze svého lesku. V prosinci 1974 se souostroví stalo samostatnou republikou a nyní kráčí

pod vedením supermana přímou cestou do šedé socialistické každodennosti.

Dokázal jsem objevit už jenom málo z toho, čím se kdysi v průvodcích a románech vyznačoval tento ráj jako jedinečný.

Za pár dní jsem už věděl, že na dovolenou bych sem určitě nejedl.

Aspoň maltézští rybáři si nenechali vzít to, že i nadále natírají svoje čluny všemi barvami duhy. Na chvíli mi to připomnělo Hongkong - na Maltě ovšem chybějí čínské džunky.

„Koleje“ jsou pro ostrovany samozřejmě stejně známé a běžné jako maltézští rytíři, kteří z Malty na sklonku 16. století udělali evropské kulturní centrum. Avšak místní obyvatelé nazývají koleje přezíravě „cart ruts“ a pokládají je za bezvýznamnou záležitost... stejně jako patrně i maltézská vláda, která na ochranu této rarity nehne ani prstem.

Přestavby neberou žádný ohled na „cart ruts“, které jsou navíc vystavené bez ochrany vlivu větru a počasí.

Dodnes každému návštěvníkovi aspoň jednou padne pohled na koleje nebo páry kolejí a zatímco je překračuje, mimoděk si asi pomyslí, že se jedná o zrušené trasy bývalých železničních drah, z nichž byly odstraněny kolejnice, aby se na tomto ostrově tak vzácné železo přetavilo na jiný účel. Možná že pozorovatel bude pokládat stopy v půdě za prohlubně, které v zemi vyryly povozy.

Já nevím, co všechno se dá tímto způsobem ještě vymyslet, ale bezpečně vím, že žádná z těchto domněnek není pravdivá.

Maltské koleje jsou jedinečnou prehistorickou záhadou.

Dosud jich ještě na Maltě a na Gozu existuje několik stovek, ale před tisíciletími jimi byly oba ostrovy doslova poseté.

Když se na ně tak díváte, na ty do země vyryté, vytlačené rýhy, které většinou běží paralelně vedle sebe, jak se sluší a patří, pak vypadá spontánní myšlenka na koleje opravdu pravděpodobně. Při podrobnějším prozkoumání této záhady v půdě se ale rychle ukáže, že to nemohly být koleje v obvyklém smyslu tohoto slova.

Stopy obou paralelně běžících rýh jsou totiž odlišné nejen od jedné koleje ke druhé, ale mění se dokonce i v jedné koleji. Nedá se to přehlédnout v okolí Dingle, jihozápadně od starého hlavního města Mdiny, kde se koleje křivolace proplétají jako na velkém seřaďovacím nádraží - abychom setrvali u této představy.

Jsou to skutečně - i archeologové se diví! - „zvláštní koleje“: Vedou údolími, šplhají na hory, často jich běží vedle sebe víc, pak se neočekávaně spojují do dvoukolejné dráhy jako na železničních stavědlech a zničehonic naprosto nevypočitatelně zahýbají do smělých zatáček nebo - jen si to představte! - vedou přímo do hlubin Středozemního moře. Jiné zase nenadále končí na strmém útesu. Na těchto místech se skála s pokračujícími kolejemi určitě zřítila do moře.

Trasa v univerzálním měřítku

Existuje spousta nejrůznějších stop. Jsou široké od 65 do

123 cm, rýhy jdou dokonce někdy do hloubky přes 70 cm! Třeba u

Mensije vede zatáčka jedné koleje přes kopcovitý hřeben a sahá

72 cm hluboko do vápencové půdy.

Co se týká domněnky o stopách po povozech: Kdyby tady vůbec kdy jela nějaká kára, tak by pro hluboký zářez buď nevytočila zatáčku, nebo by osa kola v tomto zářezu zmizela, anebo by osa musela být nejméně 72 cm vysoko, takže kolo by muselo mít průměr bezmála půldruhého metru. Takové obří kolo by se ale už zase nepropasírovalo zatáčkami, uvízlo by v nich nebo by se zlomilo.

Izolované závěsy jednotlivých kol u moderních automobilů nebyly tehdy asi přece jen známé a to už úplně odhlédneme od toho, že

1,5 m vysoká kola, jako mají třeba mamutí bagry, by v relativně úzkých rýhách vůbec nemohla manévrovat.

Hrátky s vozičkem na písečku

Jak nesmyslná je myšlenka na to, že v maltských kolejích jezdily povozy, se ukáže i při dětské hře na písku - hloubka koleje ...

72 cm, šířka v nejhlubším bodě ... 6 cm. Kruhové zakřivení by odpovídalo uzavřené kružnici o průměru 84 m (!). A teď nasadte do koleje jedno kolo od vozu, jehož osa musí být výš než 72 cm, a pohybujte jím po kružnici, aniž by se po okraji drolil písek!

Je nemožné za těchto podmínek kolo ukočírovat. A jak nesmyslná bude najednou tahle hříčka, když zářez nebude z písku, ale z tvrdého kamene! Vzhledem k tomu, že každý jednoosý povoz se vždy skládal ze dvou kol, která se „samozřejmě“ musela navlas přesně otáčet v rýhách vedle sebe, můžeme snad tuto myšlenku s konečnou platností zakopat do nějakého ale opravdu hlubokého archeologického hrobu.

Pokud bychom přemýšleli o dvouosém vozidle, pak bude celá hra ještě absurdnější. Zadní osa se zadními koly by musela z nezbytných technických důvodů vytvářet užší stopu, stopu s menším poloměrem než kola na přední ose. Proto také nákladní automobily najíždějí do užších zatáček v širším oblouku. Protože druhá, užší stopa v zatáčkách chybí, můžeme i dvouosá vozidla vyloučit z pravěkého vozového parku.

U San Pawl Tat-Targy se spojují hned čtyři páry kolejí do jediné kolejnice, ačkoli všechny mají rozdílnou šířku. Vypadá to jako hokus pokus. Nedaleko odtud se jedna kolejnice kříží s druhou, ale obě mají různou hloubku. Nedaleko Mensije pracovali

„železniční údržbáři“ velmi nedbale - kolejnice je úplně opotřebovaná, sahá až 60 cm do hloubky, zářez má na nejhlubším místě šířku pouze 11 cm, ale na nejvyšším 20 cm.

Koleje ve velké hloubce pod vodou

Na některých úsecích pobřeží, třeba v St. Georg's Bay a jižně od

Dingli vedou koleje cílevědomě do modravých vod Středozemního moře. Není tomu ještě tak dlouho, kdy se

předpokládalo, že koleje končí pod vodou pár metrů od pobřeží, a tudíž vznikly v době, kdy Středozemní moře mělo nižší stav vody. Omyl! Hloubkový potápěči opravili dosavadní názor a dovedli bádání k nejnovějšímu stavu poznání: Koleje vedou i ve velkých hloubkách pod vodní hladinou dál na kamenném podkladu do moře. Vyvolává to velký údiv, ale je to tak!

I archeologové jsou názoru, že zřízení tak mohutné sítě tras muselo sloužit nějakému účelu. Usilovně ho hledali. Když byly roku 1970 u Tas Silgu nejprve nalezené a pak vykopané zbytky římského chrámu, narazily pak pod ním rýče na zdívo ještě staršího řeckého chrámu. Archeologové se mylně domnívali, že jsou již u cíle, ale země skrývala ještě jedno překvapení - o podlaží níž spočívaly mohutné monolity! Když byly i tyto monolity vykopané, ukázala se polokruhová fasáda megalitického chrámu.

Vznikly koleje při přepravě materiálu?

Vzhledem k tomu, že se teď o monolitech a megalitických stavbách hodně mluví, podejme ve stručnosti jejich charakteristiku. Jako monolity bývají označovány jednotlivé, umělecky opracované kamenné bloky jako například egyptské obelisky nebo vzpřímeně stojící menhiry (keltsky „dlouhé kameny“) u Carnaku ve Francii. - Megalitické stavby (řecky

„hroby z velkých kamenů“) byly postavené z velkých bloků nebo desek nebo byly zapuštěné do země. Počítají se k nim i kupolovité hroby.

Monolity by snad mohly vést i k vysvětlení kolejí. - Ruiny u Hagar Qimu byly sestavené z 5 m vysokých a 1,05 m silných monolitů. Jiná zdejší kamenná deska vykazuje gigantické rozměry

- délka 7 m, šířka 3,12 m a tloušťka 64 cm - to je pěkně monstrózní stavební prvek!

Archeologové dospěli k závěru, že kolejnice vznikly při přepravě materiálu, tedy monolitů, na staveniště - brázdy do země vytlačila kola povozů!

Už jenom na základě povrchního základního technického vzdělání není nijak obtížné prohlédnout, že tento závěr je neudržitelný. Neboť:

- Koleje vykazují rozdílnou šířku stopy. Povozy se při změně směru nemohly do nové stopy vejít.

- Šířka stopy se však mění i v průběhu jedné jediné koleje. To jako tehdejší stavitelé vážně počítali s gumovými osami?

- Průřezy kolejí ukazují, že nezasahují do půdy čtverhranně, ale spíše se do hloubky zužují do špičky. Kdyby rýhy způsobila kola povozů, musel by být průřez na základně vodorovný. Pokud by někdo namítal, že kola mohla mít zašpičatělá obložení klínovitého profilu, pak je třeba poukázat na to, že velké náklady, jakými jsou třeba monolity, by se tímto způsobem už vůbec nemohly přepravovat - každým „oholením“ by se rýhy po povozech zařezávaly stále více do půdy. Jak velký průměr by nakonec musela kola mít, aby jejich osy stále ještě končily nad zemí? - Podobná vysvětlení nejsou nic jiného než výmluvy nebo nejapné žerty.

Jak to tedy bylo?

Přístupme k následující variantě.

Nechali stavitelé megalitických staveb tahat náklady přes hory a doly zvířata, zapřažená do sání s důkladnými skluznicemi?

Pokud pravěcí obyvatelé Maltý vůbec někdy někde použili tento pro zdejší krajinu naprosto nepřiměřený dopravní prostředek, tak jeho vlivem koleje stejně vzniknout nemohly, protože pro skluznice stejně jako pro kola ještě ve větší míře platí: skluznice jsou na ose upevněné ještě více nehybněji než kola a ve změti různých širokých stop a prudkých zatáček by tím spíše uvízly!

Další varianta:

Maltští praobyvatelé si pro svou přepravu těžkého a neskladného materiálu (se kterou se dnes musejí vypořádat návesové tahače!) zkonstruovali něco jako rozvětvenou vidlici, jejíž obě špičky škrábaly do půdy, zatímco k hlavní oji této vidlice byla zapřažená zvířata, no a na tuto konstrukci se pevně přivazovaly monolity.

Dovolte, abych se zasmál!

Rozvětvená vidlice byla konstruovaná napevno, neměnila šířku vyškrabávaných rýh. Navíc přitom jaksi stranou zůstala otázka konzistence dřeva, které takové náklad neslo, a stejně cudně se mlčí o zvířecím druhu, který by utáhl takovou hmotnost.

To by se snad do vidlic z tvrzené oceli museli zapřáhnout dinosauři! Ocel neexistovala, takže to prostě muselo být dřevo stejné kvality. A stejně - ani nosnost, ani průřez vidlic nejsou s to objasnit záhady úzkých, do špičky profilovaných kolejových rýh.

Proti domněnce povozů tažených zvířaty, skluznic nebo vidlic hovoří ještě jiná skutečnost. Kdyby zvířata rok co rok, po celá desetiletí chodila stejnou trasou a něco za sebou tahala, pak by i ta zvířata musela zanechat v půdě své vlastní stopy. Ve vápencové skále by tedy musely být stezky vyšlapané dobytčaty, která tahala těžké náklady, stejně viditelné jako samotné koleje. Mezi žádnými kolejemi na Maltě nebyly doložené stopy zvířat.

Vynalezené kuličkové ložisko?

Lidé používali pro přepravní účely koule! Na Maltě se skutečně našly stovky koulí. Jsou z měkkého vápence a mají různou velikost. Největší koule mají průměr asi 60 cm, nejmenší kolem 7 cm. Vynalezli snad Pramalt'ané vozidla, která se pohybovala pomocí kamenných kuličkových ložisek? To je geniální! Nechali koule kutálet v kolejích, po kterých se pak pohybovaly monolity?

Tím by bylo všechno jasné - proč jsou odlišné šířky stop, proč rýhy tak prudce zatáčejí, proč se koleje mohly bez námahy křížit. Koule vytrvale sledují předem vyznačenou stopu v půdě, přičemž je úplně jedno, jak je široká.

Jsou koule řešením záhady?

Bohužel tomu tak není. Všechny maltézské ostrovy sestávají z pískovce nebo vápence a hlíny, tedy z měkkých materiálů. A koule jsou z vápence! Pouhá jedna tuna zátěže by je rozmačkala na placku nebo by je rozdrtila jako sněhovou kouli. Kromě toho koule, ať už jsou jakékoli velikosti, nemohou způsobovat zašpičatělé rýhy, stále by po sobě zanechávaly zakulacenou výduť, koleje by se vymílaly do šířky, nikoli do hloubky. Kdyby se však koule zavrtaly do horniny až do hloubky 70 cm, musely by to opět být obří koule o průměru asi 1,5 m - a to by ještě byly zatížené obrovskou hmotností! Navíc by musely všemi směry překonávat tření. Jak nepředstavitelně mocná by to musela být tažná síla, jakého ohromného pohonu by bylo zapotřebí! Diskuse o této variantě vlastně vyznívá naprázdno, protože se zatím nenašly koule o větším průměru než 60 cm!

Dosud nebyla na Maltě objevená žádná malířská či reliéfní zobrazení povozů nebo vozidel. Vždyť přece kdyby tento druh dopravních prostředků sloužil stavitelům chrámů, jistě by byl zobrazený - na ostrově existuje přece tolik jiných a velmi starých nástěnných kreseb a maleb!

Žádná souvislost mezi kolejemi a stavbou chrámů

Koleje a stavba chrámů spolu příčinně nesouvisely - „kolejnice“ by v takovém případě musely vést, případně končit u chrámů. Tak tomu ale není! V husté, propletené síti vedou křížem krážem přes chrámy, kolem nich a dají se objevit i tam, kde se k nebi netýčí žádné trosky chrámu nebo jiné stavby.

Koleje nejsou kartograficky zpracované ani změřené. Byl by to také velmi obtížný počín - na některých místech je jich spousta, jinde nejsou na povrchu patrné a pak se zase znenadání vynořují, stavějí se nad nimi budovy a ničí je také čas, celá desetitisíciletí, která se přes ně převalila.

Moje doporučení: Mezivědní výzkum

Nikdo neví, k čemu tenhle labyrint kolejí sloužil a kdo ho vytvořil. Přitom se toho tolik namluví o mezivědním bádání - archeologové prosí o spolupráci fyziky, chemiky a metalurgy, aby bylo možné rozluštit takové záhady, jako je tato. Na Maltě nemůže být o podobném téměř kriminalistickém společném postupu ani řeči.

Je naprosto zřejmé, že rozbor kolejí by mohly vyplnit bílé skvrny na mapě našeho nevědění: Zanechaly kamenné koule, dřevěné vidlice nebo kola povozů zbytky svého neodmyslitelného tření v hornině? Nevlišovaly ať už jakkoli zkonstruované dopravní prostředky v pradávných dobách mikroorganismy do vápencových či hlíněných pórů? Dají se najít fosilní zbytky pylu z květů, které by dovolovaly usoudit na dobu vzniku kolejí?

V současnosti existuje spousta technických prostředků, jak podrobně vědecky prozkoumat rýhy hluboko pod mořskou hladinou.

Proč to nikdo neudělá?

To nás snad může a smí natolik fascinující záhada z úsvitu lidských dějin nechat úplně lhostejnými? My Západoevropané jsme přece jinak tak strašně rozumní a lační poznatků. Proč to neplatí v takovém případě, jako je právě tento?

Pohádky o kalendáři...

Bylo by až děsivě podivné, kdyby v přehledu mnoha variant chyběla pohádka o kalendáři... jako u egyptských pyramid, jako u

„visících kamenů“ ve Stonehenge u Wilshiru v Anglii, jako u

„přistávacích drah“ na náhorní plošině u Nazky v Peru. Domněnka, že i maltské koleje by mohly být částí univerzálního kalendářního systému, je ta nejloupežnější „rozumná“ odpověď na jakoukoli zcela otevřenou otázku tohoto druhu.

Ať stojí tyhle archeologické trhací kalendáře na prodej kdekoli na světě, jedná se o fantasticky velké stavby a komplexy, které pro človíčky, prostoduše klopýtající po zemi, byly „nepochopitelné“. Protože ti - v rámci této domněnky! - přihloupí lidé z doby kamenné nám chtěli sdělit, kdy přichází jaro, kdy začíná podzim, tak si pořídili tyhle gigantické kalendáře?! Nikde není napsané, jestli prehistorické národy vůbec provozovaly rolnictví ve větším rozsahu. Pokud se tyto malé populace věnovaly ve významnějším rozsahu rolnictví, pak neměly ani dostatek lidí, ani času nazbyt na to, aby si s úmornou pílí a nadlidským vynaložením sil zřizovaly centrální kalendářní stanice, jak se jim to ex post přibájo.

Protože mi moji kritikové s oblibou - byť proti zdravému rozumu - připisují, že naše dávné předky pokládám za omezené a neschopné vlastního výkonu, využívám přímo s požitkem této příležitosti k tomu, abych dal najevo, že všechny hravé druhy homo sapiens od té doby, co existují na matičce Zemi, pokládám za příliš rozumné, než aby potřebovaly všude možné rozptýlené různé druhy příležitostných kamenných kalendářů k tomu, aby tak určily s patřičnou obřadností a pompézností střídání ročních období. To, jestli končí zima, nadchází jaro, slunce páli v létě nebo chlad signalizuje podzim, věděli přece naši dávní předkové zcela určitě z prostého pozorování přírody.

... a pohádky o kultu

Abych nezapomněl - stejně jako jinde se i na Maltě spekuluje s tím, jestli by koleje nešly připsat na vrub „nějakému“ kultu. Co by to jako mělo být za kult, to se před námi drží pod pokličkou.

Kterým bohům chtěli lidé kolejovou síť vzdát poctu směrem

„vzhůru“, se také nedovídáme. Kdyby měla mít tahle kultovní nabídka aspoň nějakou váhu, tak bych moc rád věděl, co tyhle kultovní páry kolejí mohly „signalizovat“ nějakým bohům, kteří se nad nimi vznášeli!

Již jsem citoval z Archeologického lexikonu, že megalitické chrámy byly vybudované údajně v období 2800 - 1900 př. n. l. a že se touto dobou, tedy sklonkem mladší doby kamenné a počátkem rané doby bronzové, datuje i vznik kolejí!

To všechno je však velmi nejisté.

Protimluvy

Výkopávky a výzkumy jeskyní ukázaly, že Malta byla roku 6000 př. n. l. již dávno osídlená. 5000 let staré jsou sošky bohyň plodnosti. Roku 3000 př. n. l. sem dorazili Sicilané, roku 1400 př. n. l. Feničané.

Nikde jsem nenarazil na tvrzení, že koleje patří do mladší doby kamenné, ale zato převládá mínění vědců, že vznikly během doby bronzové. Ale ani s tímto poměrně „mladým“ datováním nelze souhlasit: Copak lidé té doby byli inteligentními rybami? Nebo si dokonce zhotovili potápěčské skafandry z bronzu - vybavené hadicemi a dřevěnými vzduchovými pumpami a průhlednými průzory, které by jim umožnily kutání na mořském dně?

Když se zeptáte jednoznačně a nesmlouvavě, nastane úprk do nejistoty. Ne, říkají mnozí archeologové, síť kolejnic existuje už víc než deset tisíc let, když ty pruhy pobřeží, které dnes leží pod vodou, byly ještě pevninou! Hezky se to poslouchá, ale jakými nástroji byly vysekané, vyfrézované nebo vyvrtané kilometrové rýhy v příslušné hloubce a délce?

Dovážený pazourek?

Samozřejmě pazourkem, zazní odpověď, a to se taky poslouchá moc hezky, protože tahle křemičitá hornina - tvrdší než vápenec - byla tím materiálem, z něhož se už ve starší době kamenné zhotovovaly nástroje. Ale geologové na Maltě ani na dalších ostrovech žádný pazourek neobjevili! To snad máme věřit tomu, že v době kamenné (!), z níž nám zatím nebylo hlášeno nic o existenci světového obchodu, se pazourek dovážel v tak obrovském množství, jakého bylo zapotřebí na síť kolejnic?

Ono se snadno řekne - to je všechno nesmysl, ve skutečnosti síť kolejnic naplánovali a vybudovali řečtí a feničtí přistěhovalci. Proč ne? Jenomže na takový nápad se přece nepřichází jen tak zničehonic! Podobné znalosti s naléhavou žádostí aplikovat je v nové vlasti si přistěhovalci podle všech dosud známých sdělení vždy přinesli ze své rodné země, kde už si to vyzkoušeli. Ani na Sicílii, ani v Řecku neexistuje nejmenší stopa po maltézských kolejích.

Jak jsou ty protimluvy groteskní! Znamená to, že megalitické chrámy už dávno stály, když dorazili pozdější přistěhovalci. To by člověk vzteky nejradši vyskočil z kůže!

Pokud chrámy stály, když se koleje hloubily, pak to přece nemohly být přepravní trasy materiálu pro stavitele chrámů. A navíc - domněnka, že koleje vznikly kolem roku 5000 př. n. l. nebere na vědomí, že hladina Středozemního moře je s nepodstatnými odchylkami na své současné úrovni již nejméně 10

000 let. Takže poslední imigranti „ze západního Řecka“ nepřicházejí jako stavitelé kolejí vůbec v úvahu.

Maltské koleje pokládám za exemplární příklad mylného postoje archeologů. Existuje spousta vysvětlení, ale když člověk jen trochu zaškrábe na povrchu té krásné fasády, lak odprýskne a celá ošumělost konstrukce přímo udeří do očí. Přesto se doslova jakýkoli názor dostane do nějaké odborné publikace, je tam podáván jako poslední závěr moudrosti a podle toho, jakou příručku uchopí vědychtivec do ruky, takové bude jeho řešení - podle názoru, jaký je v knize publikovaný. Tak se vytvářejí

„školy“, které naprosto tvrdohlavě prosazují svůj názor, protože jiný buď neznají, nebo nestrpí. Hlavně že se otázka může odškrtnout jako vyřešená. Jestli jsou pak záhady skutečně a definitivně vyřešené, už není tak důležité.

Je skutečností, že na Maltě se v prehistorické době odehrálo něco jedinečného, co se už nikde na světě neopakovalo.

Pro někoho a pro něco se tento ostrov musel stát střediskem.

Mohli bychom se domnívat, že hlubokými rýhami odtékaly kovové zplodiny. Avšak tato úvaha míří vedle, protože koleje nepochybně vznikly v dobách, kdy se ještě žádný kov nezpracovával - za to ručí změna hladiny Středozemního moře po době ledové!

Za zamyšlení stojí i to, jestli v prehistorické době nepůsobily na půdu nám neznámé kyseliny, které by v ní vyleptaly podivné dráhy? Proti této domněnce mluví to, že rýhy jsou přímé, souběžné a zátáčky jsou kruhové, stejně jako skutečnost, že kyseliny nevytvářejí žádnou formu, nýbrž půdu nepravidelně rozkládají.

Vodovody?

V této souvislosti je také třeba se rozloučit s myšlenkou, že koleje by mohly sloužit jako jakési pseudopřírodní vodovody.

Proti tomu se nedá argumentovat. Voda vždy stéká dolů do údolí až k nejhlubšímu bodu. Koleje ale zřetelně vedou přes údolí a hory. Voda by mohla být s hor sváděna jen tehdy, jestliže by

„zdroj“ vodního tlaku ležel v nejvyšším bodě a kdyby voda byla vedená potrubím. Potrubí nebo jeho zbytky však nebyly nikdy nalezené! Kdo by tehdy - kdyby to tak bylo! - byl dost chytrý na to, aby vytvořil vodovodní systém, ten by jistě také zvolil nejkratší spojení mezi dvěma body a nevedl by celou trasu v bizarních zákrutách nebo dokonce klikatě.

Humus místo peněžní hotovosti

Drenážní systém takového rozsahu by mohl sloužit i k zavodňování, ale ostrovy byly ve všech dobách holé a skalnaté. Ničemu se tu nedařilo. Humus se musel dovážet! Ještě před 40 lety museli kapitáni, kteří si na Maltě doplňovali vodu do lodních nádrží, platit humusem místo finanční hotovosti!

Existují snad ještě jiné výklady, které by se měly ověřit?

Nepěstoval se třeba v kolejích nějaký přírodní produkt, který je už dnes neznámý? Nepěstovaly se v prohlubních larvy bource morušového? Nebo nějaká prehistorická kultura mořských řas, nutných pro výživu? Tyto otázky je možné škrtnout. Komu by se získaná masová produkce z rozsáhlé sítě brázd dodávala? Pro ostrovany byla nepoužitelná a jak již bylo řečeno - o nějaké prehistorické obchodní flotile není nic známo. A tak chytří pěstitelé by svoje plantáže založili

mnohem účelněji - pěkně hustě vedle sebe, a ne aby je táhli přes hory doly.

Nemohly by koleje svými často podivnými tvary označovat zapomenuté písmo? Tahle docela lákavá spekulace ve skutečnosti zase ztroskotává za „tazích písmen“, která leží pod vodní hladinou. Kdo je tam měl číst?

Kdyby absurdní „písmo“ bylo skutečně „vepsané“ do vápencové půdy ještě předtím, než vodní hladina Středozemního moře dosáhla své dnešní úrovně, pak by museli „čtenáři“ umět létat! Jinak by písmo, zapsané na psací ploše o délce přes 100 km, nebylo vůbec čitelné.

Podívejme se pozorněji i na vysloveně utopicky vyhlížející nápad: Nedala se do kolejí nalít kovová sloučenina, která by při své celoostrvní rozloze sloužila jako gigantická „anténa“? Kdo by pak před více jak 10 000 lety, kdy kovy byly dosud neznámou látkou, připadal v úvahu jako konstruktér? To by nebyli ani stavitelé megalitických chrámů!

Nepřehlédli jsem něco podstatného? Neuniklo mi něco důležitého? Myslím, že ne.

Malta - cíl mimozemšťanů?

Megalitické chrámy jsou kamennými svědky toho, že nejranější obyvatelé Malty byli horlivými uctívači svých bohů a že nelitovali žádné námahy, aby ztvárnili svůj hluboký obdiv k nebešťanům. - V mém pojetí, jak je všeobecně známo, nebyli

„bohové“ fiktivními postavami nebo nějakými výplody přebujelé fantazie. Občas byli skutečnými, tělesnými a velmi aktivními bytostmi.

Nabízí se mi otázka, na kterou bude škála odpovědí stejně hodně nebo stejně málo spekulativní jako u všech ostatních dosavadních výkladů, zda totiž „moji“ bohové si v předhistorické době nevybrali Maltu jako svůj cíl, jestli tam nevykonali něco, co obyvatelé Malty podnítilo k tomu, že s obrovským nasazením sil vysekali na památku nebo jako hold mimozemšťanům do půdy kamenná znamení.

Na dobytčí stezce?

Generální ředitel hotelu Hilton na Maltě, pan de Piro, je rodilý

Maltan a vyrostl na ostrově Gozo. Umíněně vyznává originální myšlenku, že koleje byly do horniny skutečně vytesané lidskou rukou. „Na co tolik námahy?“ zeptal jsem se.

„Přece víte, že když se nějakému domácímu zvířeti, oslovi, koni, volovi ukáže stopa, tak se to zvíře stane otrokem svého zvyku, bude sledovat tuto zcela určitou trasu tak, jako samo najde svou stáj. Třeba zapřáhli zvířata do nějakého nástroje, který vytvořil stopu, a ta dobytčata pak celé roky dodržovala tutéž trasu. To za staletí už musí po sobě zanechat nějaké stopy!“

Tenhle nápad nepostrádá určitou jiskru, ale tváří v tvář kolejím není s to mě přesvědčit.

Mezi městečky Gharghur a Naxxar leží protáhlý vápencový hřeben San Parol Tat-Targy. Celý svah, vydaný všanc větru a rozmarům počasí, vedru i chladu, je pokrytý kolejemi. Odshora probíhá paralelní brázda přes horský hřbet, prudce zahýbá dolů a ztrácí se pak někde mezi domy na pobřeží. Zatáčku přetíná ne méně než šest jiných párů kolejí. Průsečky ale opravdu nejsou situované tak, že by tu zvířata sama a zcela samostatně mohla pokračovat dál! Bud' křižovatky znenadání končí v pravém úhlu, nebo mají jinou hloubku stopy než koleje v zatáčce, pak zase vykazují hloubku až 81 cm. To by si každé zvíře muselo zlámat nohy. Nakonec jsou koleje stále mělké a končí do ztracena.

Nejpozději na těchto místech, kde se stopa dostává na stejnou úroveň s vápencovým povrchem, by táhnoucí, zapřažené, poháněné či nosné zvíře nutně muselo zůstat stát a civět jako to proslavené tele na nová vrata. A kde jsou vyšlapané dobytčí stezky? Samotné rýhy nemohly být vytlačeny zvířaty, na to jsou příliš hluboké a zašpičatělé. Když už se koleje přiblížily k povrchu půdy a takřka se rozplynuly ve vzduchu... zvířata přece někde musela zůstat. Že by je na konečné odvážely helikoptéry?

Nová datování - ve vichru dějin

Podnětná, dráždivá a napoprvé dokonce špetkou logiky okořeněná se zdá myšlenka, že koleje by mohly mít vztah ke stavbě megalitických chrámů. Těchhle třicet megalitických chrámů, to byla staveniště s rozměry olympijských staveb, které na malém ostrově vznikly navrstvením mohutných kamenných kvádrů a menhirů. Malta má plochu pouze 247 km², Gozo 76 km². Podle radiokarbonové metody, aplikované na dřevěné zbytky, které byly nalezeny v megalitickém chrámu v Hagar Qimu, se stanovila nejnovější datování: Stavby byly datovány rokem 4000 př. n. l.!

V této době neprojevovali žádnou aktivitu ještě ani „Staří

Římané“, jejichž nejstarší sídliště z mladší doby železné vzniklo v 1. tisíciletí př. n. l. a také u „Starých Řeků“ jsou první kolonizace prokázány přibližně v období 1200 - 900 př. n. l. Tím je překonaný názor, že civilizace se šířila ze sumerské oblasti přes Egypt a Babylon směrem do Evropy. Maltéžské stavební zázraky vznikly v době kamenné!

Ačkoliv nijak přehnaně nevěřím ani metodě pomocí uhlíku

C-14, protože vychází z konstantního poměru radioaktivních izotopů uhlíku C-14 v atmosféře, a proto dřevěné či kosterní nálezy nic nevypovídají o době, ve které byla postavená archeologicky významná stavba, jsem přesto rád, že Hagar Qim byl datovaný do období po roku 4000 př. n. l. Tím je aspoň určeno „minimální stáří“. Můžeme vycházet z toho, že chrám není mladší, ale možná že je starší, pokud právě datované zbytky dřeva po sobě nezanechali budovatelé chrámu.

Hagar Qim je ostatně ještě dodnes slovo maltéžského dialektu, které svým původním smyslem vyjadřovalo asi tolik jako

„vzývané kameny“. - Místní archeologie uznává, že chrám v Hagar

Qimu byl zasvěcený fénickým božstvům. Roku 4500 př. n. l.?

Zvláštní. Pro toto rané historické období neexistují žádné doklady o existenci lidí z „Purpurové říše antiky“.³¹⁾

Pokud by „koleje“ měly mít určitou spojitost s chrámovými stavbami, musely by ty podivné linie vést k chrámům. Ale přesně toho se nedopouštějí. Třicet chrámů je roztroušených křížem krážem po ostrově a stejně tak křížem krážem vedou kolem nich koleje. Velký komplex Tarxien se nachází blízko vesnice Paola.

Hagar Qim je jen několik málo set metrů vzdálený od Mnajdry na jižním pobřeží ostrova. Uprostřed mezi těmito vesničkami se ze země tyčí chrám Skorba, zatímco prehistorická maltská monumentální stavba, chrám Ggantija, se nalézá na severním sousedním ostrově Gozo. Zásadní otázka: Co tu bylo dříve - megalitické chrámy, nebo „koleje“? Dá se na ni odpovědět stejně obtížně jako na otázku: Co bylo dřív, vejce, nebo slepice?

Leží tu před námi ty obrovské monolity. Převalila se přes ně celá tisíciletí. Monolity působením času zvětřaly a rozštěpily se. Když se tak člověk zadívá na ty „koleje“, pomyslí na to, kolik dešťů je omylo, při kolika stech tisících mrazech zmrzly a kolik set tisíc žhoucích veder je rozpálilo. Nebyly původně hlouběji v zemi? Nevytlačila je půda směrem vzhůru?

Jisté je nepochybně jedno - byly tady dříve, než Středozemní moře dosáhlo svého dnešního stavu. Je proto také třeba i chrámy datovat do období před dobou ledovou? To nikdo neví, ale domněnka je to velmi pravděpodobná. Než za tímto účelem přednesu své riskantní kombinace, musím podat zprávu o jiné raritě, kterou Malta může kromě kolejí a chrámů ještě nabídnout.

Druhá senzace

V Saflieni, jihovýchodně od Valletty“ v bezprostřední blízkosti dvanáctitisícového města Paola, se nachází šokující Hypogeum

Hal-Saflieni. Slovo „hypogeum“ pochází z řečtiny a znamená

„podzemní prostor“ (hypo = pod, gaia = země). V odborné literatuře se pojmem „hypogeum“ označují podzemní klenuté hroby a kultovní místa.

Dům, kterým se vchází do podzemních komplexů, se od jiných domů v ulici odlišuje mohutnou bránou ze čtyř pravoúhlých sloupů, na kterých spočívají těžké kamenné překlady. Na zdi visí mramorová tabule: HALSAFLIENI PREHISTORIC HYPOGEUM.

O této pozoruhodnosti jsem se dočetl téměř bombastické věci. Když jsem po dlouhé pěší túře vedrem rozpálenými ulicemi stanul před pompézním vápencovým portálem, ptal jsem se sám sebe, jestli tam vůbec mám vejít se svými oběma těžkými pouzdry s fotoaparáty, která se mi zařezávala do ramenou jako olověná závaží. Nelitostné slunce už celé dny žhnulo nad prašným, vyprahlým ostrovem. To byla sama o sobě atmosféra, která byla s to výrazně zmenšit mou neutuchávající činorodost. Košile i kalhoty se mi lepily na tělo. Nakonec jsem si dodal odvahy. A jde se! Čtvrt hodinka v chládku tohoto domu ti jenom prospěje.

Zůstal jsem tam nakonec celý den a rychle jsem zapomněl na to, že jsem ještě před chvílí měl nevalnou náladu.

Vchod do „podsvětí“

Vstup je umístěn na povrchu, za ním vedou tři patra dolů do podzemí. Z mihotavého přišel ke mně přistoupil statný dvoumetrový Malt'án a s nedbalou samozřejmostí mi odebral fotoaparáty. Moje zaražené a nepochybně i vzpurné pohledy umlčel stručným pokynem: „No cameras!“ a dodal - pro případ, že bych nerozuměl anglicky: „Défendu!“ Foťáky uschoval do dřevěné schránky, před níž se impozantně narovnal. „Voilà!“

Stejně jsem dodnes nepochopil, proč se v mnohých muzeích nesmí fotografovat. Mohli by za to vyžadovat poplatek, no jistě, ale v tom ten pes zakopaný nebude, protože třeba v pařížském

„Musée de l'homme“ jsem byl ochoten vysolit jakoukoli požadovanou sumu. Občas se nemohu ubránit lechtivému podezření, že stavovská lóže archeologů nevidí ráda, když se muzejní exponáty fotografují jinak než z touto lóží pozeňnaného úhlu záběru. To mě mimoděk napadlo, protože mi v nejmenším nedocházel smysl zdejšího zákazu fotografování. Poučený zkušeností, že občas strážci Svatého Grálu přivrou před nějakým tím foťákem oči po tučném spropitném, jsem obroví vtiskl do ruky dvě maltské libry. Sice si je vzal, ale stále nejevil ochotu vydat mi moje fotoaparáty.

Sám mezi obry

Ze své povznesené výše sklonil hlavu k mě, 1,68 m vysoké maličkosti, a zašeptal mi s významně vykulenými očima: „Sir, this is a holy place!“ - Ó, jestliže je tohle posvátné místo, musím být pěkně poslušný, jinak budu mít jenom samé opletačky. A v mém podvědomí zablikala myšlenka: Jestli je tu něco na vyfotografování, tak to taky udělám.

Můj nesmlouvavý exekutor fotoaparátů zatleskal svými pozoruhodně velkýma rukama a z nějaké komůrky vykročila skutečně impozantní postava, která svého kolegu převyšovala ještě o několik centimetrů. Dostal jsem se mezi obry.

Ten druhý byl viditelně mladší než první služební gigant, měl kolem krku rudou hedvábnou šálu a na hlavě baret.

Zaníceně jako každý pořádný průvodce cizinců na mne nejprve promluvil mnohazjazyčnou hatmatilkou, z níž jsem za prvé pochopil, že jeho silnou stránkou je angličtina, a za druhé, že mi může nabídnout atrakci - takzvané muzeum, které leží přímo vedle schodiště k hypogeu, které mě sem nalákalo. Ono ve skutečnosti říkat tomu

„muzeum“ je přehnané - jedná se o čtyři vitríny zapuštěné do zdi. Přijal jsem obě nabídky. Když jsem i mladšímu obroví podstrčil dvě libry a požádal ho, aby se v angličtině se mnou podělil o své znalosti, zavedl mě před malé výkladní skříně.

Uspořádané jako v lékárně tu byly vystavené poklady, které byly náhodně nalezené roku 1902, když se stavěl dům, ve kterém jsme stáli a bez jehož tristi existence by stěží bylo objevené zdejší hypogeum.

Ve vitrínách jsem viděl kamenné nástroje, prsteny, náhrdelníky, malé sošky, ozdoby z mušlí a amulety. Mladistvý obr mě následoval jako můj vlastní stín a pořád dokola mě ujišťoval:

„This are magic objects!“, takže kouzelné předměty, které byly nalezené v hypogeu. Se smrtelně vážným výrazem mi vysvětlil, že po schodišti, na které vzápětí vkročíme i my, sestupovali už lidé v době kamenné, aby hluboko v podzemí v klenutých prostorách - nestačí se prý divit! - rozmlouvali se svými bohy, přičemž bez amuletů by se ten rozhovor nepovedl.

Dobře známá „bohyně plodnosti“

Objekt, o kterém jsem četl a který mě obzvlášť zajímal, jsem uměl už popsat, ještě než mě můj obr přitáhl na schodiště - šlo o „Matku Bohyni“. Je to terakotová soška velká asi 10 cm, která je v některých knihách také zmíněná jako „Spící žena“. Spočívá v misce, která pevně stojí na čtyřech nožkách. Její zavalité tělo je zahalené do oděvu, o němž jsem si udělal nejkonzkrétnější představu, když jsem si vzpomněl na želví krunýř. Těžká hlava spočívá na ohnuté paži, nohy má krátké a zavalité.

Spící Matky Bohyně, zvláště když pocházejí z mladší doby kamenné, mě vždycky nastraží. Proč, z jakého důvodu měli umělci z doby kamenné zvláštní sklon zobrazovat „Matky Bohyně“? Co to vůbec znamená - „Matky Bohyně“?! To mají tyto zobrazované bytosti představovat matky bohů? To je samozřejmě naprostý nesmysl. Ve fantazijním světě umělců z doby kamenné bozi ještě neměli žádný doprovod, žádnou rodinu ani matky.

Matky Bohyně z doby kamenné, jako byl duplikát, který jsem si právě prohlížel (originál je umístěn v Národním muzeu ve

Vallettě), se objevily například ve francouzské La Gravettě,

Lausselu a Lespugue, v turecké Cukurce, na Ukrajině v Kostjenku, v rakouském Willendorfu a v německém Petersfeldu.

Označení „Matka Bohyně“ pochází samozřejmě z naší doby. Kdo ví, jestli tyhle sošky v představách lidí z doby kamenné vůbec byly „bohyně“. Naše vynalézavost při propůjčování názvů jistě ulehčuje katalogizaci - ale jestli vždy vystihne smysl zobrazeného, o tom si troufám pochybovat. Ale čert to vzal!

Nějaký specifický význam tyhle plastiky s jejich tak výrazně ženskými atributy jednoznačného těhotenství mít musely. Jinak by se ve stejném časovém období neprodukovaly na tolika místech světa. Uvidíme...

Zatímco můj obr zamířil ke kamennému schodišti, informoval mě, že to, co teď spatřím, bylo náhodně objeveno na přelomu století. To jsem z odborné literatury věděl. Novinkou pro mě bylo, že původní vchod k podzemnímu světu - kamenná deska se čtvercovým otvorem - ležel na kopci nad přístavem. Když tam budovali nábrežní stěnu, tak vchod zazdili.

Můj cicerone, který svou výmluvností nezapřel původ tohoto názvu, začal opatrně a s jistým ostychem (ačkoli tuto cestu absolvoval už jistě nesčíslněkrát) scházet po točitém schodišti.

Čím hlouběji schody vedly, tím byl zamlklejší a zamlklejší.

Nakonec už jenom šeptal, když jsem se ho na něco zeptal.

Když jsem dorazil do hlavní haly prostředního podlaží, zvolal jsem: „To je přece fantastické!“ a zeptal jsem se: „Proč jsem tady sám?“ - „Malťané sem nechodí, obávají se orákula. Jen hoteloví portýři sem posílají turisty, ale teď není sezóna,“ zašeptal mi obr do ucha.

Tisíciletí staré HIFI zařízení

Pokud datování souhlasí, přišli - jak se říká - věřící před dobrými 6500 lety do tohoto věšteckého sálu, aby si nechali od kněze, který seděl hned vedle ve věštecké místnosti, vyložit své sny. Četl jsem o výjimečné akustice tohoto prostoru, ale připadalo mi těžké uvěřit tomu, že zde potichu vyslovená slova znějí hlasitěji, šíří se ozvěnou a mohou znít celým sálem. Jako by mladý obr vytušil mé myšlenky, vzal mě za ruku a zavedl mě do jednoho výklenku. Tam vyslovil do elipsovitého otvoru, vyhloubeného v kameni, protáhl několik hlásek.

„Oooohhhaaaa“ a „uuuuuhhhiii!“

Zvolání obra zadunělo sálem a odrazilo se od stěn nazpět, jako kdyby ho zesílilo HIFI zařízení na nějaké neobyčejně hlučné diskotéce. I když ten muž mocného hlasu do otvoru pouze šeptal, zněla jemná ozvěna ze všech výklenků a rohů. To jsem si musel bezpodmínečně také vyzkoušet. Strčil jsem hlavu do elipsovité „mušle“ a protáhl jsem vyslovil:

„Áááááno!“

Čím více jsem hlas zvyšoval, tím bizarnější byla ozvěna.

Jestliže jsem snížil hlas do polohy sonorního barytonu, vracela se mi ze všech koutů rozechvělá ozvěna. Neuniklo mi, že tento účinek na určitém místě elipsy byl zvláště výrazný. Nasměroval jsem tam hlas a došel k domněnce, že za „mluvící mušlí“ je ve skále skryt dutý prostor, který - podobně jako rezonanční deska v kytarě - působí jako zesilovač. Předpokládám, i když to pochopitelně není vidět, že ve skále se rozvětvují duté prostory, které vedou zvuk dál a na jiných místech ho zase vypouštějí do prostoru.

Protože nebyla přítomná žádná žena, nemohl jsem udělat jednu exemplární zkoušku - třeba ten zázračný hlasový zesilovač funguje jen tehdy, pokud hovoří mužský hlas. Možná že i kdyby žena svůj sonorní alt zvýšila, tak by zesilující akustika selhala. Je mi jasné, že se ještě jednou musím dostat na Maltu - tentokrát s nějakou dámou, která mi něco zašeptá.

Na svých cestách jsem viděl prehistorické stavby, které na mne udělaly obrovský dojem - pyramidy a královské hroby v Horním

Egyptě, obrovité megalitické stavby v Turecku, pevnost

Sacsayhuaman nad Cuzkem, „vodovody“ v Tiahuanaku, obří sochy na

Velikonočním ostrově - to jenom abych uvedl pár příkladů.

Hypogeum mi vyrazilo dech. Je jiné než všechno ostatní.

Jeskynní chodby, komory a průchody se větví z velkého sálu a výklenky a malé komůrky, z nichž dvě mají pomalovaný strop, jsou umístěné podle kvalitního plánu. Výklenky a pilíře, na nichž spočívá kopule haly, jsou zpracované v podobě dokonalé megalitické architektury - jasné linie, ostré hrany na mohutných kamenných kvádrech. Samotná kopule je pospojovaná ze vznosných monolitů.

Vytvořeno lidmi z doby kamenné?

„A to všechno vytvořili lidé z doby kamenné?“ zeptal jsem se svého obra, jehož tmavé vypouklé oči s rozkoší sledovaly můj údiv. Sundal si barek z černých vlasů, několikrát ho v rukou otočil a po důstojné odmlce odpověděl:

„Oni tvrdí, že se to tu všechno vysekalo kladivem.“

Tím „oni“ měl na mysli archeology. Z odpovědi mladého obra zaznívala pochybnost - je-li každý den tady dole, tak si pravděpodobně i on udělal svou představu o tom, jestli dávní prapředkové mohli tuto nadlidskou práci zvládnout s kladivem v ruce.

Protože mi byla ponechaná moje silná kapesní svítilna, mohl jsem bez potíží rozeznat, že kamenické zpracování sloupů, výklenků a částí kopule je výsledkem nepředstavitelného mistrovského výkonu. Bez jediné štěrbiny se tyčí z kamenného podlaží monolity, které tvoří výklenky a které jsou ze stejného kamene jako podlaží. Jako „příčné trámy“ ve staticky přesně propočítané konstrukci na nich spočívají další monolity, na nichž pak leží další, tentokrát kupolovitě vytvarované monolity.

Kdy se tady dole věštilo? Před třemi, čtyřmi, nebo před pěti tisíci lety? Féniciáné a Řekové tady dole nestanuli - svatyně byla celá tisíciletí zasypaná a skrytá před zraky generací, které nad ní procházely. Hroby, které zde byly nalezené, se datují o 1000 let dříve, přibližně kolem roku 2500 př. n. l.“ ale s fénickými a řeckými dobyteli můžeme se značnou pravděpodobností počítat po roce 1400, resp. 800 př. n. l.

Můj statný průvodce mě zavedl o tři schody níže k výklenku, ve kterém kdysi snad stály sochy bohů. Ukázal na otvor v podlaze, který byl zakrytý kamennou deskou. Dověděl jsem se, že tu prý existuje celá řada takových otvorů a že se ve velkém kamenném kráteru našly lidské a zvířecí kostry a nikdo tu údajně netuší, jestli tu ti lidé a zvířata nebyli obětováni. Tohle pomýšlení je i po několika tisíciletích ještě děsivé. Ale ono to všechno bylo tajuplnější!

12 metrů „pod silnicí“

Střední podlaží, ve kterém jsme se zdržovali, leží asi jedenáct metrů pod úrovní ulice. Sestoupili jsme o dalších sedm schodů níž. Při dvanácti metrech jsme se tak ocitli v nejhlubším bodě třípodlažního prehistorického komplexu. Ještě jeden poslední schod... a stanuli jsme před pravoúhlým podzemním sklepením, do něhož - alespoň podle dohadů - byli „odsouváni“ nežádoucí vetřelci, odklizení zavraždění nepřátelé a obětováni lidé. Sem sestupovali dobrovolní sebevrazi a do této smrtelné léčky padali ničitelé hrobů. Mrtvé, jejichž kostry se tady dole našlo přes sedm tisíc, zahluje jejich mystické tajemství. V jednom cestovním průvodci jsem se dočetl:

„Podzemní chrám a věštitna neznámého praobyvatelstva sestává z mnoha chodeb a místností a jsou vyhrabané tři podlaží hluboko pod zemí, popřípadě vysekané do skály...“

K tomuto lakonickému zjištění by se snad mělo dodat, že „raziči“

- stejně jako u kolejí - by museli spotřebovat nepředstavitelné množství pazourku, který se na ostrově nikdy nevyskytoval a dodnes tu neexistuje.

Dobře kamenné se tak říká proto, že lidé pracovali s kamennými nástroji. Kov ještě neexistoval. Avšak pazourek, který by byl tvrdší než vápenec, také neexistoval. O vozech a lodích, na kterých by se mohl přivážet na ostrov přes moře, není nic, ale vůbec nic známo.

Ony totiž neexistovaly.

I kdyby člověk naprosto paradoxně pokládal i otázku materiálu za víceméně vyřešenou, zůstává pořád hlavní záhada: Za jakým účelem se vyhrabávalo a budovalo hypogeum tři podlaží hluboko pod zemí? Dodnes bezvýsledně hledáme obdobu v nám známé tehdejší architektuře! Od prvního úderu do kamene musel být určený cíl, naplánovaný postup prací a koordinované nasazení příčinlivých kameníků.

Architekt z doby kamenné se dal do práce...

Zkuste si představit - ono je to docela zábavné - práci takového architekta z doby kamenné. Naškrábal několik stovek návrhů na palmové listy - podle vzoru, který mu bozi vnukli ve snu. Jak jinak by mohl přijít na odvážnou konstrukci podzemní kupole, pro kterou neexistoval žádný vzor?

Náš smělý pravěký architekt naplánoval svou stavbu tři patra pod zemí. Kde získal poznatky o staticce, které jsou pro takovou stavbu nezbytné?

Jaké „masky“ poskytl sochařům pro náležitě rovné i zakřivené monolity? Ty přece musely nést svou vlastní hmotnost a navíc hmotnost všech pater nad sebou!

Když náš smělý architekt předložil své podivuhodné plány stavebníkům, začala viset ve vzduchu poněkud frustrující otázka patričního nářadí. Podle současných nálezů z doby kamenné nelze tyto otázky zodpovědět. Hanba nám!

Prvotřídní klimatizace

Hrubá stavba byla nevídaným způsobem zkulturnována - díky akustice, o které jsme již hovořili, a díky prvotřídní „klimatizaci“! Hypogeum jí totiž bylo vybavené.

Ať už putuje třípatrovým podzemním „hlubinným domem“ jediný člověk s přiděleným obrem, jako třeba já, nebo ať procházejí sály stovky turistů - teplota se změní jen nepatrně. Přitom každý ví, jak rychle se v uzavřených místnostech ohřívá vzduch, když lidé vyzařují teplo jako živoucí radiátory. Systém v saflienském hypogeu je naprosto stejně rafinovaný jako systém v podzemních městech v tureckém Derinkuyu, kde je ve všech 13 (!) patrech pod zemským

povrchem stálá teplota, ať je léto, nebo zima.

Pokud jde o Derinkuyu, tak se kvůli jakémusi zjednodušení došlo v podstatě k obecně jednotnému názoru, že tato rafinovaně zkonstruovaná podzemní města vznikla již v období našeho letopočtu (jako by se to právě v době po Kristovi začalo jen hemžit tepelnými technikami!). To sice není pravda, ale přesto se tohle časové určení může chápat jako jakýsi pokus o vysvětlení prvotřídního provzdušňovacího systému. Tento vynucený drsný časový posun není v případě hypogea nic platný, protože vznik této stavby v době kamenné je nesporný.

Je-li hádankou konstrukce a průběh stavebních prací, je-li místní akustika naprosto svěbytným jevem, pak zdejší air-condition doby kamenné splňuje nároky, které je naprosto oprávněně označit jako podivuhodné.

Tři etapy budování? Stavba podle plánu!

Existuje domněnka, že hypogeum bylo zbudované ve třech stavebních etapách. Soudí se tak podle toho, že sály a výklenky se od sebe architektonicky odlišují. V horní části se pouze rozšířily a vyhladily skalní dutiny, zatímco pro hlavní halu s jejími vedlejšími prostory ve středním podlaží je nad veškerou pochybnost příznačný bis dato nevysvětlený (umělý) megalitický stavební styl celého zařízení.

Toto vysvětlení má jedno zranitelné místo: Různé techniky by bývaly musely být použité současně, protože akustický i provzdušňovací systém prostupuje celým hypogeem. První architekt i se svými následovníky tedy musel mít od samého začátku jasnou představu o hotové a kompletní stavbě. Dodatečné opravy nebo

„kamenné vestavby“ nejsou do skály možné.

Pro mne jsou koleje, chrám a hypogeum na Maltě důkazem toho, že tu máme co do činění s „bohy“.

Pro všechny, kteří pochopili mou teorii, to bude nelehké konstatování, které však přesto musím vyslovit, protože bych se chtěl vyrovnat s tím, co mi moji kritikové začali v poslední době podsouvat s úporností, s jakou se v kostele opakuje „amen“.

Takže: Netvrdím, že tu působili „bohové“, že vyhloubili koleje, zbudovali megalitické chrámy a postavili hypogeum.

Spíše se domýšlím, že „bohové“ nebo případně jejich potomci znali nástroje a ovládali technické postupy, které později využili lidé doby kamenné. Přitom je ovšem také možné, že dávní ostrované pilně kutali z božského pověření a budovali koleje, ale účel tohoto podniku jim zůstal utajený.

Existuje spojení mezi všemi těmito zdánlivými protimluvy?

Je možné najít nějakého společného jmenovatele pro „bohy“, lidi, koleje a chrámy?

Odyssea s Odysseem

Homér vylíčil dobrodružství a bloudění po mořích, která déle než deset let prožíval itacký král Odysseus. Když ho divoké bouře zahaly k mysu Malea na jihovýchodním výběžku Peloponésu, navštívil na svých lodích ostrov Kyklopů, jednookých obrů. To byli stavitelé megalitických zdí, které se až dodnes podle nich označují jako kyklopské. Často se v příslušné literatuře objevuje domněnka, že ostrovem Kyklopů mohla být dnešní Sicílie. Jistě mohla, ale taky nemusela.

Ve vzdálenosti pouhých 95 kilometrů od Sicílie leží Malta se svými čtyřmi malými satelitními ostrůvky. Kdo se na Maltě pozorně zadívá na megalitické stavby, jistě bude sdílet můj dojem, že tady stavěli obři! Byli snad oni „vynálezci“ kyklopských zdí?

Obři v akci?

Jeden z Kyklopů, obr Polyfém, držel Odyssea s jeho dvanácti námočníky v zajetí v jeskyni, před jejíž vchod přivalil obrovský balvan. Polyfém sám mohl jeskyni opouštět podle libosti, stačilo jenom odsunout balvan, který však byl pro Odyssea a jeho dvanáct silných mužů moc těžký. Polyfém byl jednooký syn boha Poseidona.

Ostatně všichni obři na ostrově Kyklopů byli bez výjimky boží synové!

Je to snad mytologický ohlas dávné skutečnosti? Žili na Maltě v nám blíže neznámé předhistorické době obři?

Nelze popřít fakt, že obři existovali. Dávné báje o nich vyprávějí velmi precizně a plasticky. Všechny staré texty tvrdošíjně ujišťují, že obři byli potomky bohů, „syny nebes“.

U Henocha, který podle Mojžíše (1/5, 18n.) byl v bezprostředním kontaktu s Bohem, se ve čtrnácté kapitole uvádí:

„Proč jste si počínali jak pozemské děti a zplodili obří syny?“

V První knize Mojžíšově (6,4) se uvádí:

„Za oněch dnů, kdy synové boží vcházel k dcerám lidským a ty jim pak rodily, vznikaly na zemi zrůdy, ba ještě i potom. To jsou ti bohatýři dávnověku, mužové pověstní.“

V etiopském eposu KEBRA NEGEST je v kapitole 100 doslova napsané:

„Ony Kainovy dcery však, k nimž vešli andělé, otěhotněly, ale nemohly rodit a zemřely. Někteří v jejich tělech zahynuli, jiní se dostali ven u matčina pupíku, když roztrhly její tělo. Když pak vspívali a dorůstali, stali se obry...“

Konečně několik řádek v Book of the Eskimos uvádí, že:

„V oněch dnech byli obři na zemi...“

V Baruchových apokryfech se dokonce udávají číselné údaje:

„I způsobil Nejvyšší povodeň na Zemi a vyhubil vše živé a také 4 090 000 obrů.“

Ve své knize DUKAZY jsem opublikoval fotografie fosilních nálezů obřích stop z nových výzkumů, předložil jsem nejčerstvější důkazy někdejší existence obrů z povolaných zdrojů. Nechtěl bych se opakovat, ale musím dokumentovanou existenci prehistorických obrů doložit jednou krátkou odbočkou, jinak uslyším: Ale pane von Dänikene, obři přece nikdy neexistovali! Co se nechce přijmout za pravdu, to se s oblibou přehlíží. Proto se o tom musím zmínit.

Hláskujme to slůvko, které je doslova těhotné množstvím významů: KDYBY!

Kdyby, kdyby, kdyby...

Kdyby Homér nebrnkal jen na svou básnickou strunu, ale předával ve své Odysseji jádro skutečných událostí...

Kdyby Malta byla ostrovem Kyklopů...

Kdyby tam Odysseus přistál...

Kdyby Kyklopy byli potomky „padlých andělů“, a tudíž mimozemšťanů... pak by koleje, megalitické chrámy i hypogeum měly bezprostředně co do činění s bohy nebo jejich následovníky.

Proč?

Připomeňme si, že některé koleje vedou do hlubin

Středozemního moře, a tudíž byly vybudované před poslední dobou ledovou, když byla vodní hladina ještě níž, než je už celá tisíciletí. V té době ovšem ve smyslu klasické archeologie neexistovala žádná technicky vzdělaná civilizace.

Jestliže to tedy v logickém důsledku nemohli být obyvatelé doby kamenné, kteří nám zanechali dodnes údiv budící stavební památky, kdo to tedy byl?

Zanechali bozi nebo jejich následovníci na Maltě znamení své přítomnosti? Vybudovali - nebudeme-li hovořit o technických reliktech - na dosud neobjevených místech genetické banky, jejichž vchody zůstaly neodhalené... dokud, jako v případě hypogea, nebyly šťastnou náhodou otevřeny? Nejsou snad bohyně plodnosti přece jen klíčem k poslední záhadě? Nečekají někde pod skalami, pod megalitickými svatyněmi perfektně zachované tělesné buňky bývalých vládců naší planety na to, až budou objeveny?

Budou jednou vyzdvížené na denní světlo sarkofágy s mumifikovanými obry?

Nikdo mě nemusí upozorňovat na to, že tu vyslovuji

„riskantní“ myšlenky, které se už mezitím mohou opřít o určitý reálný základ. Faraoni, čínští vládci, Inkové i japonští císaři už odedávna ovládali umění mumifikace. Proč by nemohli, budiž mi dovoleno si zaspokulovat, obři, „boží synové“ a první potomci mimozemšťanů také vykonávat tuto činnost? Pokud první inteligentní lidé byli odnoží bohů, kteří přiletěli z kosmu, dostalo se jim od jejich nebeských otců nepochybně dostatečného množství vědeckých poznatků na jejich velkou cestu a možná obdrželi dokonce i úkol: „Oddělte a uchovejte tělesné buňky.

Jejich pomocí bude jednoho dne možné stvořit bytosti podle vašeho obrazu!“

Těhotné bohyně

Když jsme zařadili fotografie z cesty na Maltu do archivu, upozornil mě můj spolupracovník Willi Dünnenberger na charakteristický rys maltézských „božských matek“ - všechny sošky zobrazují těhotné ženy. Nejen že jsou jejich těla zakulacená tak, jako by měly porodit nejméně trojčata, ale sošky nemají ani stehna, dolní část ženského těla je neohrabaná a obézní, nedají se rozeznat lýtka, tělesná křivka je protažená až k chodidlům.

Tento postřeh by bylo možné odbýt tím, že prehistoričtí sochaři nebyli s to zpracovat detaily lidského těla, protože byli příliš primitivní. To není pravda, protože ramena a paže jsou velice jemně a plasticky vymodelované. Řada sošek ukazuje jednu ruku - se čtyřmi prsty a nataženým palcem, která volně spočívá na srdci, jako by žena chtěla vyjádřit svou bolest nebo strach z porodu.

Nepoukávají tyto sošky na to, že tato těla obsahují něco víc než jenom běžné embryo? Nebyla těla těchto těhotných žen protažená dolů díky výjimečné váze plodu? Nezakryla tkáň, plodová voda a nepřirozené tukové polštáře stehna a kolena?

Mohly tyhle ubohé bytosti týdně před porodem chodit alespoň kolébavým krokem?

Jak je patrné, i nemotorné „bohyně plodnosti“ mají své nezastupitelné místo v důkazním řízení o existenci bývalých obrů. KEBRA NEGEST informuje o tělech, která se při porodu natrhla, protože plod byl příliš velký. - Jeden sumerský klínový nápis z Nippuru oznamuje, že bůh větru Enlil znásilnil pozemšťanku Ninlil. Ninlil zapřísahala násilníka:

„...moje vagina je příliš malá, není stvořena pro tuto soulož. Mé rty jsou příliš malé, nejsou stvořeny k líbání...“

Neodvážuji se spekulovat, jestli samotný Enlil byl mimozemšťan, nebo již jejich potomek první generace. Ze sumerského textu vyplývá s naprostou nepochybností pouze to, že jeho tělo bylo příliš velké pro normálně urostlou pozemšťanku Ninlil.

Letadlem na pobřeží Atlantiku

V západoevropském regionu existuje ještě jiné tajemství, které je zahalené tisíciletým závojem. Samotní archeologové se vyjadřují jaksí rozpačitě, protože ani oni nejsou s to zaujmout nějaké přijatelné stanovisko, a to už je co říci v případě cechu, který si - skoro - vždycky dělá nárok na to, že všechno ví naprosto přesně. Hovořím o Bretani na francouzském pobřeží

Atlantského oceánu, která je vzdušnou čarou vzdálená od Malty

2300 km.

Putují tam nejen labužníci na proslavené rybi a zeleninové kuchyně. Už celá staletí sem směřovali poutníci, dnes se říká turisté... kvůli mnoha tisícům menhirů, které jako nějaká zkamenělá výzva z nejstaršího představitelného pravěku

obléhají tuto oblast.

Měsíční noc s menhiry

Když jsem poslední podzim strávil několik dní v Bretani, procházel jsem se za jednoho světlého úplňku špalírem menhirů.

Připadal jsem si jako na nějaké jiné planetě, jako v pravlasti naší Země.

Menhiry, „dlouhé kameny“ (jak zní překlad z keltštiny), vrhaly dlouhé, strašidelné stíny. Moje kroky skřípaly ve spleti stínů. Kolosy mě podněcovaly k fantastickým dohadům. Viděl jsem ve stínech obrazy, které neexistovaly. Jednou to byly lidské obličejy, jindy zase matka se svým dítětem v náručí. Pak následovali lvi, panteři, obrovští raci a pavouci. To všechno klouzalo té měsíční noci v hlubokém tichu kolem mne. Pravěké příšery a bájní tvorové se v dálce útočně hrbili, a když jsem přistoupil blíže, byly to pokaždé jenom obrovské kamenné reliky z předhistorické doby, ozářené měsíčním světlem. Ocítl jsem se na cestě časem do minulosti.

Uspořádání v přesných řadách

Dlouhé kameny stojí v nevysvětlitelném uspořádání, takže nejde o žádné bludné balvany nebo pozůstatky doby ledové - nebyly ani zde, ani kdekoli jinde jenom tak nahromaděné a postavené jako v nějakém muzeu. Tyto kameny v troj- až dvanáctiřadách připomínají zkamenělé vojsko v pozoru. Nejmenší mezi těmito kamennými

„vojáky“ jsou ještě dobrý metr vysoké, skutečným obrem mezi nimi je 12 metrů vysoký a 150 tun vážící menhir z Kerloasu u

Plouarzelu. Absolutně největší „dlouhý kámen“, menhir z

Locmariaqueru, leží dnes povalený na zemi - ve „zdravém“ stavu byl 20 metrů dlouhý a vážil přes 350 tun!

U Kermaria stojí 1029 menhirů v deseti řadách na ploše přibližně 100 metrů široké a 1,2 kilometru dlouhé. Nedaleko Ménecu je 1169 „dlouhých kamenů“ uspořádaných v jedenáctiřadě, přičemž sedmdesát z nich se vymyká a vytváří polokruh, útvar, který se s jinými počty opakuje v Kerlescanu, kde se nalézá 594 menhirů, z toho 555 ve třináctiřadě a 39 z nich vytváří polokruh. U Kerzehra se napočítalo 1129 „dlouhých kamenů“ v desetiřadě, u Lagatjaru 140 v trojřadě.

Vznikly i před poslední dobou ledovou!

Tyto údaje nejsou úplně, ale umožňují si představit, jaká strašlivá práce se musela kdysi vykonat. Bretaňské menhiry mají s megalitickými stavbami na Maltě jeden společný rys: Ty i ony určitě vznikly před poslední dobou ledovou!

Protože stejně jako na Maltě vedou koleje do Středozemního moře, pochodují v Bretani celé řady menhirů pěkně v zákrytu do hlubin Atlantského oceánu!

Místní obyvatelé občas vědí velmi podnětné věci o jevech, s kterými a vedle kterých žijí.

Bretaňští rolníci, kterých jsem se zeptal, co tyhle řady balvanů znamenají, pokrčili s rozmyslem rameny a přiznali:

„Personne ne sait!“ - Přiznání nevědomosti mi připadá výmluvnější než křesťanská pohádka, s níž se jiní pohotově vytasil: Svatý Cornelius, který žil v polovině třetího století po Kristovi, byl pronásledovaný římskými legionáři. Když ho jeho pronásledovatelé neproniknutelně obklíčili, modlil se k Ježíši o pomoc a s jeho dobrotivým přispěním se římsí vojáci proměnili v kameny - ty největší z nich byli důstojníci. Tak se tedy vojenská subordinace zachovala dokonce i v menhirech. Báječné.

Úsporní druidové

Další nejasné vysvětlení: Celá oblast dnešní Bretaně byla údajně posvátnou zemí druidů. To tak sice být mohlo, avšak druidové, kněží keltského národa, prožili svůj rozkvět v Caesarově století, tedy v posledním století před naším letopočtem. Pokud tedy druidové umístili své posvátné území mezi menhiry, mohli rovnou převzít hotovou stavbu.

Chytré a velice úsporné řešení.

Je třeba odmítnout zároveň i domněnku, že na úsvitu dějin dosud neprobuzené Evropy primitivní nomádské národy otesaly balvany, přepravily je na obrovské vzdálenosti a pak je vztyčily, aby se tak vyrovnaly orientálním národům, které v

Egyptě a Babylonu budovaly stavební památky k počtě svých bohů.

Zastánci této verze by měli pochopit (a také vědět), že megalitická doba byla dlouho, ale opravdu dlouho před epochou, kdy vznikaly egyptské a babylonské stavby. Sahá nejméně do poslední doby ledové, do doby bohů a božích synů.

To, co dnes obdivujeme v Bretani, je s to poskytnout už jen velmi vágní představu o tom, co tu bylo před deseti a více tisíci roky. Velcí ničitelé - příroda a člověk - vykonali své dílo.

Zlatá horečka v Bretani

V polovině minulého století se ve Francii vynořila fáma, že v menhirech je ukryté zlato. Hromadně se na ně vrhli zlatokopové, vyzbrojení krumpáči a těžkými kladivy. Touha po zlatě nebrala ohled na nic. Do „dlouhých kamenů“ se bušilo hlava nehlava.

Zbytky této velké bitvy o zlato se tu dodnes bezútečně povalují

- rozštěpené, kdysi mohutné menhiry, a ty menší, které byly úplně roztlučené. V současnosti se vláda snaží uchránit menhiry před dalším vandalismem. Dospělí i děti, kteří vylézají na tyto kameny a dennodenně je více a více poškozují, si s nějakými zákazy nelámou hlavu. Za obzvlášť pobuřující pokládám monogramy, kterými se ješitní lidé zřejmě snaží zvěčnit.

K čemu to všechno?

Když jsme si za těch krásných podzimních dnů vykračovali řadami zkamenělých legionářů, zeptala se mě moje dcera Cornelia na to, na co jsem se v duchu ptal sám sebe: K čemu to všechno? Co mají znamenat ty tisíce vyrovnaných kamenů v troj-, devíti-, deseti- a jedenáctiřadech? Byly to náhrobky? Ne. Pod menhiry ani na jejich úpatích nebyly objevené žádné hroby, ať se hledalo jakkoli. Ty byly nalezené v dolmenech, v megalitických hrobech pod navršenými kopci, kterých je ve Francii více než 3500.

Nebyly menhiry kdysi zakryté střechami, nebyla celá Bretaň zastřešená obrovskými halami? Proti této domněnce hovoří nejen fakt, že kameny jsou různě dlouhé, ale i výsledek zkoumání, která zjistila, že tu neexistují žádné otvory na čepy nebo zářezy, které by byly nezbytné pro konstrukční spoje. Menhiry navíc stojí buď moc blízko u sebe nebo zase moc daleko od sebe, než aby bylo možné jejich zastřešení. Tam, kde jsou kameny nahromaděné takřkajíc na dosah, by se člověk pod střechou kvůli samým menhirům nemohl ani pohnout. Tam, kde se tyčí daleko od sebe, se nedochovaly ani dřevěné trámy, ani otesané kameny, které by byly tak dlouhé, že by dokázaly menhiry navzájem spojit. A nakonec: Protože menhiry - i když poškozené - přečkaly celá tisíciletí, musely by se najít aspoň zbytky zastřešení. Nic podobného se nenašlo.

Otřepaný vtíp s kalendářem

Mám jednoho známého, kterého potkávám při všech výročích. Je to vyhlášený vypravěč vtípů s velice omezeným repertoárem. Po obvyklém uvítání vždycky následuje stereotypní otázka: „A tenhle znáte?“ Okamžitě odpovídám: „Ano!“, protože i bez ptaní mi ten vtíp vyprávěl už nesčíslněkrát. Prožívám stejné pocity, když se nakonec někde dočtu, že bretaňské menhiry byly součástí kalendáře. Jsem stejně jako v případě svého známého připravený se zasmát, aniž bych ten vtíp, případně teorii o kalendáři vypočetl až do konce.

Znamenalo by to totiž, že keltští kněží nebo jejich profesní předchůdci z megalitického období nechali nanosit a zpracovat svými pokornými věřícími tisíce kamenů do přesných obrazců, aby z jejich „geometrie“ či z uspořádání jejich stínů poznali, jaké mají právě roční období. Britský astronom Fred

Hoyle se domnívá, že kněží chtěli těmito architektonickými komplexy udělat na lid dojem a přimět ho k pokoře. To všechno poté, co snad sám lid odtahal ty hory kamene? S předpovědí zatmění Slunce nebo Měsíce by kněží jistě mohli vyvolat určitý dojem - ale v tomto ohledu kamenné masívy nic nepřinášejí, ani ten nejmenší odkaz na sebeprimitivnější observatoř, která by k tomu byla nezbytně nutná.

Moje energická námitka proti obligátním teoriím o kalendáři zní: Jednoduché předpovědi se daly uskutečnit s vynaložením minimálních nákladů. Kdyby takové zařízení (s využitím neznámých zákonitostí) umožňovalo třeba ohlašování jarních záplav... no to je ale nesmysl! Jarní záplavy kulminovaly dvakrát měsíčně - díky všeobecné přitažlivosti Měsíce. Roční období se střídala v odvěkém rytmu. Zdráhám se spatřovat v našich předcích neskonale idioty, kteří by si kvůli „kalendáři“ a tak banálním „hlášením“ ničili tělo přenášením hor kamene. A basta.

Myšlenkové konstrukce z axiomů

Axiom, máme-li se vyjádřit přísně vědecky, je „základní poučka, která nepotřebuje důkaz“ (tak to alespoň uvádí Knaurův Slovník cizích slov). Z axiomů se dají odvodit „teoreticky zdůvodněné domněnky“. Tak pomocí jednotlivých axiomů vzniká myšlenková konstrukce, která je ve své podstatě logická. Dovolím si zbudovat takovou malou stavbu z axiomů.

První domněnka:

Menhiry v Bretani nebyly vytvořené lidmi dnešních tělesných proporcí.

Zdůvodnění:

Hmotnost a počet kamenů.

Druhá domněnka:

Menhiry byly sestavené před koncem poslední doby ledové.

Zdůvodnění:

Uspořádané kamenné řady se ztrácejí v hlubinách

Morbihanského proudu v Atlantském oceánu.

Třetí domněnka:

Vše bylo inteligentně naplánované a postavené.

Zdůvodnění:

Uspořádání menhirů není náhodné.

Tyto tři axiomy vyvolávají nové otázky a připouštějí nové závěry. Kdo měl na sklonku poslední doby ledové k dispozici potřebnou pracovní sílu a dokonalý nadhled, aby mohl zbudovat tak gigantické komplexy z nespočetných menhirů?

Obři!

Obři jsou doloženi v bájích z raných, předhistorických dob.

Podle současného datování zapadají do konce poslední doby ledové. Oni samozřejmě měli k dispozici nevyčerpatelné síly a duševní schopnosti k takové stavbě.

Naskytá se otázka, jaké rasy a jakého původu byli tihle obři. Mytologické a náboženské báje tvrdí, že obři byli potomky bohů.

Další otázka: Byli obři inteligentní, nebo to byli prost'áčkové? Pokud byli inteligentní, je možné to ověřit na produktech,

kteřím nám zanechali. Nadále ovšem je možné uvažovat o tom, jestli takové megalitické komplexy, jako jsou ty bretaňské, sloužily nějakému inteligentnímu účelu, nebo jenom nějaké přihlouplé pracovní terapii.

Již samotné promyšlené uspořádání komplexu dokazuje, že vznikl podle jakéhosi pevně daného plánu. Ten, kdo plánuje, je inteligentní. Axiomatický důsledek: Inteligentní obři vysekali tisíce menhirů ze skal, přinesli tyto těžké kameny na určitá místa, vztyčili je a uspořádali je do řad. Jakého cíle tím chtěli dosáhnout?

Odvážná teorie: Signální anténa?

Německý inženýr Rudolf Kutzer z Kulmbachu vyslovil odvážnou spekulaci. Kutzer spatřuje v uspořádání menhirů ležící signální anténu, která mohla být pravděpodobně spojena se zesilovacím zařízením na kosmickou energii.

Existují pro toto odvážné tvrzení motivující záchytné body?

Menhiry vesměs sestávají z křemenité horniny, kterou místy prostupuje železná ruda. Křemen je jeden z nejtvrdějších minerálů díky vazbě s chemickým prvkem silicium.

Kdo vůbec nevěděl o podivuhodných vlastnostech křemene, dověděl se to díky nové generaci hodin. Pierre a Jacques Curieovi objevili roku 1880 při svých výzkumech elektrického chování krystalů piezoelektrický proud, který vzniká v křemíkových krystalech za řízeného tlaku, tahu nebo rotace. Tato minimální energie udržuje hodiny v chodu po celý rok i déle.

Již jako děti jsme přišli do styku s malými křemičitými krystaly, když jsme ze součástek sestavovali jednoduché krystalové radiopřijímače. Jehlami tenkými jako vlas jsme se dotýkali krystalu, a když jsme našli určitý bod, zapraskalo to ve sluchátkách a jakoby z velké vzdálenosti jsme zaslechli blízký vysílač. Co se nám to jako malým kutilům přihodilo?

Kmitočty křemenů

Křemen přijímá kmitočty jako anténa a soustředěné do určitého bodu je zase vysílá. Po horečnatém hledání jsme objevili ten bod, přes který - bez jakéhokoli elektrického zesílení! - k nám doléhají frekvence vysílače.

Tato zvláštní vlastnost křemenů přiměla inženýra Kutzeru k otázce: Nebyly snad menhiry určitým způsobem „nabité“? Nebyly

„stimulované“ nějakým druhem neznámé energie? Pokud byly navzájem propojené, vysílaly kmitočty? Nebo přijímaly kmitočty z kosmu? - Jsou to dodnes nezodpovězené otázky, ale stejně: Copak my dnes víme o možnostech budoucí techniky, která byla pro mimozemšťany minulostí? Ve věčné snaze pochopit minulost na základě dnešní logiky se odsouvá stranou všechno, co nezapadá do často šalebného obrazu zděděných axiomů.

Telefonní vedení na celém světě se stále ještě převážně zavěšuje na dřevěné stožáry, ačkoli, jak známo, dřevo není žádný přehnaně trvanlivý materiál. Dřevo trouchniví, plesniví a snadno shoří. A přesto se dnes stejně jako dříve „zasazují“ dřevěné telefonní stožáry do betonového podstavce.

Archeologie roku 7000 n. l.!

Ode dneška za pět tisíc let - archeologové se pustili do práce:

Na horách i v údolích vyhrabávají ze země betonové balvany s kulatými zářezy. Analýzy jednoznačně prokazují v betonových pórech zbytky dřeva.

Uspořádané řady betonových kvádrů vedou k domněnce, že předkové (kolem přelomu 2. tisíciletí n. l.) vyznávali jistý kult, v němž značný význam přisuzovali řadám betonu - jinak by přece tehdejší lidé nevláčeli tak těžký materiál přes všechny země a kontinenty. Proti tomuto vysvětlení bude postavená jiná hypotéza, podle níž řady betonových balvanů označovaly cesty jako orientační ukazatelé při stěhování národů. Samozřejmě i roku 7000 n. l. se vynoří nesmrtelná teorie o kalendáři.

Zůstává už jenom takový detail: žádná z těchto teorií jaksi nepočítá s těmi nepochybně prokázanými zbytky dřeva!

Zazní názory, že se do těch balvanů zasunovaly pochodně, dřevo se smočilo v hořlavé tekutině a zapálilo. Ještě než stačí tuto teorii převzít oficiální učebnice, vyjádří se kriticky nahlášení pánové, že toto vysvětlení je velice pochybné, protože betonové balvany leží příliš blízko vedle sebe, než aby jich bylo zapotřebí jako ohňových znamení k dorozumění. - Když jeden mladý archeolog prohlásí, že by se mohlo jednat o telefonní stožáry, narazí na všeobecný protest. Lidé počínajícího druhého tisíciletí už přece byli inteligentní a měli k dispozici podivuhodnou techniku - za prvé, bylo pro ně naprosto běžné bezdrátové spojení, a za druhé, v žádném případě by nepoužili pro telefonní stožáry dřevo, protože další nálezy prokázaly, že běžně používaly nejrůznější kovy.

Takhle nebo podobně se bude roku 7000 n. l. „jednoznačně dokazovat“, že se v případě betonových podstavců v půdě v žádném případě nemohlo jednat o podpěry pro dřevěné telefonní stožáry, protože ty kolem roku 2000 n. l. jednoduše neexistovaly.

Je naše logika opravdu přínosnější?

Když píšu tyto řádky, slyším za sebou všudypřítomné vtípálky, jak jízlivě šeptají: „Snad se nám nesnažíte namluvit, že obři z megalitické doby sestavili ty kameny kvůli obrovské anténě! Jestli ti obři, tedy vaši obři, měli vůbec nějaké ponětí o fungování jakékoli antény, pak by jistě místo „dlouhých kamenů“ použili nějaké kovy!“ - Jak je logická tahle logika?

Když my dnes vytváříme les antén, jak je to naplánováno v projektu Cyclops, používáme samozřejmě kovy.

Ames-Research-Center v NASA počítá s obrovským stanovištěm pro

1500 ovladatelných antén, z nichž každá bude mít průměr 100 metrů. Tyto obři antény budou spočívat na tisících betonových podstavcích. Avšak po tisíciletích i kov těchto kyklopských antén zreziví, rozloží se na atomy, bude smyt a odváť větrem. Co zůstane? Tisíce betonových kvádrů budou geometricky rozložené v půdě. Samy budou velice tvrdé a

navíc je půda ochráněna před korozi.

Možná že technici budoucích generací objeví nějaký systém, jehož pomocí se bude moci vysílat do kosmu a přijímat z něj zprávy bez kovových antén. Třeba uvedou horu s obsahem křemene do rotace a využijí ji jako anténu. Kdo ví? - Neznaly první generace božích synů po přítomnosti mimozemšťanů, tito stavitelé megalitických komplexů, takovou metodu? Nebyli tito obři o mílové kroky dál ve využití křemenné piezoelektriny?

Kdo ví?

Moje spekulace jsou riskantní, spojovací linie mých axiomů nejsou ještě stabilizované. Jestliže se všichni budou snažit o intelektuální skromnost a vzdají hold nepřekonatelně moudrému výroku starého Sokrata: „Vím, že nic nevím, a ani to s jistotou nevím...“, poslouží se tím opravdu všem. Vzhledem k tomu, že všechny dosavadní dohady o významu a účelu menhirů jsou překonané a nelogické, nemohou nové myšlenkové výboje v žádném případě škodit, poukazují-li do minulosti i do budoucnosti.

Neexistuje utopická obdoba návrhu, abychom přemýšleli o variantě s anténou?

Maličkost nezřídka dokáže navodit nové souvislosti.

Téměř všechny menhiry se směrem dolů ztenčují. Je možné se domnívat, že stavitelé „dlouhé kameny“ zašpičatili, než je zapustili do půdy. Je to velice pravděpodobná úvaha, ale ze dvou důvodů mi připadá nelogická.

Těžké menhiry ve své formě kvádrů stojí pevněji na základně, než kdyby se směrem dolů ztenčovaly - to je úvaha, kterou mi potvrdil jeden statik: rovná půda plus rovné kamenné podnoží plus velká vlastní hmotnost zajišťují menhirům stabilitu. Ostatně nejen menhirům - dnes se tak líjí betonové nosníky pro výškové stavby. Pyramidy se ztenčují směrem k vrcholu a svou největší plochou, která je umístěná vespod, spočívají na základech pod zemským povrchem. Kdyby tomu tak nebylo, nakláněly se by na stranu. „Obyčejný“ menhir si v tomto ohledu v ničem s pyramidami nezadá: má svou největší plochu dole a stojí tam, kde ho na rovné půdě postavíte. Kdyby se ztenčoval směrem dolů, zmenšovala by se základová plocha, a tím by se snižovala stabilita podnoží. - Bretaňské menhiry vykazují nejen takové ztenčování, ale pod zemským povrchem je vroubí jakési hadovitě rýhy. Obvykle se vysvětluje jako ornamentální výzdoba.

Pod zemí, kde ji nemůže žádné oko spatřit?

Okrasa jako rýhy pro dráty?

Nebyl kdysi v těchto ornamentálních rýhách snad namotaný kovový drát, který by spojoval menhiry? Sledujeme-li spekulaci inženýra

Kutzerera, byla by taková spojení pro fungování „lesa antén“ nezbytná. Teprve vrstvení elektřiny v křemičitých menhirech by mělo nějaký efekt. Na svých horních zašpičatělých koncích určitě nebyly navzájem propojené - aspoň na to vůbec nic neukazuje, zatímco jedinečné okrasné rýhy samozřejmě takovou domněnku připouštějí. Dodnes se zachovaly už jenom rýhy. Ani stopy po mědi (nebo nějakém jiném kovu), žádný zbytek úchytnů. Je tím domněnka o anténách odsouzená na smetiště?

Vzpomeňme na hromosvod. Jeho svod pod zemí podléhá rychlejší korozi než ty díly, které vedou ze střechy, ačkoli právě ty jsou vystavené nepřízní počasí. Proč kovové části v půdě rychleji korodují?

Dva různé, navzájem spojené kovové díly vytvářejí v kyselém roztoku tzv. galvanický článek. V každém galvanickém (elektrickém) článku protékají ionty tak, že uvnitř elektrolytického obvodu se „nižší“ kov rozkládá. Čím větší rozdíl je mezi ušlechtilým a méně hodnotným kovem, které na sebe v kyselém roztoku navzájem působí, tím intenzivněji se méně hodnotný kov rozkládá.

Hořčík (chemické označení Mg), hliník (Al), mangan (Mn), zinek (Zn), chrom (Cr), železo (Fe), nikl (Ni), cín (Sn), olovo (Pb), měď (Cu) a stříbro (Ag) vytvářejí řadu kovů, které v kyselém roztoku neustále rozkládají méně ušlechtilé kovy.

Jestliže pro neušlechtilé kovy použijeme znaménko „-“ a pro ušlechtilé znaménko „+“, tak to vypadá takhle:

- Mg, Al, Mn, Zn, Cr, Fe, Ni, Sn, Pb, Cu, Ag +

Když kovy společně s kyselým roztokem působí, že vznikne galvanické pole čili proud iontů, v němž se rozpouštějí kovy, pak nám přece u těch kovů, které leží v zemi, chybí ten „kyselý roztok“! Dešťová voda je příliš slabě kyselá.

Ona ovšem taková koroze vznikne i tím, že se jedna elektroda zalije do betonu a druhá uzemní do půdy. Železo v betonu se změní v katodu, kov v zemi v anodu. Díky odbourávání iontů se anoda ničí neboli rozpouští delší dobu.

Pomocí moderních měření průběhu koroze je možné předem spočítat, o kolik gramů se za určitou časovou jednotku sníží hmotnost kovu.

Logický závěr: Jestliže byly silně křemičité menhiry kdysi pospojované kovovými dráty, tak se kov pod zemským povrchem během tisíciletí úplně rozpustil, protože křemičité megality působily jako katody. Na okraj je možné uvést, že takové proudění iontů pod zemí může probíhat nejen přímočaře od jednoho monolitu k druhému, ale i kruhovitě. Jedna jediná silná katoda v nejbližším okolí určitého shluku menhirů by úplně postačovala k tomu, aby za tisíciletí rozpustila kovy.

Kamenné stoly pro obry?

Domněnka o technickém účelu komplexu menhirů není ani ve spojení s dolmeny tak úplně od věci.

„Dolmen“ znamená - přeloženo z keltštiny - „kamenný stůl“: dol = stůl, men = kámen.

Existuje bohatý sortiment kamenných stolů - tu nesou dva těžké megality jednu obrovskou žulovou desku, tu zase spočívá více desek na malých megalitech, jindy vytváří více než deset stropních desek celé dolmenové chodby a pak jsou zase kamenné stoly zakryté uměle navrstvenými kopci - pohřebními komorami.

Jestliže menhiry nevypovídají mnoho o významu a účelu své existence, pak je stejně málo vyřešená záhada dolmenů.

Jistě, pod mnoha dolmeny se našly hroby s kosterními zbytky, které však nepocházejí z megalitické doby - určitě si dávno existující dolmeny vybrali za místo svého posledního spočinutí bretaňští obyvatelé doby bronzové. Když se

zeptáte rolníků, řeknou vám, že dolmeny byly „stoly pro obry“. Tato odpověď s sebou nese další krásný paradox: dolmenové chodby byly příliš nízké pro obry, ale hodily se pro trpaslíky, kteří by zase nebyli s to pohnout těžkými deskami. Naproti tomu volně stojící a pořádně velké dolmeny u Rostudelu nedaleko Cap de la chèvre vcelku připomínají

„nábytek“ pro obry - možná že dříve byly také zakryté zemí, která byla za celá ta tisíciletí odplavená. To my nevíme. Jestliže ale řady menhirů v megalitické době sloužily nějakému technickému účelu, tak dolmeny měly asi nějakou souvislost s tímhle účelem - třeba se pomocí dolmenů „něco“ zakrývalo, anebo se před tímhle Něčím chránilo životní prostředí.

A zbyla jen bezradnost

Jednoho krásného dne z nevysvětlitelných důvodů (to není moje hypotéza! zmizeli nebo vymřeli konstruktéři a stavitelé megalitických komplexů. Zanechali po sobě potomkům udivující bezradnost, a ti dodnes nechápou, co se to vlastně před tisíciletími stalo. Zdalipak v budoucnu někdo tahle tajemství odhalí?

SDĚLENÍ

James Oberg, americký kosmický vědec, je přesvědčený, že je James Oberg, americký kosmický vědec, je přesvědčený, že je třeba již za 15 let vážně počítat se sovětskými „stálými“ koloniemi“ ve vesmíru. V těchto oběžných satelitních osadách budou žít rodiny, jejichž život se nebude podstatně odlišovat od pozemského. Oberg se domnívá, že první přistěhovalci, kteří z Evropy dorazili do Ameriky, museli prokázat nesrovnatelně více průkopnického ducha než budoucí vesmírní obyvatelé.

James Oberg není jen tak nějaký fantasta, je pracovníkem Institute of Astronautic and Aeronautic a jako expert na sovětské kosmické lety prorokuje:

„Kosmické lodě s ženami a muži na palubě budou obíhat kolem Země tak dlouho, že se mnozí z nich začnou pokládat za jejich stálé obyvatele a ani v nejmenším nebudou mít v úmyslu vrátit se na naši planetu.“

Světověznámý ruský astronom Josif Šklovskij pokročil ještě o krok dál - domnívá se, že během budoucích 250 let budou v kosmu zřízené umělé biosféry, v nichž bude schopno žít až 10 miliard lidí. A ani Šklovskij není jen tak někdo, je to vedoucí radioastronomického oddělení Sternbergova institutu v Moskvě a člen korespondent Akademie věd. Tento vysoce kvalifikovaný muž předpokládá, že k vybudování takových kosmických kolonií se využijí suroviny z Měsíce, z asteroidů a z dalších planet. Šklovskij tvrdí:

„Vybudování umělých světů ve vesmíru je nevyhnutelné.

Průnik člověka do kosmu, který jednou začal, je

nezvratný stejně jako objevení, osídlení a využití nových zemí v době velkých zeměpisných objevů.“

Šklovskij je přesvědčený, že lidstvo bude kolonizovat celý planetární systém, a neodvratně začne pronikat do dalších oblastí Mléčné dráhy:

„Pouze kolonizace vesmíru nabízí dlouhodobé řešení problémů lidstva, protože je matematicky prokázáno, že strategii omezeného růstu, směřující ke globální rovnováze, se nedá celosvětová krize odvrátit.“

4

Dějiny se opakují

Garudah, král ptáků . S GARUDOU z Bali do Singapuru . Šiva, uzdravovatel a léčitel . Tantalos a prozrazené tajemství . Aladinova kouzelná lampa osvětluje záhady atomových částic .

Tajná zbraň - boží blesky . Nesrozumitelné poselství? .

Neviditelný plášť ve výrobě . Příklad vhodný pro utopii .

Robinsonáda zachráněných . Piktogramy z nepředstavitelně dávné minulosti

Právě když jsem odtrhl list kalendáře ze včerejšího dne, ze 7. prosince, přečetl jsem si následující výrok dne:

„Potřebujeme utopii. Bez utopií by se svět neměnil.“

Autorem výroku je americký spisovatel Thornton Wilder, který zemřel 7. prosince 1975.

Na dnešek jsem si přečetl výrok, kterým autora kalendáře inspiroval zesnulý Johann Wolfgang Goethe:

„Všechno, co za to stálo, již bylo promyšleno, a proto se musíme pokusit promyslet to ještě jednou.“

Kdyby se redakce kalendáře ucházela u mne o nějakou tu sentenci, dovolil bych si napsat tučnými písmeny:

„Všechno v dějinách se opakuje.“

Je úplně jedno, kterého dne si tuhle větu přečtete - kterýkoli den prokazuje její správnost.

Garudah, král ptáků

Garudah byl králem všech ptáků. V indické mytologii. Byl to jaksi víceúčelový pták, protože ho zobrazovali s orlími křídly a zobákem, ale s lidským tělem. Obecně vzato se musel vyznačovat neobyčejnou fyzickou konstitucí, protože sloužil bohu Višnovi jako dopravní prostředek. (Viz obr. vlevo)

Tomuhle podivuhodnému ptákovu se připisovaly výjimečné schopnosti - byl velice inteligentní, jednal samostatně, vedl války a vyhrával své bitvy. Známá jsou dokonce i jména jeho rodičů - jmenovali se Kasyata a Vinata. Matka Vinata snesla - no jak jinak! - vejce, z něhož se vylíhl Garudah. Všechno tedy začalo úplně normálně. Aspoň na první pohled.

Jeho obličej byl bílý, tělo měl rudé a křídla byla zbarvená dozlatova. Dělal by jistě čest každému ornitologickému

pojednání... ale vůbec by se tam nehodil!

Protože:

Když Garudah zvedl křídla, zachvěla se země. Neboť tak podnikal své lety do vesmíru.

Kromě toho nebyl s to ovládnout jeden svůj vrtoch: Nesnášel hady. Pro tento svůj záporný vztah však měl pádné důvody:

Garudah riskoval hlavu

Poté, co prohrála nějakou sázku, drželi jeho matku Vinatu totiž hadi v zajetí. Hadi příslibili, že matičku propustí, když jim synáček obstará misku plnou ambrózie, božího pokrmu, který zaručoval nesmrtelnost. Statečný syn vyzkoušel snad všechno, aby splnil tuto podmínku matčina propuštění, k ambrózii se ovšem bylo možné dostat pouze na jedné boží hoře, která se nacházela v moři plamenů. Avšak i v téhle překerní situaci dostal Garudah nápad: „natankoval“, jak je zaznamenáno v mýtech, v okolních řekách své zlaté tělo až po okraj vodou, takže se mu nakonec podařilo částečně uhasit stěnu z plamenů a doletět na boží horu.

Avšak na vrcholku hory se henžili hadi, kteří chrlili oheň a chtěli ho tak odradit od přistání. Garudah opět dostal spásný nápad: Zvířil oblaka prachu. Hadi ho tak nemohli vidět. Pak ale

- a to už je opravdu něco! - shodil „božská vejce“, která roztrhala hady na kousky. Některým, kteří se k němu dostali příliš blízko, prý rozpoltil jazyky.

Je to opravdu velmi srozumitelné.

Start na Měsíc

A protože tenhle podivuhodný pták byl obzvlášť podnikavý, startoval okamžitě po vysvobození své matky Vinaty na Měsíc! Ten však ovládali cizí bohové, kteří ho v žádném případě na Měsíci nechtěli, a tak s ním začali nelítostně bojovat. Garudahovo tělo však bylo imunní proti zbraním měsíčních bohů, nebyly mu schopné nijak ublížit. Pták Garudah byl prostě nezranitelný. Když to měsíční bozi poznali, nabídli mu kompromis - Garudah mohl požadovat nesmrtelnost a stát se přepravním prostředkem boha

Višnu, který vzhledem ke své moci jako nejvyšší bůh přečníval všechny ostatní bohy. Od té doby Višnu, „všepronikající bůh“, létal v mýtech na Garudahovi.

Já jsem letěl s GARUDOU

Na podzim jsem rovněž letěl s GARUDOU. Z Bali do Singapur.

GARUDA je název indonéské letecké společnosti. Bylo mi řečeno, že Indonézané chtějí zachovat památku na slavné vlastnosti legendárního ptáka tím, že svou leteckou společnost pojmenovali GARUDA.

Do případného zatykače na mytologického ptáka bych mohl uvést jeho následující charakteristiky:

- Garudah uměl inteligentně a řízeně létat.
- Garudah mohl hasit oheň.
- Garudah uměl vyřadit hady, plivající oheň (laserová děla?).
- Garudah mohl ničit pomocí „božích vajec“ (bomby?)
- Garudah byl s to létat uvnitř i vně atmosféry (na Měsíci).
- Garudah byl chráněn proti neznámým, ale mocným zbraním.

Je to zvláštní.

Pták, který odnášel babylonského Etanu do kosmu, byl popisovaný také jako orel. První kosmický dopravní prostředek s posádkou, který přistál na Měsíci, se jmenoval Eagle, orel!

Opakují se dějiny?

Kdo nebo co byl Šiva?

Kdo byl Šiva?

Čím byl Šiva?

Odpovědi na obě otázky odhalují tajemné pozadí.

ŠIVA byl jedním z hlavních bohů a v indických védách je velice podrobně popsán. Své stálé bydliště měl na hoře Kailasa v

Himalájích. Jeho jméno v sanskrtu znamenalo „dobrotivý“,

„přátelský“. Tyto přídomek byly nepochybně nadsazené, protože on byl jak bohem zkázy, tak požíval slušné pověsti jako léčitel.

Šiva musel vyhlížet velice tajemně. Na většině zobrazení je nahý nebo oblečený do ošklivé kožešiny, je to popelem mrtvých posypaný asketa a na hlavě má rozčuchané a nijak zvlášť udržované vlasy. A co hlavně - Šiva je zobrazován s pěti obličejí, čtyřma rukama a třema očima!

Třetí oko

Třetí oko bylo umístěné uprostřed čela. Mohl jím, jak zaznamenaly vědy, nejen vidět, ale i ničit - pokud ho zaměřil na nějakého nepřítele, vypálil z tohoto nebezpečného třetího oka ohnivý paprsek!

To zdaleka není všechno. Ani jeho modrý jazyk a modrá ústa nebyla jen tak! Když hadi bozi jednou otráвили vodu, dokázal

Šiva za asistence své manželky Parwatti nepoživatelnou vodu ve svých ústech profiltrovat. Poté mu jazyk a ústa

zmodraly.

Šiva platil za nepřemožitelného a také za dobrého a laskavého, pokud se k němu lidé modlili.

Jednou byli bozi, které vedl Indra, napadeni Ašury, další staroindickou skupinou bohů. Ačkoli hrdinský bůh Indra mrštil proti nepřítelům svůj nebezpečný kyj, vadžru, dostal se do natolik tísnivé situace, že požádal o pomoc Šivu. Naléhavě vzývaný Šiva neodmítl svou pomoc a byl dokonce ihned připravený poskytnout jim polovinu své nekonečné síly. Pak, prohlásil, budou schopni zničit Ašury jedním jediným ohnivým šípem. Avšak ani Indra, ani jeho boží spolubojovníci nebyly s to převzít nebo načerpat polovinu Šivovy síly. Šiva to viděl a navrhl, aby mu Indrovi bozi přenechali polovinu své síly. Oni tak učinili a

Šiva okamžitě zvítězil nad Ašury, ale zapůjčenou sílu už bohům nevrátil, ponechal si ji a stal se natrvalo nejsilnějším ze všech bohů.

V Šivově zbrojním arzenálu byla ještě pinaka, trojzubec, což byl podle bájí plamenomet. Dále zde byl meč, luk... a tři hadi. Ti se mu obtáčeli kolem těla a chránili přesné části těla: hlavu, ramena a boky. To, že právě tělesné partie kolem boků vyžadovaly zvláštní péči, je jasné, protože jeho symbolem jako tvůrce nového života byl falos, zvaný linga, orgán tvůrčí síly.

Šiva se stále pohyboval mezi svými schopnostmi tvoření a ničení, a proto miloval veselý i smutný tanec, „tanec věčného pohybu vesmíru“. Když samotný Šiva tančil tenhle tanec „kosmické pravdy“, obklopovala ho svatozář a stíny duchů.

Tohle všechno byl Šiva, tohle všechno a ještě víc uměl tenhle „vládce vesmíru“. Je třeba přesně znát tyhle přídomky, ale zároveň také klidně trochu číst mezi řádky.

ŠIVA v Livermore u San Franciska

Co je ŠIVA?

Nejmohutnější laserové dělo na světě!

Stojí v Livermore, malém předměstí San Franciska. ŠIVA stál víc než jeho božský předchůdce, totiž 30 milionů amerických dolarů! Livermorský Šiva umí za jedinou miliardtinu sekundy vyslat 20 laserových paprsků na cíl o velikosti zrnka písku.

Jeho energetický výkon obnáší 26 milionů megawattů. Jenom pro srovnání - běžná jaderná elektrárna vyrábí v trvalém provozu asi tak 1000 megawattů.

Stejně jako mytologický Šiva umí i ten moderní ničit i uzdravovat. „Náš“ Šiva umí zažehnout vodíkové bomby a zničit je dřív, než způsobí neštěstí. „Náš“ Šiva je schopen jednoho krásného dne náraz vyřešit všechny energetické problémy - jadernou přeměnou vodíku na helium. To je vytoužený sen všech fyziků, specializovaných na heliovodíkové termojaderné reaktory.

Co se děje v Livermore?

Šivovy laserové paprsky zamíří na mikroskopicky malé skleněné kuličky. V kuličkách je plynná směs deuteria a tritia, izotopů vodíku. Jestliže je zasáhne koncentrovaná laserová dávka, rozpadnou se s tak nepředstavitelnou intenzitou, že přitom vznikne teplota o několika milionech stupňů. „Vtip“ experimentu spočívá v tom, že při tak vysokých teplotách se atomy vodíku sloučí na helium! Zbytek už je prostý, jak říkají vědci - jako u dosavadních reaktorů se uvolněná energie přemění na vodní páru, která pohání turbíny.

„Tvůrci“ moderního Šivy jsou vědci z

Lawrence-Livermore-Laboratory z Kalifornské univerzity. Vědci jsou přesvědčení, že touto cestou se energetický problém může vyřešit ještě do konce tohoto tisíciletí. Pak bude stačit, vyjádříme-li to co nejjednodušeji, několik litrů vody na to, aby bylo celé město zásobeno energií. Umožní to všemocný Šiva.

Dějiny se opakují.

Tantalos

TANTALOS byl syn Diův... a byl to zrádce! Jako boží syn a frýžský král Tantalos požíval té výhody, že mohl sedět u jedné tabule s bohy a jíst se s nimi... a směl naslouchat jejich rozhovorům. Místo aby mlčel, jak se sluší a patří na důvěrníky mocných, začal Tantalos prozrazovat tajemství nesmrtelných svým pozemským přátelům. Tím se neustále vylepšoval jeho image - platil u lidí za vyvoleného, který věděl mnohem více než samotní bozi, pokládali ho za člověka, který zřejmě nahlížel za věci a události.

Tantalova muka za prozrazení tajemství

Aby si uchoval náklonnost svých božských příznivců, uspořádal

Tantalos na oplátku slavnostní hostinu, na kterou je pozval.

Tajně se totiž zaobíral myšlenkou, že by mohl vyzkoušet vševědoucnost bohů, a tak nechal zabít svého syna Pelopa a připravit ho jako pokrm bohů. Bohové však prokoukli podvod dříve, než stačili pochoutku ochutnat, znovu oživil syna Pelopa, však otce Tantara poslali na věky věků do podsvětí, kde byl odsouzený ke strašlivému utrpení. Tady dole, ve věčné tmě a vlhku, prodává nehodný otec proslavená Tantalova muka: stojí uprostřed čiré vody, ale když se chce napít, voda zmizí, na břehu šalebného vodního zdroje visí nádherné plody, ale jakmile po nich sáhne, plody se nadzvednou. Navíc mu stále hrozí, že se na něho zřítí úlomek skály. Těmito třemi utrpeními - žízní, hladem a smrtelným strachem - Tantalos pyká za prozrazení božských tajemství.

TANTALOS vyrve vesmíru poslední tajemství

Moderní TANTALOS zase prozrazuje strašlivá tajemství - je k tomu nucený díky vědeckému výzkumu. Vědci z

Wisconsinské univerzity pokřtili Tantalovým jménem jeden složitý stroj, který umí zrychlit elektrony téměř na hranici rychlosti světla. Takto urychlené částice vydávají zvláštní namodralé světlo, které se nazývá synchrotronní záření. Toto záření je tvrdší než libovolně vysoká dávka rentgenových paprsků - proniká i strukturou molekul a atomů! Tím se kosmu vyrve jedno z jeho velikých tajemství - atomový svět, který byl dosud ve všech svých souvislostech a vazbách lidskému oku uzavřený, se zviditelňuje a odhaluje se struktura hmoty až k atomovým částicím. Stroj zvaný Tantalos je přímo pověřený prozrazovat božská tajemství - učíme se chápat strukturu hmoty a přetvářet ji. Nahlížíme bohům přes rameno. Dávná historie se opakuje.

ALADINOVA kouzelná lampa

Ochránci kosmických tajemství se museli vzdát dalšího postu.

Stroj Tantalos je už překonaný!

Věc, o kterou se jedná, svítila už před dávnými dobami v pohádkách Tisíce a jedné noci - je to Aladinova kouzelná lampa.

V tomhle příběhu, který se vypráví v Evropě, Asii a Africe, sestoupil Aladin na čarodějův pokyn do podzemí, aby odtud vynesl zázračnou lampu. Když Aladin zjistil, čeho všeho je lampa schopná, už ji nevydal, splnil si všechna svá přání a oženil se s princeznou, se kterou byl šťastný.

ALADIN rozkládá hmotu

I Aladin se stal kmotrem přístroje, který byl po něm pojmenovaný...

ALADIN! Byl v naší době zkonstruovaný za značnou finanční sumu v

Brokhamen-National-Laboratory.

Aladinovy paprsky jsou prý silnější než paprsky wisconsinského TANTALA! Nová kouzelná lampa údajně odhaluje tajemství, skrytá za atomovými částicemi. Tady se pravděpodobně přijde na to, jak se dá hmota rozložit, pomocí paprsků přepřavit na jiné místo a tam ji zase složit do původní podoby. Aladin si splnil ta nejsmělejší přání, doslova z ničeho stvořil paláce i lidi. Jeho budoucí následovník nedaleko New Yorku toho pravděpodobně bude schopen také. První kroky už byly učiněné.

Ve vzdálené budoucnosti bude pravděpodobně existovat přeprava materiálu bez dopravních prostředků. Ve filmové science-fiction se pomocí filmových triků předvedlo to, co se asi jednou stane skutečností - filmoví tvůrci přemísťovali celý tým po povrchu planety pomocí řízených paprsků.

Na konci bádání by měl být dosažený tento cíl: tak, jako televizní kamera snímá obrázky a rozkládá je na tisíce maličkých bodů, které se pak zase na obrazovce spojují v celek, tak by snímал svazek tvrdých paprsků jakákoli pevná tělesa, rozložil by je a jejich molekuly a atomy by rychlostí světla přenesl na nějaké jiné místo, kde by se - abrakadabra! - v jediném okamžiku opět složily do původní podoby. Záření ALADINOVY kouzelné lampy pro to vytvořilo předpoklad. Pohádka se mění ve skutečnost.

Bez HELIA nic nejde!

Téměř všechny staré kulturní národy vyznávaly sluneční kult. V

Sumeru předal sluneční bůh Utu štafetu slunečnímu bohu Šamašovi, který reprezentoval blahodárnou sílu Slunce.

Egyptané uctívali svého slunečního boha Re (nebo Ra), jehož jméno si ke svému připojovali i jiní bozi, aby se vyzvedli jako stvořitelé - například Amon-Re. Počínaje Chefrémem, faraonem 4. dynastie, se dokonce i králové označovali jako „synové boha Re“. Ve všech významnějších lokalitách stály svatyně boha Slunce.

I pro náboženství Inků bylo charakteristické uctívání

Slunce. Inčtí vládcové odvozovali svůj původ od slunečního boha

Inti a nechali se titulovat „Synové Slunce“. - Staří Řekové vyjádřili svému slunečnímu bohu Heliovi vřelé sympatie tím, že na jeho počest zbudovali mohutné svatyně na ostrově Rhodos. - A

Římané dali pro jednoduchost svému patronu světla latinský název pro Slunce - Sol.

Podnětem k celosvětovému uctívání slunečního kultu byla životodárná, tvůrčí síla samotného Slunce, protože vyzařovalo paprsky a teplo a umožňovalo prospívat lidem, zvířatům a rostlinám. Všichni naprosto přesně věděli, že bez Slunce by nic nebylo, že by se bez něj Země změnila ve věčně zamrzlou poušť a všechny život by zanikl.

My, léta Páně 1979, stojíme na prahu dalšího globálního slunečního kultu. Slunce je znovu oslavované jako „posvátné“ a všichni se k němu obracíme s nevýslovnou nadějí. Sluneční energie má celosvětově nahradit neprávem očeňovanou atomovou energii.

Už deset let je v provozu první „sluneční chrám“ u vesničky

Odeillo ve francouzských Pyrenejích. Za trvale pěkného slunečního počasí je schopný produkovat až třítisícistupňové vedro. - Velké americké koncerny jako Boeing, McDonnell Douglas,

Exxon, německé firmy jako Dornier, Messerschmitt-Bölkow a švýcarské podniky jako BBC nebo izraelský

„Holon-Institut“ se předhánějí s Rusy v neúspěšnější solární technologii. Na konci tohoto důsledně prováděného vývoje budeme disponovat gigantickými satelity, produkujícími bůhvíkolik megawattů sluneční energie, a mikrovlnami v nových „Velkých Chrámech“ - ve slunečních elektrárnách. Průmyslová zařízení, stejně jako všechny předměty denní potřeby, by měly být v nepříliš vzdálené budoucnosti poháněné solární energií.

Existuje při využívání sluneční energie vlastně nějaké nebezpečí? Samozřejmě i zde existují rizika, protože žádné využívání jakékoli energie není bez nebezpečí. Oni jenom moderní vyznavači Slunce o tom nehovoří, protože se jim to jaksi nehodí do krámu. Museli nejprve z té nejčistší energie, kterou poskytuje atomová síla, udělat ďáblovu dílo, a to z

ideologických, nikoli věcných důvodů. A tak nám to sluníčko nad hlavou připadá milé a neškodné.

Avšak kdyby z jakéhokoli důvodu mikrovlnné záření nesměřovalo naprosto přesně na přijímací antény na Zemi, tak by jeho účinky byly zničující. Svazky mikrovlnného záření by zničily buněčné struktury. Veškerý organický život - lidé, zvířata i rostliny - by pomalu zanikal. - Kdyby si ale v případě války protivníci sestřelovali sluneční satelity z oblohy, zhasla by na zeměkouli všechna světla. Při globálních přírodních katastrofách nestojí ani ty nejmenší sluneční kolektory na střechách domů na zlámanou řešli.

Jaké přírodní katastrofy mám na mysli? Nové sluneční chrámy budou stát tam, kde je člověk nebude potřebovat - například v pouštních oblastech, na slunečních svazích pohoří, jako plovoucí solární buňky na mořích. Z těchto přijímacích stanic až do civilizačních center, kde je energie zapotřebí, se musí urazit dlouhá trasa. Jestliže se jenom trochu zemská osa odchýlí od své polohy, vypuknou zemětřesení a obrovské povodně. Budou-li takto zničené nosiče sluneční energie, bude lidstvu naléhavě chybět nezbytná energie právě ve chvíli, kdy ji bude nejvíce potřebovat. Nepochybně máme již co do činění s klimatickými výkyvy značného rozsahu. Je možné, že se celková klimatická situace změní tak, že oblastí, které jsou nyní určované převážně vysokým tlakem, a proto jsou nyní upřednostňovanými lokalitami pro sluneční chrámy, se dostanou do sféry vlivu nízkého tlaku a budou se vyznačovat převážně hustými oblačnými poli. Naše sluneční chrámy pak budou stát na nesprávném místě! Věda už celé roky ohlašuje velice silné erupce na Slunci a sluneční skvrny - podle obecně rozšířeného mínění mohou právě tyto jevy spolupůsobit a urychlovat vznik klimatických výkyvů.

Ale to je jedno. Sluneční bozi Utu, Šamaš, Helios, Re, Sol a jak se ještě všichni další jmenovali, se začínají znovu uctívat. Znovu se vyzývá životodárné Slunce. Chrámy, které stavějí moderní „věřící“, jsou nesrovnatelně dražší než ty původní, před jejichž žalostnými troskami stojíme v němém údivu.

Rozhodli jsme se uctívat Slunce. Bez výrobní značky HELIOS už to nepůjde. Stejně jako dříve. Dějiny se opakují. Technici 20. století dávají svým vynálezům a cílům, které jednoznačně směřují do budoucnosti, láskyplně a skoro až trochu romanticky mytologická jména.

Proč?

Dožene nás mytologie?

Jsmo na takové úrovni, abychom mytologii měnili ve skutečnost?

Tajná zbraň: boží blesky

Ještě před několika lety by se vám všichni vysmáli, kdybyste

BOŽÍ BLESKY pokládali za něco více než za pouhou mytologickou báčorku. Udivuje mě, že se na jejich pozemskou obdobu nenašlo žádné mytologické pojmenování. Vždyť ten objev byl přece dost překvapivý - LASER! Tenhle pojem dnes každý zná, ovšem málokdo tuší, z čeho vznikl: Light amplification by stimulated emission of radiation. Česky: Zesílení světla vynucenou emisí záření.

Loni, roku 1978, vydali jenom samotní Američané 500 milionů amerických dolarů na vývoj laserových děl. Kdyby bylo možné sečíst tyto investice na celém světě, došlo by se ke skutečně astronomickým sumám.

Proč takové výdaje? BOŽÍ BLESKY mají zneškodňovat nepřátelské rakety a sestřelovat protivníkovy satelity z oběžné dráhy. Vše, co se v současnosti konstruuje na Zemi směrem do vesmíru, může jednoho krásného dne nabýt „opačného“ významu - z vesmírných základů mohou být „vymazána“ města na Zemi!

Mytologické blesky bohů se zničehonic staly skutečností. Dějiny se opakují.

LASER se však hodí i k docela mírumilovným účelům.

24. června 1978 se na obloze nad americkým Atlantic City objevili duchové. Bez třaskavých raket a praskajících fosforových kotoučů osvětlil noc fantastický světelný obraz.

Laserové paprsky vykouzly umělé obrazy. - Heinz R. Gisel, mezinárodní organizátor světelných nebeských orgií z Curychu, prohlásil, že jeho zařízení může „malovat“ laserem na obloze celé jevištní kulisy, fantasmagorie, viditelné až z dvacetikilometrové vzdálenosti.

Není pochyb o tom, že stojíme teprve na začátku. Přejde doba, kdy už nebudou existovat žádné hranice. Na vzdálenost 1000 kilometrů se budou do vesmíru promítat obrazy a nápisy. Na přivrácené straně Měsíce bude pak zářivými písmeny napsáno: Coca

Cola - Coca Cola - Coca Cola. Za úplňku budou náboženské společnosti varovat černými laserovými paprsky: Blíží se Poslední soud!

Víte, já nemám nic proti těmhle technickým kouzlům. Pokud je ještě zažiji, budu se jim dokonce potutelně usmívat, protože vím, že všechny tyhle věci - které jsou pro nás zahalené ještě závojem budoucnosti - už tady jednou byly. Bozi, kteří se zjevovali s „velkou mocí a nádherou“, promítali obrazy na oblohu a naši technicky neškolení předkové tomu nerozuměli a pokládali je za znamení boží moci. Jednou viděli pišící ruce, jindy obličej, pak zase obličej nebo - jak se uvádí ve Starém Zákoně

- svítící sloup, který za noci zářil a i za dne bylo jeho světlo jasnější než sluneční svit.

Naši kosmičtí vynálezci přišli na chuť mytologii.

Pojmenovali své satelity MIDAS, SAMOS, KOSMOS, PEGAS, HELIOS a bůhvíjak ještě. Raketám dobývajícím daleké obzory dali jména

THOR, ATLAS, TITAN, KENTAUR, ZEUS, JUPITER, SATURN, APOLLO. V hangárech kosmických základů se tak shromáždila skoro celá velká mytologická rodina. Že by stesk po minulosti, nebo projekt budoucnosti?

Jedno naprosto nesrozumitelné poselství

V roce 5000 po Kristu (pokud se ještě tzv. historický letopočet bude počítat od Krista) se budou etymologové snažit

vyložit význam třeba následujícího textu.

Z HELIA dorazila první znamení. Velekněz shromáždil mudrce své země a oznámil jim: Bezbožný nepřítel nás chce zničit.

Rada moudrých rozhodla, že mohutný SATURN vynese k nebi

SAMOS, aby pátral přímo na místě a své poznatky hlásil kněžím.

SAMOS byl zasažený SVĚTELNÝM BLESKEM strašlivé síly a zřítíl se do hlubin oceánu. Tam se přihlásil o slovo mořský bůh

NEPTUN: „Předejte mi třetinu své síly a já pak požádám o pomoc

NAUTILA, který žije pod věčným ledem.“ Byly to opravdu čiperné

DIOVY děti. Naplněný NEPTUNOVÝM duchem vyplul NAUTILUS nehlučně na hladinu. Přesně pod Polárkou prorazil ledový příkrov a umožnil DIOVÝM dětem proniknout na žhavých paprscích do nepřátelské oblasti. Noc se rozjasnila jako den. Bylo strašlivé sledovat, jak lidé umírali a rozpadali se v prach.

Zatímco nepřátelský pozemský okrsek žhnul, ohlásil nebeský strážce PEGAS, že bezbožníci se obrátili s žádostí o pomoc na

ŠIVU, univerzálního ničitele.

Když se to velekněz dověděl, bylo mu okamžitě jasné, že proti ŠIVOVÍ se může uplatnit pouze NORA v plném rozkvětu svých sil. Vybavený telepatii díky HELIOVI a PEGASOVÍ požádal celé shromáždění, aby se k NOŘE začali všichni obyvatelé naráz modlit. Tepny NORY se naplnily silou. Obydlí vychladla. Všichni andělé utichli. Energie božských dětí se s tichým bzučením přenášela na NORU.

Pak se zatřepotal a vzplál oslnivý SVĚTELNÝ BLESK, který osvětlil Zemi jasněji než Slunce a zasáhl až na nejvzdálenější obzor. Šivovy smrtící oči byly oslepeny. Silný a mocný bůh se bezmocně potácel k Měsíci...

Výklad poselství

Ještě za 5000 let budou mytologická jména vnášet do vědy zmatek!

A pořád budou vypadat záhadně! Přitom je výklad poselství velice jednoduchý:

Satelit HELIOS ohlásil, že protivník zaujal útočné pozice. Vrchní velení svolalo svůj štáb a posoudilo situaci.

Bylo rozhodnuté, že na oběžnou dráhu bude vyslaná raketa SATURN, podporovaná několika satelity SAMOS.

Během své pátrací mise byl SATURN zasažený laserovým paprskem.

Vrchní velitel námořních sil vyslovil názor, že může nařídít odvetný protiúder z atomové ponorky NAUTILUS, pokud se ostatním bojovým silám podaří odlákat předstíranými útoky pozornost od pozice ponorky. NAUTILUS byl vybavený 20 raketami typu ZEUS.

NAUTILUS, naprogramovaný vrchním velitelem, počítačem

NEPTUNEM, prorazil ledový příkrov pod Polárkou a odpálil své rakety na cíl.

Nepřátelské komando odpovědělo laserovými paprsky, které čerpaly svou energii přímo ze Slunce. Oblast vzplála.

Satelity typu PEGAS změřily energetickou nálož a vyslaly výsledky měření do hlavního stanu na Zemi.

Tam okamžitě odhalili nebezpečí. Existoval pouze jediný laser, který byl silnější než jeho protějšek na satelitní stanici - laser systému NORA. Laserová děla NORY byla zásobovaná z atomového reaktoru, který však ještě nebyl plně provozuschopný. Proto se na NORU nasměrovala veškerá energie dané oblasti. Stroje v továrnách utichly. Obytné domy zůstaly bez osvětlení.

NOŘE se díky této koncentrované síle podařilo vychýlit

ŠIVU z oběžné dráhy kolem Země. Šiva byl zasažený mohutným světelným paprskem a jeho základnu to vymrštilo na povrch

Měsíce.

Ono si stačí jenom představit, že by z hrobu vystoupil člověk z doby před průmyslovou revolucí - on by stačil i takový stařík z biedermeierovského období! - a byl by konfrontovaný s našimi technickými vymoženostmi! Viděl by vzlétat k obloze obří letouny, v obýváku by viděl pohybující se obrázky atd. atd.

Protože by tomuhle obživlému člověku chybělo pro tyhle „jevy“ jakékoli vysvětlení, musel by je pokládat za čarodějnictví.

S opačným znaménkem stojíme před „záhadami“, které nám zanechala mytologie. Z hlediska vžitého názoru se všechno vyvíjelo hezky postupně, všechno bylo pěkně primitivní a malé, když to začínalo, a postupně se to rozvinulo do pompézní a komplikované podoby. Při takovém způsobu přemýšlení se samozřejmě nenajde žádné místo pro techniku v dávné minulosti. Když se pak přece jen vynoří zprávy o „létajících strojích“, zářících přístrojích a ničivých zbraních, tak to se může samozřejmě jednat jen o fantazii, magii nebo ideogramy.

Tomu se už dneska mohu tak akorát smát!

Neviditelný plášť - ve výrobním procesu

To vám čtu novinovou zprávu, že USA hledají neviditelný plášť pro své letadlové lodi na širém moři. Neviditelný plášť? O tom už jsem někde slyšel. To byla vždycky vzácná rekvizita, plášť nebo kapuce, díky nimž jste se stali neviditelnými. Staří

Germáni skálopevně věřili, že elfové se pomocí převleku mohou učinit neviditelnými. V Písni o Nibelunzích získal hrdina Siegfried takový plášť od krále skřetů Albericha a využil ho pak v četných vítězných soubojích.

Ale tady je přece podstatný rozdíl mezi zmizením člověka a vypařením tak obrovské lodi, která je obvykle monstrem o sto tisících tunách výtlačku, pohybujícím se rychlostí 70 kilometrů za hodinu.

Že by vojenské síly USA hledaly něco už předem odsouzeného k nezdaru?

Už dávno se nepřátelské útoky nezaměřují na cíl pomocí dalekohledu, „na pohled“. Při mlze a dešti je lidské oko naprosto nespolehlivý operátor. Cíle se zaměřují pomocí elektronického „oka“. Existují dvě možnosti, jak dostat cíl „do hledáčku“. Buďto letí útočící raketa podle programu, který do ní vložili, nebo najde svůj cíl naprosto samostatně pomocí paprsků, které vysílá - to jsou radarové či infračervené paprsky, nebo mikrovlny. Cíl je nepřetržitě automaticky vyhledávaný počítačovým programem a jeho poloha je ve zlomcích sekundy nepřetržitě upřesňovaná elektronickými údaji. Kdyby se podařilo oklamat elektroniku, byl by vynalezený technický neviditelný plášť. Je takové oklamání možné? DIE WELT napsal:

Klamné cíle

„Jak sdělily Hughesovy závody, jsou útočící zbraně tak elektronicky klamané, že napadnou „stínový cíl“ o rozměru letadlové lodi, a přitom se doslova zřítí do vody. Z dosud velice skrovných údajů se dá usoudit pouze to, že po obou stranách raketoplánu jsou údajně umístěné antény.

Minipočítače jsou zabudovány v bojové jednotce raketoplánu.

Systém je prý schopen současně vyhodnocovat několik stovek signálů.

Při příjmu signálu systém automaticky změní vysílací frekvenci. Computer odliší spojence od protivníka. Pak zvolí odpovídající elektronický „neviditelný plášť“ pro určité frekvenční spektrum. Nepřítel provede nálet na elektronicky zobrazený, avšak reálně neexistující cíl.“

(17. 5. 1978)

To je fantastické - ale už to tu také bylo!

V indických národních eposech Mahábhárata a Rámajána se dočítáme o zbraních a létajících objektech, které dokázaly „být před protivníkem neviditelné“ - i protřelý ničitel Šiva se několikrát takřkajíc rozpustil před očima svých nepřátel ve vzduchu. Je to následováním příklad. My se vlastně vracíme.

Takové zprávy, jako že NATO vlastní pancéřovou obrannou raketu, která je s to zasáhnout cíl v noci a za mlhy, jsou stejně málo originální jako objev neutronové bomby, která zabije pouze živé bytosti a anorganickou hmotu nepoškozuje. Loňskými sněhy jsou i křížení člověka a zvířete a člověka a stroje do kybernetické jednotky, jejíž praktické nasazení je ohlášeno na příští století. O tom si bude ale třeba ještě něco říct.

Opakují se dějiny osudovým způsobem?

Příklad, který nechť zůstane utopií

Už celá léta mi vrtá hlavou skutečně fatální „příklad“. Protože jsem včas dal na vědomí, že chci hovořit o riskantních myšlenkách, mohu se ho konečně zbavit.

Vezměme si strašlivou představu, která - doufejme! - se nikdy neuskuteční, že skupinky šilenců rozpoutaly na naší planetě globální vyhlazovací válku.

Na jaké cíle by byly namířené vražedné zbraně?

Na liduprázdnou Saharu? To určitě ne.

Na obtížně přístupné horské masívy Himaláje? To sotva.

Na Severní nebo Jižní pól? Proč?

Na osady chudých Indiánů v jihoamerických Andách? Rozhodně ne.

Na tichomořské atoly, porostlé palmovými háji? Proč?

Na rezervace australských domorodců? Nikdy.

Na chatrče středoafrikských černochů nebo na nejchudší z nejchudších černochů v takzvané Republice Mali? To by nemělo smysl.

Na severoamerické Indiány v pouštích Mexika a Arizony?

Určitě ne.

Na potomky Mayů v džunglích Yucatánu? To těžko.

Na těžkopádné ruské mužiky v nekonečné tundře? K tomu není žádný důvod.

Na amazonské kmeny? Co ty komu udělaly?

Útočné cíle válčících stran budou nepochybně ležet v civilizačních centrech, tam, kde žijí a pracují statisíce a miliony lidí. Přesně tahle území by byla vymazána z map.

Ono to ale není tak, že by po mohutných atomových úderech byla naše planeta navěky zamořena radioaktivitou.

Především v oblastech, kde žádné bomby nedopadnou, zůstane život zachovaný.

Navíc jsou všechny živé organismy včetně člověka přizpůsobivější, než se obecně předpokládá. Dále je třeba počítat s tím, že vývoj moderních zbraní budoucnosti směřuje k produkci zbraní hromadného ničení s „čistým“ účinkem: Časově omezený smrtelný účinek zbraní má být omezen jen na určité oblasti. Jak útočník, tak obránce mají naprosto stejný zájem takové zbraně vlastnit. Komu bude ku prospěchu vítězství nad zemí, která už nikdy nebude obyvatelná, kde nebudou moci lidé žít a pracovat?! Na co komu bude totálně radioaktivně zamořená

Evropa, do níž nebude vítěz nikdy moci vstoupit?

Velká robinzonáda těch, kteří přežijí

Každopádně přežijí lidé nebo skupiny lidí na Sahaře, v Tibetu, na polárním kruhu a v Andách, v Tichomoří a v nitru Austrálie, v

Africe a v mexických pouštích, v ruské tundře a v indiánských rezervacích Yucatánu a Amazonie - najdou se ale i lidé, kteří přežijí katastrofu ve vysoce civilizovaných a technicky velmi rozvinutých zemích.

Ať už to budou tisíce nebo statisíce lidí, kteří přežijí světový požár, budou žít roztroušení po celé zeměkouli. Nebudou

o sobě navzájem nic vědět. Všichni si budou přát a doufat, že nejsou jediní, kdo přežil, nebudou však žádné zprávy a žádné kontakty. Každý člověk zvlášť, stejně jako všichni dohromady, bude ostrovem.

Ti, kteří přežijí, budou hovořit různými jazyky a dialekty.

Jak by se vůbec dorozuměli, i kdyby došlo k nějakému kontaktu?

Rozhlas, televize, dálhopis, prostě všechny komunikační prostředky budou zničené. Bude to stejný stav jako v den nula.

Žádný supermarket nebude nabízet zboží. Na silnicích nebude jediné auto. Na obloze žádné letadlo. Ti, kteří přežijí, se musejí spolehnout pouze na sebe. Začne velká robinzonáda.

Jeden západní inženýr podlehl lákání jedné cestovní kanceláře, a právě když začala velká válka, odjel na dovolenou do Tibetu. Tento muž, který zná všechny hrůzy atomové války, si je vědom toho, že už neexistuje dopravní prostředek, který by ho mohl dopravit domů, a ví i to, že jeho domov už neexistuje.

Co takový muž udělá?

Archimedes redivivus

Absolvoval úplné technické vzdělání, a tak v technickém ohledu vysoce přechází nad Tibetany. Stejně jako starořecký matematik a mechanik Archimedes (285-212 př. n. l.) může znovu realizovat jeho objevy, znovu objevit jeho hlavní zákony a domorodcům dokázat ztrátu hmotnosti u tělesa, ponořeného do vody. Stejně jako Archimedes může znovu propočítat obsah různých ploch a objem různých těles a opět může začít volat po pevném bodu, jehož pomocí by pohnul Zemí. Tibetané ho budou obdivovat.

Náš inženýr bude na základě svých poznatků počítat s tím, že někde na Zemi přežily atomový útok i jiné skupiny lidí. Každopádně si bude přát poznat, co se stalo jinde. Jeho zvědavost ho bude popohánět... stejně jako jiné lidi, kteří přežili a mezi kterými jsou technicky vzdělaní jedinci. Náš inženýr dříve či později vyrazí na cestu a podnikne expedici. Takto si budou počínat i ostatní skupiny lidí. Každá skupina bude doufat, že najde ještě někoho, kdo přežil.

„Esperanto“ lidí, kteří přežili

Před začátkem velké výpravy lidé na místě srazu určitě zanechají zprávu - pro případ, že by cizinci dorazili právě sem, odkud se oni sami právě chystají odejít. V jaké řeči by byly zprávy napsané? Musely by být nezbytně stručné a sdělovat následující:

- Byli jsme tady a vrátíme se.
- Je tu pitná voda.
- Pozor - nebezpečí: Jedovatá zvířata.
- Jdeme severním (jižním, západním, východním) směrem.
- Vede nás inženýr (kněz, architekt, pilot atd.).
- Pozor: 40 mil severozápadně bojovný kmen domorodců.
- Máme všechny poznatky z doby před katastrofou.
- Lékař žije v severní jeskyni kuželovité hory.
- Plody jsou nepoživatelné - jedovaté!
- Jedlé ryby ve všech rybnících.
- Severním a západním směrem zamořené území!

I když člověk sám žije v nouzovém stavu, chce všechny nabyté zkušenosti „věnovat“ dalším přeživším „bratrům v nouzi“. Lidé se budou radit a objasňovat si, proč a kam mají jít, jestli se výpravy mají zúčastnit ženy a děti, jestli brát s sebou radioaktivně imunní (mutované) jedince.

Ale pořád bude základní otázkou, v jaké řeči se to má těm cizincům sdělit?

Tibetané nerozumějí slovo anglicky a i náš inženýr jenom zavrtí hlavou, když ho osloví nějaký Rus, cyrilice je pro něho v písemné podobě něco jako surrealistický grafický projev. Co si počít?

Turistika spojuje miliony lidí ze spousty zemí. Mezinárodní sportovní závody jsou místem setkání příslušníků řady národů, z nichž mnohé se staly obětí katastrofy. Není smělé předpokládat, že by se všude mezi lidmi, kteří přežili, nacházeli vzdělaní, chytří jedinci? Saharští Arabové nerozumějí ani slovo tichomořským obyvatelům. Mluvílo by se anglicky? Rusky? Čínsky?

Německy? Nebo jazykem diplomatů - francouzštinou? Nebo kterým z ostatních 3900 jazyků?

Existuje - i pro moderní lidstvo - jediný dorozumívací prostředek: obraz!

Obraz jako „esperanto“ po katastrofě

Je to vyzkoušené a dennodenně dokazované. Ind, který přiletí do

Frankfurtu, se orientuje v chaosu obrovitého letiště proto, že mu obrázky ukazují cestu - k východu, k výdeji zavazadel, k celnímu odbavení, ke kiozketům, k telefonu, k taxíkům. V lázeňském městě Baden-Badenu vidí Australan, který jinak o Německu neví vůbec nic, na první pohled, kde jsou termální lázně, kde je divadlo, kudy se jde k bazénu, kde hledat lékařskou pohotovost, které památky si nemá nechat ujít. - Při setkání národů na olympiádě se každý z obrázků dozví, kde najít směnárnu, ve které už mu pomůže tlumočník, kde je cyklistický stadion a kde je taneční zábava.

Všechno bez jazyka a písma!

Všechno pomocí piktogramů!

Piktogramy jsou stále v kurzu, ale byly objevené už pradávno. Za posledních dvacet let bylo vyvinutých přes 500 obecně srozumitelných piktogramů, které dokonce - řečeno poněkud hrubě - umožňují i analfabetovi, aby se podíval do cizích zemí, aniž umí číst. V lázeňském prospektu jenom samotného Baden-Badenu se uvádí sto piktogramů, které se ve městě běžně používají a už dávno se staly spolehlivým průvodcem cizinců. To, co nikdy nedokázalo esperanto, svedly piktogramy - dorozumění mezi národy. Piktogramy mohou být mnohem více než jen pouhé vývěsní štíty, z jejich libovolného pořadí se dají tvořit celé věty, například: vinný hrozen = „vino“, muž s hradem v pozadí = „tudy se jde na hrad“, muž s namířenou zbraní = „zde je lovecký revír“. Na třech piktogramech je tak uvedený jasný návod pro cizince: „Jestli si chcete vypít sklenku (nebo více) vína, jděte, prosím, touto cestou na hrad, tam nahoře (vlastníte-li lovecký průkaz) si můžete i zalovit.“ Od matematika bychom se dověděli, kolik kombinačních možností nabízí takových 500 piktogramů. Bude to určité číslo, které mnohonásobně převyšuje stěží odhadnutelné šance pro výhru v sazce. Piktogramy jsou mezinárodním jazykem naší doby! Vraťme se k našim skupinám lidí, kteří přežili velkou katastrofu. I kdyby ještě neznali piktogramy z domova, museli by je ve své nouzové situaci vynalézt. Každému inteligentnímu člověku by bylo jasné, jak je nesmyslné zaznamenávat si sdělení ve „svém“ jazyce. Přímou se nabízí vymyslet jednoduše stylizované postavy a symboly a vytesat, vyrýt či vyškrábat je na skalní stěny. Znaky, kterým by rozuměli i oni sami, kdyby je někde spatřili.

Indián White Bear umí číst piktogramy

Už dvanáct let jsem jako tramp na cestách mezi kontinenty a zeměmi. Fotografoval jsem skalní znaky a skalní rytiny u amerických Indiánů kmene Hopi, v brazilském přízračném městě Sete Cidades, v Kašmíru a v Turecku, v Jižní Africe a na Sahaře, v severní Evropě a v jižní Francii, v Kalifornii a v severní

Itálii, na tichomořském pobřeží a na Filipínách. Poznal jsem náčelníka Indiánů kmene Hopi jménem White Bear. Zavedl mě do jednoho tajného údolí v rezervaci, které Indiáni střeží před zvědavými cizinci. Skalní stěny byly plné „piktogramů“. Zeptal jsem se White Beara, jestli ty znaky umí číst. Ne všechny, odpověděl, ale jejich většina je mu naprosto srozumitelná.

Chtěl jsem se dovědět, pro koho a za jakým účelem zanechali jeho předkové tyto znaky.

Starý Indián mi vysvětlil, že jeho předkové putovali z jihu na sever - a nikoli, jak tvrdí věda, z Beringovy úžiny na severu na jih - a během tohoto velkého tažení se kmeny několikrát rozštěpily a nově zformovaly. Aby skupiny, které šly napřed, mohly předat své zkušenosti skupinám, které je následovaly, poslouchali si indiánští průkopníci znaky, které vytesali do skal.

Proč asi, prolétlo mi hlavou, existují skalní kresby z různých epoch?

White Bear to věděl. Rozptýlené skupiny a jejich potomci se vraceli na stejná místa, aby skalám svědili nové objevy, dobré i špatné zprávy. Skalní kresby a rytiny měly pro tehdejší Indiány podle všeho stejný význam jako mají dnes nástěnky pro Maovy

Číňany.

Všechny kultury z jednoho zdroje?

Oswald O. Tobisch nasbíral přibližně 6000 skalních kreseb a rytin a provedl jejich vzájemné srovnání. Pomocí dvaceti tabulek znázornil, jak nepřehlédnutelné jsou těsné souvislosti mezi evropskými, asijskými a americkými způsoby zobrazení obrázkového písma. Tobisch ve své srovnávací práci došel k závěru, že všechny kultury se navzájem naprosto nepochybně ovlivňovaly a že koneckonců je možné se domnívat, že původ všech skalních kreseb vychází z jediného zdroje.³⁴⁾

Piktogramy existují u Indiánů dodnes, oni totiž nikdy nepřestali ve svých folklórních uměleckých dílech používat starobylé stylizované vzory, tedy piktogramy. Motivy písečných kreseb severoamerických Indiánů „podávají svědectví“ stejným způsobem, dokonce i koberec motivy andských Indiánů obsahují piktogramy.

Je možné vysvětlit existenci milionů (!) skalních kreseb na celé zeměkouli celosvětovou katastrofou?

Opakovaly by se dějiny i v současnosti po takové katastrofě?

Hledali by i dnes nebo zítra lidé, kteří by přežili světový požár, pomocí skalních piktogramů cestu do budoucnosti a spojení s dalšími lidmi, kteří se zachránili?

Navrací se k nám minulost a nepředhání nás?

Netouží přítomnost po „smrtícím polibku“ od dávných dějin?

Jestliže jsou nejnovější zbrojní systémy křtené mytologickými jmény, jestliže znovu objevujeme nadnárodně srozumitelné obrázkové písmo, jestliže tak citelně prožíváme přitažlivost hluboké, temné studnice minulosti, neměla by se pak prvotní příčina toho všeho hledat ve starověku, v raných dějinách? Nebo snad je ten motiv skrytý v nás samotných?

Není v našem vědomí jakési perpetuum mobile, nějaký věčný oběh, jehož tepny vedou z minulosti do budoucnosti a z budoucnosti do minulosti? Kde je jeho počátek, kde je prapříčina a co ho pohání?

Sommerfeld contra Einstein

Je vůbec vhodné klást otázku prapůvodního podnětu pro zahájení činnosti tohoto oběhu?

Arnold Sommerfeld (1868-1951) si mohl být svým zvláštním postavením v přírodovědě jistý už jenom proto, že tři z jeho žáků se stali nositeli Nobelovy ceny: Werner Heisenberg (1932), Petrus Debye (1936) a Wolfgang Pauli (1945). Hans Albrecht

Bethe, další Sommerfeldův žák, patří mezi přední jaderné fyziky a vede ve Středisku pro atomový výzkum v Los Alamos oddělení teoretické fyziky.

Sommerfeld byl jako učitel slavných vědců velice nenápadný člověk, ale objevil většinu zákonů, týkajících se počtu, vlnové délky a intenzity spektrálních linií. Jeho hlavní dílo Stavba atomu a spektrální linie patřilo celá desetiletí k základním dílům atomové fyziky.

Jedním objevem však Sommerfeld (příliš) předběhl svou dobu.

Navíc měl ještě tu smůlu, že ho zveřejnil krátce před opublikováním Einsteinovy teorie relativity, která jako opravdová senzace zastínila přírodní vědy.

Sommerfeld vyslovil teorii, že existují částice, které jsou rychlejší než světlo, vyznačují se zvláštními vlastnostmi a čím více energie vydávají, tím jsou rychlejší.

Einsteinova teorie zastřela Sommerfeldovu odvážnou myšlenku. Teorie relativity totiž tvrdí, že částice na hranici rychlosti světla nabývají nekonečně velké hmotnosti.

Rychlejší než světlo?

Když se jednou spekulativní teorie objeví na světě, stačí, aby měly jen malý nádech pravděpodobnosti, a už nemohou ztratit svou neodolatelnou přitažlivost. Od dob Sommerfeldovy publikace na přelomu století „kuti“ generace fyziků na teorii částic rychlejších než světlo. Motor celé této diskuze však znovu nahodil teprve Gerald Feinberg, profesor teoretické fyziky na

Kolumbijské univerzitě ve státě New York, svou prací o částicích, které se pohybují nadsvětelnou rychlostí.³⁵⁾ On také tyto částice konečně pojmenoval. Feinberg je nazval tachyony, což je odvozené od řeckého slova tachys = rychlý. Z vědeckých řad znovu zaznělo, že - podle Einsteina - nemůže existovat nic rychlejšího než světlo, avšak někteří přední fyzikové elementárních částic se nechali touto fascinující myšlenkou zlákat a zastávají v současnosti názor, že určité existují nadsvětelné částice.

Je možné tuto novou, odvážnou ideu sloučit s Einsteinovou neotřesitelnou teorií?

Einsteinova teorie relativity tvrdí, že těleso, které v jednom inerciálním systému nedosahuje rychlosti světla, nemůže v jiném inerciálním systému dosáhnout nadsvětelné rychlosti.

Jestliže tedy částice na hranici rychlosti světla nabývá nekonečně velké hmotnosti, nemůže dosáhnout - natož překročit! - svou „deadline“ světelné rychlosti.

Zrychlení na 99,4% rychlosti světla

A je to opravdu tak? Samotné světlo se při svém vzniku a zániku chová jako jeho částice - fotony a neutrina, které se pohybují rychlostí světla a nikdy nedosahují nižšího zrychlení. V každém větším synchrotronu, jako třeba v CERN u Ženevy, už byly elementární částice zrychlené na 99,4% - bez

----- x) Souvztažný systém, ve kterém neexistují žádné setrvačné síly. nekonečné hmotnosti.

Co pohání fotony a neutrina? V čem je jejich „tajemství“?

Disponují pouze kinetickou energií. Jestliže je zastavíte, tak beze stopy zmizí.

Dietmar Kirch³⁶⁾ rozdělil elementární částice zhruba do tří tříd:

1. Částice jako nukleony a elektrony (pohybují se pod hranicí rychlosti světla).
2. Částice jako fotony a neutrina (pohybují se rychlostí světla).
3. Tachyony (pohybují se nadsvětelnou rychlostí).

Bláznivé nápady - reálné možnosti

Tachyony existují především v inerciálním systému, který nám dosud není přístupný, takže nemohou vzniknout nějaké rozpory s

Einsteinovou teorií. Stejně jako se částice I. třídy neustále pohybují pod hranicí rychlosti světla a pomocí konečné energie ji nikdy nemohou překonat, tak se tachyony z III. třídy elementárních částic vždy pohybují nadsvětelnou rychlostí a nemohou být nikdy zbrzděny na pouhou rychlost světla.

Tachyony existují v jiném inerciálním systému a chovají se přesně opačně ve srovnání s elementárními částicemi v inerciálním systému, který známe a ve kterém žijeme.

Na tomto závitu se otáčí kolotoč budoucnosti a minulosti!

„Událost může být pojmenovaná, jestliže se udá místo v prostoru, kde se odehrála, a čas, za který proběhla. Událost se tím stává čtyřrozměrnou realitou. Časový údaj, který událost charakterizuje, je závislý na koordinátách, které popisují její pozici v prostoru. Vzhledem k tomu, že se prostorová a časová měření společně mění, když se změní souvztažný systém, hovoříme o čtyřrozměrném prostorovém času.“

Budeme-li na tachyony nahlížet z různých pohyblivých systémů, mohou se v čase pohybovat i nazpět.“³⁶⁾

Tachyony přicházejí z budoucnosti!

Jsou to matoucí vlastnosti! Zatímco v našem systému se všechno pohybuje od minulosti do budoucnosti, tedy směrem dopředu, mohou se tachyony vracet z budoucnosti do minulosti.

Dá se tomuhle jevu porozumět?

Představme si výbojku, která je spojena s nějakým přijímačem, schopným registrovat tachyony. Výbojkové světlo je naprogramované tak, že vzplane, jakmile nastoupí tachyonový impuls. Vyjděme z toho, že satelit přesně o půlnoci bude vysílat tachyonový impuls. Co se stane?

Ještě není půlnoc, ale výbojka se rozsvítí, ještě než satelit vůbec vyslal tachyonový impuls. Jak může výbojka,

spolehlivě naprogramovaná na tachyonový impuls, reagovat ještě před ním?

Co je „čas“?

„Čas“ v inerciálním systému tachyonů není shodný s „časem“ v našem systému. Pokud se na ně „díváme“ z naší pozice, tak se tachyony nadsvětelnou rychlostí pohybují nazpět. To, co v našem systému známe jako kauzální princip - totiž že každý účinek je nejprve vyvolaný nějakou příčinou -, už neplatí, jakmile máme co do činění se čtyřrozměrným časoprostorem nadsvětelných částic.

Zdánlivý rozpor by byl odstraněn, kdybychom se my sami nalézali v systému tachyonů. Pak by fyzikální zákony opět platily. - Oproti tomu v našem systému je myšlení od minulosti do budoucnosti „logické“. My si neumíme představit, že by příčina následovala za účinkem. Pokud by ve světě tachyonů existovaly inteligentní bytosti, nebyly by si ani ony s to pravděpodobně představit, proč musí budoucnost následovat za minulostí. Pokládaly by za naprosto normální průběh času to, že se minulost odvozuje z budoucnosti. Jestliže my mluvíme o vzdálené minulosti, hovoří se ve světě tachyonů o „vzdálené budoucnosti“. Čas se převrátil! A navíc: čas má vždy na mysli přesný opak toho, co si myslíme my!

„Čas“ není jenom „čas“

Nejpozději na tomto místě se vnučuje otázka: Co je čas? Co je minulost? Co budoucnost?

V našem vědomí je „čas“ plynutí přítomnosti, která se stává minulostí.

Tato jednoduchá definice už neplatí od té doby, co bylo experimentálně prokázáno, že každý inerciální systém má svůj vlastní inerciální čas. Dokonce i při nastavování stejných běžných hodiněk jsou v různých systémech různé časy.

„Čas“ je možné - v tom jsou vědci jednotní - definovat pouze ve vztahu k určitému souvztažnému systému. A navíc: „Vzhledem k tomu, že se zdá, že žádný souvztažný systém není určený přírodními zákony, nemá také z fyzikálního hlediska smysl hovořit o konkrétním čase.“

Musíme všechno promyslet ještě jednou. Jestliže může nastat událost dříve, než ji vyvolá nějaká příčina, tak čeho se ještě můžeme přidržet?

Lidský mozek funguje na chemicko-elektrické bázi. Vyvíjí fyzikálně neuchopitelné a nezměřitelné produkty, kterými jsou „duch“ a „vědomí“. Telepatickými pokusy bylo jednoznačně prokázáno, že „vědomí“ vysílá i přijímá vlny. „Vědomí“ je také schopné před-povídat. Parapsychologické výzkumy tuto schopnost nazývají „pre-kognikace“. Vypadá to tak, že „duch“ a „vědomí“ jsou časově neohraničené, jako kdyby se v mozku ukrývala nějaká neznámá forma energie a našeptávala něco o budoucnosti, o které bychom vlastně ještě neměli nic vědět. Nemluvíme tu o předtuchách budoucnosti, které si každý člověk kombinuje ze svých obav a starostí. Mám na mysli to skutečné před-vědění, jak ho definují parapsychologické výzkumy.

Co se vlastně děje v našem mozku? Dávají v něm o sobě vědět snad nějaké subatomární informační částice z jiné dimenze, z jiného inerciálního systému, které našemu vědomí zprostředkovávají budoucí informace? Odehrály se snad události, které proběhly v dávné minulosti, již v budoucnosti?

Nepřemýšlíme snad formou jakéhosi zdvojeného kanálu, v němž se prolínají informace z minulosti i z budoucnosti? Třeba to vůbec není žádná náhoda a vůbec to nepodléhá naší svobodné vůli, když v současnosti pojmenováváme technické vymoženosti mytologickými jmény.

Jestliže je čas manipulovatelný do budoucnosti i do minulosti, kde pak zůstává jeho bezprostřední působení? Je to groteskní domněnka, ale třeba by se dalo nějakým hypotetickým tachyonovým strojem času cestovat do minulosti a tam zpětně provést událost, která se má odehrát v přítomnosti? Mohl by někdo, abychom uvedli nějaký příklad, tachyonovým strojem času cestovat do antického Říma a varovat Julia Caesara před jeho nadcházejícím zavražděním v Senátu? Zúčastnil by se pak imperátor přesto rozpravy v Senátu a nechal se probodnout, jak se to stalo, nebo by na zasedání nešel a dal by tak dějinám úplně jiný průběh? Bude člověk ze vzdálené budoucnosti schopen ovlivňovat stejně vzdálenou minulost? Budou naši potomci roku 10 000 n. l. tuto „manipulaci“ již ovládat? Jsou z tohoto utopického zorného úhlu dějiny opravdu nezvratné, protože už z budoucnosti byly „korigované“ a musely proběhnout z důvodů, které jsou pro nás naprosto nepřehledné, takto, a nikoli jinak?

Pokud kosmičtí technici za padesát let dokáží realizovat lety přibližně rychlostí světla - a oni to dokáží, pokud se Černému řádu pesimistů nepodaří do té doby naši budoucnost úplně zničit -, bude pak takový kosmický let pro lidstvo jedinečnou událostí, nebo bude jenom zopakováním toho, co už vykonali naši předkové? Neprotiřečím sám sobě větou „Naši předkové létali do kosmu“, když zároveň se skálopevnou jistotou tvrdím, že lidstvo na jeho úsvitu navštívili mimozemšťané?

Asi to bude znít domýšlivě, ale neprotiřečím si. Dovolte mi, abych tento zdánlivý protimluv objasnil na jednom myšlenkovém modelu:

Předpokládejme, že před 50 000 lety existovala na Zemi vysoce technicky vyspělá industriální společnost. Vyjděme dále z toho, že naši technicky pokročilí předkové poslali do jiných slunečních systémů kosmické lodě o vysokých rychlostech. Během těchto letů pozemští kosmonauté podléhali zákonům časového posunu. Vzhledem k tomu, že velikost těchto časových rozdílů závisí na tehdejší rychlosti kosmických lodí, můžeme předpokládat, že na Zemi uplynulo 40 000 let, zatímco na palubě vesmírného plavidla jen deset let.

Zaspekulujme si teď, že za těch 40 000 let mezi roky 50 000 a 10 000 př. n. l. byla pozemská civilizace zničená. Strašlivými válkami. Přírodními katastrofami, posunem pólů, a s tím spojenou celosvětovou povodní. Nebo nějakou kosmickou událostí, třeba bakteriemi z vesmíru.

Ti, co přežili, museli začít od úplného začátku. Ještě celé generace po osudovém úderu by lidé obývali jeskyně. Uměli

by psát, rozdělat oheň, zhotovovat nástroje, vytvářet spolky nájemníků... avšak dějiny slavné minulosti svého vlastního rodu by znali už jenom z vyprávění svých předků.

Do tohoto nového začátku by teď přistály osádky kosmických lodí, vyslaných do vesmíru roku 50 000 př. n. l. Osádky zestárlý o pouhých deset let.

Co by kosmonauti dělali? Zachraňovali by, co by se ještě zachránit dalo. Díky svým bohatým znalostem by vládli těm, kteří se zachránili, a znovu by na základě svých znalostí zavedli staré zákony a osvědčená pravidla hry pro společné soužití.

Naše předky by tedy z kosmu navštívili jejich vlastní předkové a pomohli jim v rozvoji jejich myšlení. I zde by to byli „boží“, kteří sem dorazili z kosmických dalek, i když by to byli potomci jedné rodiny. Dějiny se opakují.

Ohlašuji minulosti, nebo budoucnost, když se domnívám, že už za nedlouhý, dohledný časový úsek někde na světě bude tajně vybaven kosmický koráb, v němž bude místo pro smíšenou společnost mužů a žen? V jeho sterilním prostředí budou uskládněny různé kultury bakterií. V úložném prostoru budou naskládány vakuové umělohmotné nádrže se semeny všech rostlinných druhů. V okysličovaných bazénech budou plavat malé rybky. V pracovních kabinách budou stát encyklopedie s veškerým věděním naší doby a v policích budou ležet mikrofilmy s veškerými technickými a vědeckými poznatky. Ve skladech nářadí budou osádce pomáhat jednoduché nástroje - lopaty, hrábě, stany

-, aby na nekonečné cestě vesmírem měli šanci přežít.

Vzejde den, kdy bude mít osádka na seznamech odškrtnuté všechny položky... a odstartuje k obloze.

A protože se dějiny opakují, bude se velitel kosmické lodě podle všeho jmenovat NOE...

SDĚLENÍ

Před léty mě jeden přítel upozornil na to, že v Britském muzeu v Londýně existují exponáty opancéřovaných vozů, které byly zřejmě nasazené do bitev v sumersko-babylonské oblasti.

Při své nejbližší návštěvě Londýna jsem se mohl přesvědčit, že v přízemí Britského muzea skutečně visí velký reliéf z babylonského a asyrského období, který zobrazuje vozidla podobná tankům. Podle názoru archeologů se jedná o zobrazení beranidel, která se používala k boření městských opevnění.

Možná to tak bylo, možná taky ne.

Při pohledu na tahle „beranidla“ mě napadla spousta věcí:

- Beranidla, ať už si člověk pod tímto pojmem představuje cokoli, obsluhují vojáci. Beranidla obvykle sama nepobíhají sem a tam a už vůbec ne směrem nahoru. Pokud by obslužná jednotka měla být chráněná proti šípům a vrhaným kamenům, musela by být vidět alespoň její chodidla. Nějak se přece ta „beranidla“ musela pohybovat vpřed... a kola jsou jasně zřetelná. Tak čím byl celý ten aparát poháněn?

- Ostruha, beran na přední části „beranidla“ mohl být účinný jen v tom případě, když v pravém úhlu narazil na zeď nebo zdolávanou bránu. Berany namířené vzhůru - jak je to na obrázcích zřetelně patrné - nemají jaksi žádný smysl.

Kinetická energie nevykazuje takto žádnou účinnost. Vzhůru vztyčená ostruha by při nárazu buď rozdrtila samotné beranidlo, nebo by se beranidlo vzpříčilo, asi jako když se kuň postaví na zadní.

- Naprosto nelogická je u těchto beranidel - jak je to patrné na jednom výjevu - dvojité ostruha. Kdyby na zeď narazily dva zašpičatělé hroty, tak by se jejich ničící účinek redukoval na polovinu. Ale vysloveně nezdařená je jejich úplně vadná konstrukce, protože obě spony jsou navíc ještě nasměrované vzhůru.

- Last but not least: Na co a proč potřebuje „beranidlo“ věž?

Tyhle oba vzorky „beranidel“, jichž se tam ovšem dá vidět mnohem více, mě dovedly ke spekulaci, jestli nešlo o zvuková děla, která byla nasazena při dobývání starobylého města Jericha?

„Když kněží zatroubili na polnice, lid strhl válečný pokřik. Jakmile lid zaslechl zvuk polnice, strhl mohutný pokřik. Hradby se zhroutily a lid vstoupil do města, každý tam, kde právě byl. Tak dobyli město.“

(Jozue, 6, 20)

5

Znamení bohů?

Znamení pro bohy?

Pán v Aténách . Řecké chrámy a kultovní místa v geometrické síti

. Inspirátor Eukleidés, nebo Platón? . Stavební komplexy ve

„zlatém řezu“ . Místa na průsečících . Geometrický systém přesahuje Řecko . Ruští vědci objevili celosvětové geometrické uspořádání . Co říkali Siouxové . Kultury, které vznikly v současnosti . U Bantuů v Africe . Mas udi nevěděli nic o Zimbabwe

. „Nikoli lidskou rukou“ . Změřené a zaměřené Zimbabwe .

Zimbabweští podivní ptáci . Stavební komplexy podle systému

Síria?

Už je tomu několik let a bylo to v Aténách. Ve společnosti na jedné tiskové konferenci mi byl nápadný jeden šedovlasý pán, který se na nic neptal, ale spěšně si zapisoval poznámky. Když jsem odcházel, přistoupil ke mně a velice zdvořile se mě otázel, jestli je mi známo, že všechny staré řecké chrámy, i ty, jejichž vznik se datuje do mytologických dob, stály od sebe vzdálené v přesném geometrickém poměru.

Asi jsem se trochu uchichl, protože ten pán mě začal ujišťovat, že to bylo přesně tak, jak to říká, ale já jsem zase přesně věděl, že mi posluchači chtějí vždycky rádi udělat potěšení tím, že mi poskytnou nějaký údaj, který by se mohl stát podnětem pro nové spekulace v mém oboru. Odpověděl jsem mu, že nevím naprosto nic o tom, co tu tvrdí, a pokládám to také za nesmyslné, protože si prostě neumím představit, že by „Staří Řekové“ měli takové geodetické znalosti, jejichž pomocí by mohli zařazovat své chrámy do nějakého geometrického schématu. Navíc, připomněl jsem, byly chrámy často od sebe vzdálené celé stovky kilometrů, ležela mezi nimi pohoří a ta znemožňovala jakýkoli výhled, aby se dala jedna stavba orientovat podle druhé, a také ať pomyslí na to, že chrámy se budovaly i na malých ostrovech, které nebylo z pevniny lidskýma očima vidět. Kdepak, shrnul jsem, a také si neumím představit, jaký zájem by stavitelé mohli mít na tom, aby chrámy a kultovní místa uváděli navzájem do nějakého geometrického poměru.

Pán jakoby omluvně pokrčil rameny a odešel, nepochybně jsem ho zklamal svou skepsí... a záhy jsem na něho zapomněl. Pak se mi najednou však zase vybavil, když se mi na psacím stole objevily dvě seriózní práce, které potvrzovaly názory toho Řeka.

První publikace pochází od dr. Theophanise M. Maniase³⁷), bývalého brigádního generála řeckých leteckých sil, druhou napsal profesor doktor Fritz Rogowski³⁸) z Technické univerzity

Carolo-Wilhelmina v Braunschweigu. - Oba autoři nade vší pochybnost prokázali, že všechna kultovní místa, například věštírny, a všechny starověké řecké chrámy byly postavené podle

„geometricko-geodetického triangulačního vzoru“. Po přečtení obou prací jsem si znovu vzpomněl na svého spolubesedníka z

Atén. Rád bych se mu teď omluvil za svou nonšalantní skepsi, ale nevím, jak se jmenoval. Třeba se ten moudrý pán dozví o mém obrácení „na víru pravou“, až se tahle kniha objeví v Aténách v nakladatelství NOTOS.

Eukleidovy nápady?

Samotná existence staveb, koncipovaných podle určitých geometrických principů, by ještě nemusela být „zázrakem“, protože antické Řecko přece zplodilo jednoho z největších matematiků všech dob - Eukleida, který žil kolem 4. století př. n. l.“ učil se na Platónské univerzitě v Alexandrii a ve svých patnácti knihách vyložil matematiku v celém jejím rozsahu, zejména geometrii. Dostal snad Eukleidés nápad umístit stavby tam, kde nyní stojí?

Co dělal a co věděl Platón?

Eukleidés byl současníkem Platóna, filozofa, který vyvíjel aktivitu i jako politik. V Megaře Platón seděl u Eukleidových nohou a poslouchal jeho přednášky. Fascinovaly Platóna myšlenky jeho kolegy? Zužítkoval jeho poznatky, když jako politik spolurozhodoval o stavebních zakázkách? Dostal se k architektům touto cestou pokyn, aby budovali chrámy v triangulačním

(trojúhelníkovém) systému?

Tato sama se nabízející domněnka je zavádějící, protože většina chrámů a kultovních míst přece existovala už dávno před

Eukleidem!

Přesto Platón určitě věděl o tajuplné geometrické síti staveb řeckého starověku, protože v 7. a 8. kapitole svého dialogu Timaios uvádí celou řadu geometrických souvislostí.

Platón, skutečný mistr průzračně jasného dialogu, si velice vážil geometrie. Ještě dnes stojí v úvodu k mnoha učebnicím geometrie tato Platónova slova:

„Nenechte hovořit žádného geometrického ignoranta.

Geometrie je vědění o věčném bytí.“

Je docela dobře možné, že Eukleidés Platónovi našeptal něco o svých pozorováních již existujících geometrických záhad. To by však Eukleidés musel mít k dispozici prastaré geometrické poznatky, které zkameněly v chrámech a kultovních místech antické Hellady. Dr. Manias se to také domnívá: „Celá eukleidovská geometrie sestává z prastarého, nábožensko-vědeckého souboru poznatků.“³⁷)

Zkamenělý „zlatý řez“

Všichni samozřejmě víme, co je to „zlatý řez“, psal o něm už

Eukleidés. Než ale uvedu několik ohromujících příkladů geometrických souvztažností mezi kultovními místy, která byla zbudována podle měřítka „zlatého řezu“, uvedu na tomto místě definici. Opsal jsem ji z učebnice³⁹) své dcery:

Rozdělíme-li úsečku A-B bodem E na dvě části tak, že poměr celé úsečky k její větší části je stejný jako poměr větší části k menší části, říkáme, že úsečka AB byla rozdělena ve „zlatém řezu“.

Prodloužíme-li úsečku rozdělenou „zlatým řezem“ o její větší část, je nová úsečka rozdělena konečným bodem původní úsečky opět „zlatým řezem“. V tomto postupu je možné libovolně pokračovat.

- Vzdálenost kultovních míst Delfy - Epidauros odpovídá větší části zlatého řezu vzdálenosti Epidauros - Délos - totiž 62%.

- Vzdálenost Olympia - Chalkis odpovídá větší části zlatého řezu vzdálenosti Olympia - Délos - totiž 62%.

- Vzdálenost Delfy - Théby odpovídá větší části zlatého řezu vzdálenosti Delfy - Atény - totiž 62%.

- Vzdálenost Sparta - Olympia odpovídá větší části zlatého řezu vzdálenosti Sparta - Atény - totiž 62%.
- Vzdálenost Epidauros - Sparta odpovídá větší části zlatého řezu vzdálenosti Epidauros - Olympia - totiž 62%.
- Vzdálenost Délos - Eleusína odpovídá větší části zlatého řezu vzdálenosti Délos - Delfy - totiž 62%.
- Vzdálenost Knóssos - Délos odpovídá větší části zlatého řezu vzdálenosti Knóssos - Chalkis - totiž 62%.
- Vzdálenost Delfy - Dódóna odpovídá větší části zlatého řezu vzdálenosti Delfy - Atény - totiž 62%.³⁷⁾

Kultovní místa na kružnicích

Uspořádáním kultovních míst ve zlatém řezu nejsou geometrické kuriozity ještě vyčerpány.

Když zapichnete hrot kružítka do středu nějakého kultovního místa a opíšete kružnici tak, aby protínala druhé kultovní místo, tak kružnice sama protne třetí, a nečtyřtá i čtvrté kultovní místo. Například:

- Střed kružnice Knóssos. Na kružnici leží Sparta a Epidauros.

- Střed kružnice Taros. Na kružnici leží také Knóssos a

Chalkis.

- Střed kružnice Délos. Na kružnici leží také Théby a Ismir.

- Delfy, Olympia a Atény jsou stejně vzdálené od Argu.

- Sparta, Eleusína a Trofonionská věštírna jsou ve stejné vzdálenosti od Mykén³⁷⁾.

Dr. Manias také zjistil, že každý chrám a každé kultovní místo, budete-li je pokládat za body, leží na přímce, protínající další dvě kultovní místa.

Nepochopitelné je na tom to, že většina těchto geometrických souvztažností sahá do mnohem starších dob, než byla doba

Pýthágorova (přibl. 560 př. n. l.) a Eukleidova, těchto dvou matematických géniů, a tím se posouvají do řecké mytologické doby kamenné. Letecký brigádní generál Manias to poznal: Když se díváte z velké výšky, nabývá uspořádání kultovních míst podoby nejružnějších obrazů - gigantických křížů, pravidelných pětiúhelníků, pěticípých proporcionálních pýthágorovských hvězdic, pyramid a dokonce geometrických postav z řecké mytologie. Jenom jeden příklad: Podle starořecké báje se prý

Apollon změnil v delfina a krétským kněžím ukázal vesničku

Delfy. Když čarami spojíte kultovní místa mezi Krétou a Delfami, tak spatříte více než 500 kilometrů dlouhého delfina!

Celé je to strašně zmatené. Nespočetné geometrické zákonitosti dovolují vyloučit vliv jakékoli náhodnosti.

Jak si tedy máme vysvětlit ten matematický perfekcionismus?

Jak ho uvést do souladu s úrovní matematického poznání, která se obecně přiznává prehistorickým národnostem?

Odkud věděly, na jakém místě mají začít stavět? Protože je to všechno vidět jen z velké výšky, musíme se ptát, jestli stavitelé nebyli „někým“ instruováni a jestli tenhle „kdo“ nenatáhl přes celé Řecko síť s geometrickými vzorky, nezapíchal do země praporky a neporučil:

Tady musíte postavit kultovní místo!

Souvislosti z mnohatisícileté tradice

Nebo snad antičtí Řekové - jak to navrhuje profesor Rogowski³⁸⁾

- dělali stále jenom krůček za krůčkem, až nakonec vznikla tahle obrovská geometrická síť? Kdyby to tak bylo, tak proč by Platón ve svém dialogu Timaios výslovně konstatoval, že se v případě geometrických souvztažností jedná o mnohatisíciletou tradici posvátného myšlenkového odkazu? No jistě, a pokud moudrý Platón mluvil kolem roku 400 př. n. l. o „mnoha tisících letech“, tak jsme rovněma nohama skočili do „období bohů“.

Z takových záhad se neustále odvíjí rituálně podobné otázky. Vyjdeme-li z toho, že chrámy a kultovní místa byly zbudovány před Eukleidem a zapadají do schematu geometrických vzorů, tak se musíme ptát, proč se takhle stavělo? Je třeba zdůvodnit, co bylo příčinou tohoto jedinečného plánování. Rovněž je zapotřebí vysvětlit, odkud se v prehistorických dobách vzalo tak dokonalé matematické vědění. A nakonec by bylo pochopitelně zajímavé i to, kdo odkázal řecké kmeny na tuhle přesnou lokalizaci, když ji tyto kmeny na základě vlastních poznatků nemohly realizovat.

Tázací rituál vede evidentně do slepé uličky.

Ale ono je to všechno ještě mnohem zamotanější.

Ono se to neomezuje jenom na Řecko...

Dr. Manias ke svému vlastnímu ohromení konstatoval, že geometrický systém se neomezuje pouze na Řecko - také chrámy na

Kypru, v Libanonu (Baalbek) a v Alexandrii stejně jako egyptské pyramidy zapadají do této sítě.

...existuje „síť“ kolem celé zeměkoule!

Ruští vědci Gončarov, Makarov a Morozov pracovali na mapě světa, do které chtěli zanést všechna důležitá starověká kulturní centra. Když Nikolaj Gončarov z moskevské Umělecké univerzity stál před dokončenou prací, nemohl se zbavit dojmu, že vidí obraz fotbalového míče⁴⁰⁾: označení důležitých míst starověkých kultur vytvořila na glóbu dvanáctidílný míč, jehož jednotlivé plochy byly tvořené vždy pravidelným pětiúhelníkem. Podal o tom zprávu Nikolaj Bodnaruk, korespondent Komsomolské pravdy:

„Řada center prastarých kultur nestála podle všeho na náhodném místě, nýbrž se nacházela přesně na průsečících tohoto systému. Bylo to tak v případě staroindické kultury

Mohendžo-Dáro, v případě Egypta a severního Mongolska,

Irska a Velikonočního ostrova, Peru a Kyjeva, „matky ruských měst“.

Podél „švu“, kde na sebe narážejí gigantické „plošiny“, se rozprostírají ropné oblasti Severní Afriky a Perského proudu. Totéž je možné vidět v Americe od Kalifornie až k Texasu. Podívejte se pozorněji na průsečíky zdvojené sítě - nesmírně bohatý jih Afriky, naleziště v jihoamerickém Cerro des Pasco, na daleké Aljašce a v Kanadě, podzemní ropný a plynový oceán na západní Sibiři a mnoho jiného. Všude se samozřejmě nedá odhalit taková souvislost. Přesto se vyskytuje dostatečně často na to, než aby tento jev mohl být čistě náhodný. Ostatně odchylky od geometricky strohému schématu jsou docela dobře pochopitelné, naše planeta se přece také mění a stále se přece také vytváří nové přírodní bohatství.“

Na okraj těchto nejnovějších objevů nezbyvá než poznamenat to, co Platón vyřkl již ve svém dialogu Timaios: Shlédnete-li seshora na Zem, bude se podobat dvanáctidílnému koženému míči.

V podstatě tedy nic nového o puklinách a šrámech ve výrazu matičky Země?

Při vědomí gigantických „kamenných znamení“ kolem celé zeměkoule se nemohu ubránit dojmům, jako by všechny památníky a centra starověké kultury byly jednotně plánované podle komplexního projektu jakési globální stavební komise - a také jako by na „posvátných místech“ byla zanechaná znamení, která měli spatřit létající „bohové“! V paměti se mi vybavují následující poukazy (více jsem o nich uvedl ve svých dřívějších knihách):

- Gigantické vyřtuté obrazy mezi „startovacími a přistávacími dráhami“ na mezitím již světoznámé plošině Nazca.

- Obrovitý šachovnicový vzor na šikmých skalních stěnách v provincii Antofagasta, Chile.

- Sto metrů vysoký „robot“ v Taratacarské poušti na severu Chile.

- 110 metrů dlouhý bílý kůň v Uffingtonu u Berkshire Downs v Anglii.

- 55 metrů vysoký obr v Cerne Abbas v jižní Anglii.

- „Dlouhý muž“ v anglickém Wilmingtonu v Sussexu.

- 13 metrů dlouhý a 9 metrů vysoký kůň, 28 metrů vysoká a 21 metrů široká obryně s roztaženými pažemi a 51 metrů vysoký obr

- tuhle zvláštní trojici je možné spatřit u Blythe v Kalifornii.

- 46 metrů vysoký obr v arizonském Sacatonu.

- „Boulder Mosaics“ ve White-Shell-Provincial-Park v Manitobě.

- „Silbury Hill“ u anglického Wiltshire, 8 km západně od Marlborough.

- Šest obrovských osmiúhelníků o celkové délce 11,2 míle u Poverty Point v americké Louisianě.

- Přes 400 metrů dlouhý „Schlangen-Mound“ u říčky Bush-Creek v americkém Ohio.

- Obrovské soustředné kruhy nebo kola, jaké je možné nalézt u Riponu v anglickém Yorkshire, na japonském ostrově Hokkaidó u Nonakada a v různých amerických státech, jako třeba

- „Medicine-Wheel“ (Lékařské kolo) v pohorí Big Horn ve státě Wyoming.

- A v neposlední řadě: Asi 250 metrů vysoký „Andský trojzubec“ u Piska v Paracaském zálivu v Peru.

Ctižádostí této malé, nicméně pestré kolekce je doložit, že lidé dávných kultur škrábali do skalních stěn nebo vyrývali na plošinách gigantická znamení, která byla ve své celé a dokonalé nádheře viditelná pouze ze značné výšky. Proč se to dělalo, pro koho se to dělalo?

V archeologické literatuře se u každého případu uvádí, že patří k nějakému starobylému kultu. May be. Ale o jakýpak kult se to vlastně jednalo? To by se člověk při vši skromnosti rád dozvěděl, ale nemá nárok. Když už kult, tak tedy jistě nějaký hodně univerzální - měl přece společného „jmenovatele“, který podněcoval všechny národy ke stejným aktivitám. Jak jinak se mohly národy všech kontinentů dorozumět o tom, že právě teď se musí vylézt na hory, aby se tam vyškrábala znamení na skalních stěnách, nebo že je na plošině třeba nakreslit postavy. Přitom šlo zásadně o činnosti, jejichž výsledky se zblízka nedaly rozpoznat.

Jak to dělali Siouxové

Indiáni kmene Siouxů vyprávějí následující legendu:

Před mnoha úplňky v minulosti předků sestoupilo z nebes veliké kolo. Zářilo jako oheň a jeho střed blikal jako hvězdy. Vichry strašidelně zaduly, když se kolo posadilo na Horu medicinmanů. Obyvatelé vesnice odtud prchali v hrůze a údesu.

Když se ze značné vzdálenosti ohlédli, kolo se opět vzneslo -

„jako divoká kachna z houští“ - a už ho nikdo nikdy nespátřil.

Moudří muži kmene Siouxů se sešli na poradu a rozhodli se, že to místo ohraničí kameny, aby budoucí generace na věky věků stále pamatovaly na „Matatu Wakan“, Nebeské kolo. Protože Siouxové věřili, že kolo sestoupilo ze Slunce, začali vyrývat do země obrovská znamení, která mohl vcelku vidět pouze orel, který nad nimi plachtil vysoko ve vzduchu. Neměli bychom se tomu smát.

„Kulty“ jako tento vznikají ještě i v přemoudřelém 20. století!

Kult, který vznikl v současnosti

Obyvatelé Melaneidských ostrovů v jižním Pacifiku nosí na své pokožce tetování, které ani oni sami neumějí přečíst: USA.

Tvrdí, že před dlouhou dobou je navštívil král jedné vzdálené země, která se jmenovala Amerika. Ten bůh se jmenoval John Frum a přislíbil, že jednoho dne vystoupí s 50 tisíci nebešťany z vulkánu Masue, zlepší jejich ubohý život a přinese jim blaženost. Samozřejmě, prohlásili ostrované, se bůh John Frum navrátí pouze tehdy, jestliže budou udržovat starobylé zvyky a ctít bohy. Tak si dávají na rameno dřevěné latě, mumlají modlitby do primitivních dřevěných bedýnek, na kterých visí dlouhé palmové vějíře, a rytmicky se pohybují v kruhu. Co to ti dobří lidé provádějí?

Napodobují americké vojáky, kteří roku

1942 nouzově přistáli na jejich ostrovech a nedlouho se tu zdrželi, než je Air Force odsud zase neodvezla. Tento poměrně mladý kult byl v odborné literatuře zahrnutý pod kult skupiny

„cargo“. „Cargo“ znamená přistání lodi - však také toto pojmenování poskytli západní vykladači kultu.

16. října 1978 vysílala londýnská BBC ve svém dokumentárním seriálu PANORAMA film, v němž bylo vidět start rakety v africkém

Zaire. Ve státě Mobutus provádí německá firma OTRAG už celá celá léta podobné zkušební starty, aby vyzkoušela projekt levné rakety. Kamera zabrala skupinu černochů, kteří tu postávali v němém údivu. Tlumočník se jich zeptal, co si o tomhle všem myslí, za co to pokládají. Černoch odpověděl: „To jsou naši mocní přátelé, kteří posílají oheň do nebes!“ - Kdo ví: Kdyby lidé z OTRAGu už dávno odešli, vyvinul by se pak tady „raketový kult“?

Jestliže ještě v naší době iniciují realistické události vznik kultu, je možné naprosto oprávněně předpokládat, že i dávnověké kultury a mýty vznikaly jako odraz skutečnosti, že tedy měly reálné pozadí. Tím by byla pochopitelná i obrovská „kamenná znamení“, znamení pro „bohy“.

U afrických Bantuů

Roku 1868 zabloudil německý dobrodruh a obchodník se slonovinou

Adam Renders v husté jihoafrické buši. Nožem si prořezával průchod tropickým rostlinstvem, aby zase našel cestu k lidem.

Znenadání stanul před deset metrů vysokou stěnou!

Renders byl v té chvíli přesvědčen, že už to dokázal, protože kde jsou stěny, žijí obecně vzato i lidé. Běžel podél zdi, ale brzy poznal, že se pohybuje v kruhu, pořád se vracel k výchozímu bodu. Nakonec našel ve stěně otvor, zakrytý houštím a stromy. Renders se pravděpodobně pokládal za prvního bělocha, který vkročil do zimbabwských trosek.

Vysněná země Ofir?

Roku 1871 tam zavedl německého geologa Karla Maucha. Ten vypracoval plán trosek, vrátil se do Německa a vydával se za objevitele Zimbabwe. Mauch zastával teorii, že v Zimbabwe a v jeho okolí se kdysi nacházela vysněná země Ofir, z níž král

Šalomoun nechával přivážet zlato a drahokamy (1. Král. 9, 26n.).

Byl to jeden z nespočetných výkladů, kterým měla být vysvětlená záhada Zimbabwe.

Jiní však umísťovali vysněnou zemi Ofir stejně přesvědčivě do Indie a Elamu, do Arábie a východní Afriky - pravděpodobně se nacházela na jihozápadním pobřeží Rudého moře. Ať už to bylo jakkoli: Karl Mauch přispěl jednou z mnoha teorií a nevěděl, že to tajemné místo se už dávno sleduje. Mimochodem - Adam Renders trosky už neopustil a setrval tam až do své smrti.

Zimbabwské ruiny jsou pokryté hustou mlhou tajemství, ve které se daří romantickým spekulacím. Archeolog Marcel Brion (1) snesl na jednu hromadu všechna vysvětlení zimbabwského tajemství, aby zjistil, že nejsou ničím jiným než „romantickými spekulacemi“.

Mas udi nevěděl o Zimbabwe vůbec nic

Není divu, že Zimbabwe při své poloze v hluboké africké buši bylo něčím jako tajným tipem - ani tak svědomitý arabský spisovatel a světový cestovatel Abu Al-Hasan Mas udi (přibl.

895), který žil v Bagdádu a odtud podnikal své daleké výzkumné cesty, se o Zimbabwe ve svém hlavním díle „Rýžoviště zlata a doly drahokamů“ nezmiňuje. Přitom je zjištěno, že i v Mas údiových dobách se v této lokalitě těžilo mnoho zlata.

Damiao de Goes (1502-1574), také velmi výkonný portugalský dějepisec, se sice o Zimbabwe zmiňuje, ale na vlastní oči je neviděl - pyšní černoši ho jenom upozornili na své velké stavební dílo. Jeho krajan a kolega Joao de Barros (1496-1570) mluví o Zimbabwe ve svém čtyřsvazkovém díle „Asia“. Napsal:

Nikoli lidskou rukou

„Domorodci nazývají tyto budovy Zimbabwe, což znamená

„královská rezidence“... Nikdo neví, kdo a kdy je postavil, protože obyvatelé země neumějí psát a nemají žádné báje podání dějin. Tvrdí však, že ty stavby jsou dílem ďáblovým, protože se jim s ohledem na své vlastní schopnosti zdá nemožné, aby se jednalo o dílo lidských rukou...“

O dvě stě let později, roku 1721, si zaznamenal guvernér von Goa:

„Bylo mi oznámeno, že v hlavním městě Monomotopy existuje věž či zděná stavba, která podle všeho není dílem domorodých černochů.“⁴¹⁾

Cesta do Zimbabwe

Během pozdního podzimu roku 1976 jsem byl v Zimbabwe, už dávno je to vyhledávaný turistický cíl. K troskám dojedete z Fort

Victorie po jedné asfaltované a většinou příliš úzké ulici. Jen několik kilometrů od Zimbabwe leží „Simbabwe Ruins Hotel“ - řada domů, pokrytých slámou, podkovovitě obklopuje stinné nádvoří.

Sedíte u kamenných stolů a zdvořilí černoši servírují jídla a nápoje. Na hrudi a přes ramena mají obtočené hedvábné stuhy, na nichž se velkými písmeny dává na vědomí jejich profesní zařazení: Číšník! Vrchní! Žilo by se tady idylicky, kdyby pořád z nějakého údolí nezaznívaly samopalné dávky a kulometná palba -

Mozambik je odsud vzdálený jen půldruhé hodiny.

V rhodéských hotelech a restauracích, které jsem poznal, byli černí a bílí číšníci, černé a bílé pokojské. Černí a bílí řidiči autobusů a taxíků patřili neodmyslitelně ke zdejšímu obrazu ulice. Existuje spousta bělochů, kteří nesnášejí černochy, a také řada černochů, kteří nevidí rádi bělochy. Je to snad u nás o tolik jiné? Mají Němci rádi turecké gastarbajtry?

Milujeme snad my, Švýcaři, ty statisíce Jižanů, kteří nám budují dálnice, přehrady a prorážejí tunely Alpami?

Těmito poznámkami rozhodně nechci bagatelizovat rasový problém, který je třeba vyřešit, ale určitě stojí za zmínku, protože dokonce i zimbabwské trosky se staly předmětem politické hry. V Rhodesii se pokládalo ještě vcelku nedávno za „shocking“ připisovat tahle stavební díla černochům. Ani nespočetné černošské kmeny na severu, ani na jihu skutečně nikdy nevybudovaly takhle gigantické komplexy. Organizace a plánování byly jejich podstatě cizí a pravděpodobně jim jsou cizí dodnes.

Kdo by si před 20 lety dovolil tvrdit, že Zimbabwe vybudovali bantustánští černoši, ten by se z politických důvodů stal velmi, ale opravdu velmi neoblíbenou osobou.

Rozhovor s rhodéským archeologem

Rozmlouval jsem s rhodéským, asi pětatřicetiletým archeologem

Paulem Sinclairem z „National Museums and Monument of Rhodesia“, který pracuje už řadu let pro Zimbabwské muzeum. Organizoval na vlastní pěst vykopávky v sousedních údolích, vyzvedl z hluboko položených vrstev půdy čínské hedvábné, arabskou keramiku, nespočetné šperky černošských Bantuů a podivné figurky.

Zeptal jsem se Sinclaira:

„Kdo podle vašeho názoru vybudoval tak mohutné stavební komplexy?“

„Byli to černoši,“ odpověděl. „Zimbabwe znamená v jazyce

Šona „uctívání“ nebo „ctihodný dům“. Pod pojmem „ctihodný dům“ je možné chápat jak náboženský chrám, tak i svého druhu královskou rezidenci. Bohužel jsme zatím nenašli hrob toho nepředstavitelně posedlého královského diktátora, který přikázal vykonat tuhle gigantickou práci.“

„Co vás vede k přesvědčení, že staviteli byli černoši?“

Sinclair mě zavedl k jedné skřini s mnoha zásuvkami a jednu po druhé je vytáhl.

„Podívejte se, všechny tyhle předměty jsme našli v „Údolí trosek“. Mezi zdejší lokalitou a přístavy Sofala a Quelimae v Mozambiku se nalézají přibližně sto takových trosek, které jsou svými rozměry sice skromnější než Zimbabwe, ale jsou postavené obdobným stavebním stylem. Žulové desky se působením horka rozštěpily a bez maltového pojiva se navrstvily na sebe. Dříve sahala Zimbabwská říše až k Indickému oceánu. Neznámí králové

Zimbabwe pravděpodobně vyváželi zlato, aby za něj od Arabů a

Číňanů získali jiné zboží. Doklady pro tuto domněnku vidíte tady! Tady je čínské hedvábné, tady máte čínskou keramiku, která se tu našla v zemi. Našli jsme arabské šátky, náramky, skleněné poháry a dokonce i ojedinělé indické šperky. Tyto nálezy nás přivedly k závěru, že tudy vedla obchodní cesta k přístavům

Indického oceánu (dnešní Mozambik). A čím se obchodovalo?

Samozřejmě se zlatem, protože víme, že v Zimbabwe i jeho okolí existovala rýžoviště zlata. Také královský titul

Monomatata na to poukazuje, protože označuje něco jako „Pán dolů“.

„Nemělo by se spíš předpokládat, že staviteli byli

Arabové?“

„Ne. Proti tomu mluví skutečnost, že mnohem méně se při archeologických nálezech vyskytují předměty zahraničního původu než ty, které jednoznačně pocházejí od černochů. Všechny tyhle zásuvky jsou naplněné drobnými nálezy. Jsou to relikt černošských stavitelů.“

Ležely tu v zásuvkách malé figurky, které byly snad vyřezávané v nám bližší neznámých dobách u ohniště jako odpočinková práce - jejich obličejové znaky převážně negroidní rysy. Ale uviděl jsem i takové, které mi bezděčně připomněly moje kosmické bohy - kulaté hlavy, celé zakryté jakousi helmici. Přehraboval jsem jehlice ze slonoviny, náhrdelníky, které byly vyrobené z kostí afrických zvířat, a dostaly se mi do rukou i ušlechtilé práce z různých druhů dřeva, zdobeného slonovinovými intarziemi.

„Pane Sinclair, jestli vám správně rozumím, tak černoši postavili Zimbabwe. Ale proč a k čemu?“

Archeolog vyslovil názor, že Zimbabwe bylo založené na ochranu, jako pevnost proti lupičům, protože vytěžené zlato už tehdy bylo nesmírně žádaným kovem.

Tato odpověď mě ani v nejmenším neuspokojila.

Co si poznamenal portugalský historik z domorodých bájí?

„Tvrdí, že ty stavby jsou dílem ďáblůvým, protože se jim s ohledem na své vlastní schopnosti zdá nemožné, aby se

jednalo o dílo lidských rukou...“

A jakpak to vypadá v Zimbabwe dnes?

Analýza trosek

Jádrem trosek je zděný val, který je 100 metrů dlouhý a má eliptický tvar. Ohraničuje vnitřní plochu přibližně 2000 m², což je plocha, která odpovídá zhruba dvěma fotbalovým hřištím. Tato elipsa se v současnosti nazývá „Královská rezidence“ a je to v podstatě absurdní pojmenování, když se ví, že v těchto stěnách nikdy žádný král nesídlil - nenašly se žádné hroby, žádné písemné znaky, žádné sochy, busty a ani jediný zbytek jakéhokoli nástroje.

Zimbabwe nemá žádné dějiny.

Zed, která obklopuje „rezidenci“, je 10 metrů vysoká a průměrná šířka její základny je 4,5 metru. K tomu, aby se navrstvil tenhle val o odhadem 100 000 tunách hmotnosti, se nepoužila malta.

Zbytky zdí uvnitř elipsy nepřipouštějí žádný smysluplný výklad. Jsou tu kruhy, menší elipsy, souběžně s vysokou stěnou probíhající menší stěna... a v „pravém rohu“ (přesně vzato elipsa samozřejmě nemá žádný „roh“ - proto ty uvozovky) věž - deset metrů vysoká se šest metrů širokou základnou. Věž neprozrazuje žádný smysl, který by byl pro nás pochopitelný - nemá žádný vchod, nemá schodiště ani okna, její vnější stěny jsou zevnitř kompaktně vyplněné kameny.

Anglická archeoložka Gertruda Caton-Thompsonová, která byla roku 1929 pověřena vedením vykopávek, se domnívala, že pod záhadnou věží objeví hrob. Nechala tam kopat, ale hrob se nenašel. Věž tedy zdánlivě zcela nesmyslně obklopují ostatní stěny.

Kolem elipsy se rozprostírá méně záhadné pole trosek, které se nazývá „Údolí trosek“. Nic podobného údolí jsem ovšem neobjevil. Trosky jsou rozetě po plošině na stejné úrovni, na níž se nalézá i velká elipsa. A jak se tady sluší a patří, raší mezi kameny bujná a nádherně barevná vegetace.

Nad velkou elipsou a Údolím trosek se tyčí třetí stavební komplex, který leží na rozeklaném skalním hřbetu a označuje se jako „akropolis“. Tady nahoře byly při stavbě rafinovaně využité přírodní podmínky - skalní průrvy se vyplnily vestavěnými stěnami. Nejsilnější z těchto stěn, která tvoří „vnější val“, je

7,5 metru vysoká, základnu má 6,7 metru širokou a směrem vzhůru se zužuje na stále ještě úctyhodnou šířku 4 metry! - Ani jeden ze stavitelů rozhodně netrpěl závratí, protože leckteré části stěn na akropoli se příkře svažují do hlubiny. Tenhle úsek akropole se určitě lehce bránil - pokud ovšem Zimbabwe byla pevností.

Osm zimbabwských ptáků

Tady nahoře se našly malé zlaté náramky, skleněné perly a osm ptáků z nerostu zvaného saponit, který v suchém stavu připomíná na omak mýdlo. Díky těmto „zimbabwským ptákům“ se území trosek stalo ještě záhadnějším. Ptáci jsou vysocí přibližně 30 centimetrů a pravděpodobně původně zakončovali sloupy (viz vpravo).

Základní akropole vykazuje jisté geometrické vzory. Zdejší výhled do Údolí trosek a přes velký val je strhující.

Některé z kamenných bloků, vysokých přibližně 15 metrů, vypadají, jako by byly opracované lidskýma rukama, jiné by asi mohly vyprávět o strojovém opracování. Znáám monolity s podobnými stopami opracování z Peru. Tam, nad inckou pevností

Sacsayhuaman, to vypadá jako tady, jako kdyby se pod skalními bloky kdysi proháněli obři. Dnes k monolitům stoupá úzká křivolaká pěšinka. Kdo po ní vystupuje o poledním vedru bez průvodce, měl by si dávat pozor na hady.

Rhodesie Cecila Rhodese

Cecil Rhodes (1853-1920), zakladatel Rhodesie, navštívil

Zimbabwe a živě se zajímal o už tehdy početné teorie o vzniku staveb. Vybral si podle svého vkusu biblickou verzi, podle které by Zimbabwe měla být zlatou zemí Ofír.

Postaveno Araby?

Přibližně ve stejné době zastával archeolog J. P. Went názor, že

Zimbabwe vybudovali Arabové. Tento názor ještě dodnes sdílí R.

Gayre of Gayre, který tvrdí, že černoští Bantuové jinak nikde nebudovali monolitické stavby, tak proč zrovna tady!?

Gayre zdůvodňuje svou hypotézu obchodem se zlatem - Arabové tady v předislámském období dobývali zlato a Zimbabwe vybudovali na ochranu svých pokladů. Co se týká eliptického valu, poukazuje tento archeolog na podobný val ze 17. století, který se ovšem nalézá v Jemenu.

Existují odhady, podle kterých se v období rozkvětu

Zimbabwe mělo ročně těžit až 600 000 tun zlata. V současnosti obnáší roční rhodéská produkce zlata ještě celých 16 tun.

Za vším stojí otazník, nic není jisté. Zdá se, že Zimbabwe je skutečně bez historie.

Protože s oblibou vycházím z toho, že naši předkové, ať už černé či bílé pleti, v praktických věcech nebyli příliš vzdálení našemu myšlenkovému potenciálu, necítíl jsem se v Zimbabwe, v téhle vysněné zemi Ofíru, tváří v tvář mohutnému stavebnímu komplexu ani na chvilku dobře. Proč vlastně?

Pokud tu vůbec někdy byla vojenská posádka, která hlídala přeprava zlata, pak vojáci žili určitě v nepřístupné akropoli. Odtud se dá přehlédnout celá plošina.

Záhadná elipsa

Elipsa velkých trosek na plošině oproti tomu nedává žádný smysl.

Odsud nebyl žádný výhled a nebylo tu nic, čeho by se mohli obránci v kterékoli době zachytit: Věže! Cimbuří - střílny!

Ani na stěny elipsy se nedalo jen tak vystoupit, nejsou tu ani schody, které by vedly nahoru na val, ani úchyty ve stěně, po kterých by se dalo vyšplhat. Jako pevnost je velká elipsa rozhodně nepoužitelná.

Proč sem probíhá africké kmeny tahaly statisíce tun žuly, lámaly ji a z malých kusů stavěly tahle veledíla?

Tahle otázka mi nedávala spát, pronásledovala mě dnem nocí, zatímco jsem procházel krajinou trosek... až mě na zdi Zimbabwského muzea upoutala jedna mapa celého stavebního komplexu!

Věž v „pravém rohu“ elipsy!

Uvnitř velké elipsy vynikala - vedle dalších nedefinovatelných trosek - kónická masivní věž v „pravém rohu“ jako signifikantní stanoviště! Elipsa a věž - nepodobají se svou pozicí nějak podivně modelu Siria, který byl objevený u dogonských černochů v západoafrické republice Mali?

Americký vědec Robert G. Temple⁴²⁾ zcela přesně prokázal, že černošský kmen Dogonů už od pradávných dob měl podrobné informace o systému souhvězdí Sirius.

Stopa k systému Siria dogonských černochů v Mali

Kolem světlého Siria A, hlavní hvězdy souhvězdí Velkého psa, krouží po elipsovité dráze neviditelná, drobná neutronová hvězda

- Sirius B. Na kamenných rytinách Dogonů je tahle eliptická oběžná dráha kolem světlého Siria A „dole vpravo“ jasně rozeznatelná.

Dogonové tvrdí, že své neuvěřitelné astronomické vědomosti získali od boha jménem Nommo. Nommo však černochům prozradil nejen oběžnou dráhu neviditelného Siria B kolem Siria A, ale zároveň jim poskytl názvy a údaje o oběhu některých dalších planet v systému Siria. Existuje planeta „Švec“ a „Planeta žen“

- to jsou poznatky ze systému Siria, které moderní astronomie dosud nezjistila. Ta ví jenom to, že Sirius B v pravidelném padesátiletém cyklu obkrouží po eliptické dráze Sirius A.

Když jsem stanul před situačním plánem v Zimbabwském muzeu, tak se mi optická paralela přímo nabízela. Nepodobá se velká elipsa v Zimbabwe s kónickou věží „dole vpravo“ tradičnímu dogonskému modelu Siria? Nenaznačují nevysvětlené zbytky stěn uvnitř velké elipsy dráhy planety „Švec“ a „Planety žen“? Proč by jinak probíhala kolem více než jedné třetiny velké eliptické stěny zdánlivě naprosto nesmyslná souběžná stěna? Ta totiž mohla sloužit obranným účelům stejně tak málo jako ostatní kulaté či spirálovité stěny uvnitř elipsy.

Člověk se prostě musí dostat do vzduchu, aby se z pořádné výšky přesvědčil, že velká zimbabwská elipsa s masivní těžkou věží v rohu „vpravo dole“ je téměř dokonale shodná s dogonským modelem Siria.

Tak se naskytá otázka, jestli kromě ohromující optické podobnosti mezi zimbabwským stavebním komplexem a dogonským modelem Siria existuje mezi nimi i nějaké duchovní spojení?

Vždy a všude to byly náboženské motivy, které lidi podněcovaly k neuvěřitelným výkonům. Kolem celé zeměkoule byla znamení náboženského původu pro bohy. Megalitické chrámy a pyramidy vznikly z náboženského podnětu a výjimkou v tomto ohledu nejsou ani arabské mešity a křesťanské katedrály. Inkové a Mayové budovali své stupňovité pyramidy k oslavě bohů. I ti nejhudší z nejhudších snášeli ve všech náboženstvích, která kdy ovládala tento svět, zlato a drahokamy, aby jimi ozdobili boží symboly. Pohané a křesťani se v tomto ohledu ani trochu neodlišují - pořád se stavělo a obětovalo k uctění nějakého boha.

Musíme se tedy ptát, jestli zimbabwští černoši v rámci víry ve svého boha Nomma nevybudovali obrovské stavební dílo jako upomínku na původ svého boha z jeho hvězdné vlasti - model systému Siria? Nechopili se v náboženské extázi strašlivé práce, aby tak vyjádřili pomocí kamene svou naději na Nommův návrat?

Třeba chtěli svému bohu signalizovat: Tady žijeme a čekáme na tebe!

Zimbabwští „sokolové“ a Hór

Osm zimbabwských ptáků z Akropole vykazuje značnou podobnost s posvátným sokolem egyptského boha Hóra, který byl původně bohem nebes. Symbolizoval ho sokol s roztaženými křídly.

Získali, jak navrhuje Robert G. Temple, Dogonové své prastaré vědění od Egyptanů? Nejstarší egyptský kalendář je skutečně kalendářem Siria a Isis, egyptské bohyně, která byla zpočátku bohyní Siria.

Co pohledává osm sokolovitých zimbabwských ptáků v afrických ruinách?

Nevíme, kdo a kdy vybudoval Zimbabwe. Zdá se, jako by ruiny neměly žádné dějiny. Nevíme ale ani to, kdy a odkud přišli

Dogonové do Mali. Zdá se ale, že model hvězdného systému byl

Dogonům i Bantuům dobře znám. Oba kmeny uctívaly symbolické zobrazení egyptského boha Hóra - sokola.

Neudržovali Dogonové svou hvězdnou legendou o systému Siria při životě upomínku na boží návštěvu a nesnažili se Bantuové o totéž nepřehlédnutelným modelem tohoto systému na zemském povrchu?

Netvrdím, že moje postřehy jsou řešením zimbabwské záhady.

Vím jenom to, že nikdo zatím nebyl s to uvést něco přesného.

Vzhledem k tomu, že velká zimbabwská elipsa nebyla žádnou pevností - ta se totiž tyčí sto metrů nad elipsou na akropoli -, muselo se tedy podle všeho jednat o nějakou rezidenci nebo svého druhu chrám. Avšak domněnku o rezidenci můžeme vyloučit, protože nebylo nalezené vůbec nic, co by svědčilo o jejím užívání v tomto slova smyslu, a to ani jména panovníků, ani jakékoli okrasy na spíše barbarských stěnách. Nenašlo se nic, co by se podobalo trůnu. Žádné místnosti, které by umožňovaly soudit, že tu někdy žili lidé. A žádný vládce by si v žádné době nic nezačínal s

kónickou věží uvnitř elipsy, natož pak s nesmyslnou druhou stěnou, probíhající souběžně s elipsou. Jestliže vyloučíme jako účel stavby pevnost a rezidenci, zůstane už jenom domněnka o nějakém náboženském kultu. Když jsem v Zimbabwe trávil své dny, uměl jsem si velice dobře představit procesí zpívajících černošských Bantuů, které se pohybovalo chodbami mezi souběžně probíhajícími stěnami směrem ke kónické věži a oslavovalo boha Nomma z hvězdného systému Siria.

Dosavadní návrhy řešení zimbabwské záhady nejsou ničím jiným než pouhými spekulacemi. Tak jsem k nim tedy připojil tu svou. Má něco do sebe stejně tolik nebo stejně málo jako všechny ostatní dohady o Zimbabwe.

Po veškerém studiu a cestách pořád vzpomínám na toho šedovlasého pána z Atén. Budu se mu musel opravdu omluvit.

SDĚLENÍ

Maorská legenda „Rongomai“ na Novém Zélandu vypráví:

„Vypukla válka mezi předky Nga-Ti-Hau a cizím kmenem.

Zlý kmen se zakopal v pa (opevněné vesnici). Kněží kmene Nga-Ti-Hau poprosili o pomoc svého boha Rongomaie, protože zlý kmen zcizil jeden boží předmět.

Kolem poledne přiletěl bůh Rongomai. Jeho zjevení bylo podobné zářící hvězdě nebo kometě nebo ohnivému plameni.

Letěl, dokud se nezastavil přímo nad pa a pak se rychle snesl na maray (náves). Země byla strašlivě rozrytá a bylo slyšet huk podobný hromu. Válečníci

Nga-Ti-Hau oslavovali svatého boha Rongomaie a okamžitě zaplnili pa.“

John White: Ancient History of the Maori, Nový Zéland, 1887

6

Královské Seznamy králů

Databanka WB 444 . Národ s Nansenovým pasem . Objevitel minuty, vynálezce kola od vozu . Leták od anonymů . Deset původních králů ve WB 444 . O biblickém stáří a nesmrtelnosti . Ochutnávka stejného pramene? . Bylina nesmrtelnosti . Tři spekulace

Databanka WB 444

Velké příručky jako slovníky a encyklopedie mají pro nás, běžné uživatele, tu neocenitelnou výhodu, že informují o vědecky potvrzených poznatcích důkladně a stručně - v každém případě se vychází z nejnovějšího stavu poznání - a bez jakýchkoli pochybností.

Při namátkovém ověřování jsem pod heslem „Sumerové“ objevil v různých chytrých knihách tyto údaje:

Sumerové, obyvatelé Meziříčí (Mezopotámie) mezi dnešním

Bagdádem a Perským zálivem. Národ neznámé rasy, který je možné na základě jeho jazyka doložit k začátku 3. tisíciletí př. n. l. „Kdy a odkud přišli Sumerové do

Babylonie, do oblasti Meziříčí mezi Eufratem a Tigridem, nebylo dosud zjištěno.“

Nebo:

Sumerové, od 4. do 2. tisíciletí př. n. l. obyvatelé střední a jižní Mezopotámie.

Nebo:

Původ sumerské národnosti je nejistý. Možná že přišli z východních pohoří, možná od moře. Jisté je pouze to, že na počátku dějin již sídlili v Mezopotámii.“

Národ s Nansenovým pasem

Je to jednoznačné - dosud prostě nevíme, odkud tenhle národ přišel. Za to, že jeho stopy nebyly beznadějně zaváté větrem tisíciletí, vděčí tento národ s Nansenovým pasem vlastní chytrosti: vynalezl 42 abecedních klinopisných znaků, a tím převedl pomíjivou řeč do nepomíjajících nápisů.

Při vykopávkách jižně od Bagdádu bylo objevených více než

30 000 hliněných tabulek, které se datují do sumerského období.

Je to stejně tak groteskní jako strašlivé, že ještě před

100 lety nebylo známé ani jméno Sumer! Teprve asyrologovi

Julesovi Oppertovi, který se narodil roku 1825 v Hamburku a zemřel roku 1905 v Paříži, se podařilo rozluštěním klinových nápisů lokalizovat zemi Sumer. To bylo roku 1869.

Objevitel minuty - vynálezce vozového kola

Profesor Samuel Noah Kramer, asyrolog na Pennsylvánské univerzitě, se díky vyprávění na hliněných tabulkách dověděl, že vozové kolo (!) a plachetnice patřily k technickým vymoženostem

Sumerů, že vynikali promyšlenou státní správou a že se ještě dnes podivujeme jejich - kde to jenom pobrali? -

astronomickým znalostem. Oni totiž definovali svůj den „počínaje minutou se 60 sekundami a konče slunečním rokem.“

Právě když Evropa procházela mladší dobou kamennou, dostali už Sumerové nápad opatřovat účty, listiny atd. otiskem příslušného úředně noblesního razítka - vynalezli

+ Cestovní doklad pro osoby bez státní příslušnosti otáčivou pečeť, razítko dlouhé jen dva až šest centimetrů, které nosili na řetízích kolem krku, aby ho měli pořád po ruce.

Vyběrčí daní jim potvrzovali inkaso. Během 4000 let své existence došla razítka mezinárodně ničím nepřekonaného uznání. Ó, ti Sumerové!

Co bychom v současnosti mohli napsat do letáku o tomhle záhadném národu?

Barva pokožky: Velmi tmavá. Na nápisech se mluví o „černých hlavách“.

Rasa: Než se Sumerové vynořili mezi Eufratem a Tigridem, žily tam semitské kmeny, ale jejich členové rozhodně nebyli Semity a rovněž nebyli negroidního původu. Zobrazení na sumerských reliéfech umožňují identifikovat indoevropskou směs, která se zřejmě prosadila na velmi rozlehlém prostoru, jak poznamenal Sir Arthur Keith:

„Obličejové rysy Starých Sumerů je možné zjistit ještě na Východě, u obyvatel Afganistánu a Belučišťanu až k údolí Indu, vzdálenému 2400 km.“⁴³⁾

Zakladatelé civilizace?

Ať už Sumerové přišli odkudkoli, přinesli s sebou - tolik už dnes věda ví - viditelně vyspělou kulturu a kompletní civilizaci, která tak strašlivě převyšovala místní usedlé kmeny, že nebyly s to proti ní nic postavit a etnicky zmizely z povrchu zemského.

Sumerové si byli vědomi své převahy, neboť sami sebe v četných mýtech o stvoření světa představovali jako „jediné zakladatele civilizace“, jako lidi, stvořené a určené ke službě svým božím tvůrcům.⁴⁴⁾ „Pomocí svých bohů, zvláště Enlila,

„krále nebes a země“, změnili Sumerové plochou, vysušenou a větry bičovanou krajinu v kvetoucí, úrodnou říši“ (Kramer).

Jak je to možné, že - nejméně 4000 let př. n. l. - se doslova odnikud vynoří vysoce rozvinutá kultura? Odkud čerpali Sumerové své znalosti?

Kdo je naučil (a to v rychlokurzu?!) stavět města?

Kdo jim řekl, jak mají účelně organizovat svých 12 městských států?

Odkud pocházely jejich inženýrské znalosti, díky nimž dokázali celou oblast zavodnit a protkat kanály? Těmi totiž zase chránili svou úrodu před ničivými povodněmi, kterými je stále obšťastňovala řeka Eufrat.

Odkud získali - dočítáme se o nich v textech na klínopisných tabulkách - matematické schopnosti, které jim umožňovaly používat druhou a třetí mocninu, reciproční hodnoty, odmocniny a dokonce i pythagorejské číselné řady? Dále výpočty ploch, a to i kruhu... Ve 3. tisíciletí př. n. l.! Kdo jim našeptal, že kružnice se dělí na 360 stupňů, kdo jim poskytl tuhle měrnou jednotku?

Tahle hmatatelná svědectví sumerských dějin můžete dnes vidět na místech vykopávek v Mezopotámii nebo při prohlídce

„bohaté kořisti“ velkých sbírek v londýnském Britském muzeu nebo v pařížském Louvru. Člověku se až tájí dech. Podle mého soudu

Sumerové museli před svým vynořením se v Mezopotámii zanechat po sobě na svém - jak předpokládáme - dlouhém pochodu stopy své techniky, kultury a náboženství. Nikde nic nezanechali. Jinak by se už vědělo, odkud přišli.

Existují i archeologové, kteří zastávají názor, že Sumerové vůbec odnikud nepřiputovali, nýbrž že se teprve ve své původní oblasti mezi Bagdádem a Perským zálivem „vyvinuli“. Při vykopávkách v Uruku se skutečně našly dokumenty s jedinečnými seznamy, na nichž jsou uvedené názvy věcí a událostí jako třeba dům - pták - oheň - chrám - bůh - nebe - déšť apod. atd.“ jako by nějaký učitel vtloukal do hlavy primitivům: No tak se podívejte! Tahle věc se jmenuje takhle a takhle! Prostě taková rozvojová pomoc.

Královské Seznamy králů!

Když se to vezme do důsledku, tak by mohlo tohle hádání skončit!

Zatímco v Isinu, starobylém královském městě jižně od Babylonu, vládla první dynastie (1953-1730 př. n. l.), byla už vytvořená chronologie minulosti - byly založené Seznamy králů. Dochovaly se z nich kopie: babylonský kněz Berossos je ve 4. případě ve

3. století př. n. l. - řecky a s trochou fantazie - přepsal.

Přesto se tu nabízí docela schůdný most do vzdálené minulosti.

Údiv, nadšení a zmatek

Avšak:

Roku 1932 sumerologové zažili údiv, nadšení a zmatek. V

Chorsábádu, iráckém městě nedaleko Mosulu v údolí Tigridu, byly nalezené originální Seznamy králů. Tak se nám dostala do rukou autentická jména a data.

Nejstarší a také nejpreciznější Seznam králů je v odborné literatuře vedený pod označením STAROBABYLONSKÝ SEZNAM KRÁLŮ WB

444. Je uvedený na mnohohranném bloku, který je vysoký 20,5 cm - dost velký na to, aby se mohlo dojít až do vzdálené minulosti stvoření člověka.

Pokračování je označené jako BABYLONSKÝ SEZNAM KRÁLŮ A. -

Začátek, jména a data 1. dynastie jsou nečitelná. Za to nabízí náhradu SEZNAM KRÁLŮ B: obsahuje jména králů i 1. babylonské dynastie (1830-1530). Pokud je to čitelné - zapracoval zub času!

-, dovídáme se tím pádem jména sumerských a babylonských vládců i s dobou jejich vlády!

Nebyla konečně tímto šťastným nálezem Seznamů králů vyřešená záhada Sumerů? Ale kdepak! Tím teprve začaly ty opravdové mrzutosti.

Deset původních králů ve WB 444

Podle WB 444 vládlo deset původních králů v období od Stvoření světa až k Potopě celkem 456 000 let. Ano, člověk se

na to musí podívat dvakrát, ale není to tisková chyba! Řečeno slovy: čtyři sta padesát šest tisíc let! Po Potopě „královská moc sestoupila z nebes“. - 23 králů, kteří se pak vystřídali na panovnickém trůnu, to společně přece jen ještě dotáhlo na dobu vlády 24 510 let, tři měsíce a tři a půl dne. I to je slušná řádka let!

Ačkoli podle oficiálního způsobu čtení jsou Seznamy králů

„podle dynastií uspořádané seznamy králů a jejich doby vlády“⁴⁵), znamenalo to, že tu něco nesouhlasí! Pouze Sir Wooley, který dál pilně kopal v sumerské oblasti, začal důvěřovat Seznamům králů, i když si je také neuměl vysvětlit.⁴³)

Roční údaje o době vládnutí byly pro naše archeology vyjádřené příliš astronomickými čísly.

A navíc - podle původního přístupu se nedalo dojít k rozumnému vysvětlení.

Než si dovolím uvést své spekulace o neobvyklé délce doby vlády, musím své čtenáře seznámit alespoň s jedním výběrem ze

Seznamů králů. Vyzvednu pouze několik královských jmen s délkou jejich vlády - seznam až ke Stvoření člověka by zabral mnoho stran, a to je pro naši potřebu nepodstatné.

Jména a čísla z databanky

Příklady ze Seznamu králů WB 444:

Když královská moc sestoupila z nebes, bylo království v Eridu.

V Eridu byl králem Alulim.

Vládl 28 800 let.

Alalgar vládl 36 000 let.

Dva králové, vládli 64 800 let.

V Bad-tibira vládl En-men-lu-anna 43 200 let,

En-men-gal-anna vládl 28 800 let.

Bůh Dumuzi, pastýř, vládl
36 000 let.

Tři králové, vládli svých 108 000 let.

V Laraku vládl En-zib-zi-anna 28 800 let.

Jeden král a vládl svých 28 800 let.

V Zipparu byl králem

En-men-dur-anna, vládl 21 000 let.

Jeden král, a vládl svých 21 000 let.

V Zuruppaku byl králem

Ubar-tutu, vládl 18 600 let.

Pět měst, osm králů, a vládli 241 200 let.

Pak nastala povodeň.

Když povodeň skončila a královská moc (opět) sestoupila z nebes, bylo království v Kiši.

V Kiši byl králem Ga-ur, vládl 1200 let.

Gulla-Nidada-anna-pad vládl 960 let.

Zukakip vládl 900 let.

Atab vládl 600 let,

Atabův syn vládl

840 let.

ETANA, pastýř, který na nebesa vystoupil, který země přivedl k rozkvětu, byl králem.

Vládl 1560 let.

Balih,

Etanův syn, vládl 400 let.

Tizkar, Samugův syn, vládl 305 let,

Ilku vládl 900 let.

Olta-sadum vládl 1200 let.

/Mes/-kiag-ga-ser/, syn boha Slunce byl veleknězem

/a králem/, 324 let

/vládl/.

Božský Lugal-banda, pastýř, vládl 1200 let.

Bůh Dumu-zi, rybář, jeho město byla Kua, vládl 100 let.

Božský GILGAMES, jehož otec byl démon Lillu, on sám pak veleknězem v Kullabu, vládl 126 let.

Ur-nungal, syn GILGAMESUV, vládl 30 let.

Utul-kalamma, syn

Ur-nungalův, vládl 15 let,

Labaser vládl 9 let.

Seznamy králů jsou částečně také seznamy bohů: jsou v nich totiž uvedení králové, které Sumerové uctívali nejen jako bohy, nýbrž uznávali i jako učitele. Gilgameš, Etana a Enkidu jsou hrdiny slavných eposů, které po nich byly pojmenované.

Jména panovníků ze Seznamů králů se našla i na hlíněných klínopisných tabulkách a na vypálených cihlách, což dokazuje, že seznamy nejsou výplodem fantazie jednoho či více kronikářů - ti králové existovali, jejich každodenní působení bylo „orazítkované“.

Co ale znamenají ty fantasticky dlouhé doby vlády pomazaných hlav?

Zmatek sumerologů naznačil Friedrich Schmidtke⁴⁶):

„Na první pohled vzniká ovšem dojem, jako by jednotlivé dynastie vládly po sobě, což by muselo vést k nepředstavitelným důsledkům, pokud jde o délku sumerských dějin.“

V zasvěcených kruzích se vyjadřuje podiv nad tím, co asi mohlo vést kronikáře Seznamů králů k tomu, aby použili „taková nemožná čísla“⁴⁶). Než profesor Schmidtke opublikoval časové a jmenné přehledy sumerských a babylonských králů, nijak neskryval svou rezignaci:

„Co je ve WB uvedené dříve, patří do oblasti bájí a nemusí nás to na tomto místě vzrušovat, ať už jsou předpotopní dynastie jakkoli zajímavé pro dějiny náboženství.“

Je skutečně možné odkázat ohromující datování do říše bajek a legend? Můžeme si to snad ulehčovat tím, že tomu, co není okamžitě a na místě možné vysvětlit, přehodíme výhybku a pošleme do konečné stanice: bajka + legenda?

Což se všechno, čemu člověk nerozumí, objevil díky velkému mágovi jménem NÁHODA?

O biblickém stáří a nesmrtelnosti

WB 444 registruje od Stvoření světa až po Potopu deset původních králů. Sečteno a podtrženo vládli celkem 456 000 let.

Bible uvádí od Stvoření Adama až po Potopu deset praotců⁴⁵) a tihle pánové se těšili podivuhodně vysokému věku.

Pablo Picasso, který ve svých 68 letech počal svou dceru

Palomu, byl přímo junákem proti Adamovi, prvnímu muži, kterému se připisuje početí jeho prvního syna ve věku 130 let. A ve srovnání s Adamem, který se údajně dožil více než 900 let, zemřel Picasso v 92 letech přímo v chlapeckém věku.

S ještě podivuhodnějším odpočtem let se setkáváme u

Henocha, předpotopního proroka a sedmého z deseti praotců - ve věku 365 let byl „unesený na nebesa“ a vůbec nezemřel.

Metuzalém, jeho syn, poslední praotec před Povodní, skonal v požehnaném věku 969 let. Zde na Zemi.

Kde leží lidská deadline?

Zeptáte-li se gerontologů na možnosti abnormálně vysokého stáří, dozvíte se shodně od amerických i ruských vědců, že příroda naprogramovala stáří člověka na 110 až 120 let. Stále znovu publikované zprávy o legendárním bulharském pastýři, který to dotáhl na 150 let, jednoznačně odkazují do říše pohádek - kdo se pokusil doložit pravdivost těchto zvěstí, narazil pokaždé na to, že buď chyběly dokumenty, nebo i ty nejjednodušší podklady o datu narození.

Prababička vyprávěla...

Délku našeho života určuje funkce 15 miliard tělesných buněk. Buňky se během života dělí a stále znovu budují a přebudovávají tělo. Každým dělením - a to už od 20. roku života

- se pomalu blížíme ke svému konci, protože intenzita buněčného obnovování je po 30, maximálně 50 děleních nulová.

I samotná přírodní dispozice a naděje lidí na „biblický věk

110 až 120 let nejsou v současnosti už ničím jiným než zbožným přáním a snem... dokud se gerontologickému výzkumu nepodaří zbrzdit odbourávání buněk. A navíc: Vědci, kteří zkoumali mumifikované tkáně z dávných dob, tvrdí, že lidská existence nebyla nikdy ovlivněna jinými zákony.

Výmysl, nebo pravda?

Protože tato nesporná fakta znám, nemohu se zbavit otázky, proč sumerští a bibliční kronikáři „přibájili“ svým předkům tak astronomické stáří, jakési „nadstáří“, kterého podle poznatků nejmodernějších výzkumů nemohlo být nikdy dosaženo.

Sir Charles Woolley našel v kopci El-Obeid u Uru v Chaldeji vápencovou tabulku, na které bylo uvedené:

Zasvěceno A-anni-taddou, králem Uru, synem

Mes-anni-paddy, urského krále.⁴³)

Tenhle Mes-anni-padda je uvedený v Seznamech králů jako zakladatel třetí dynastie po Potopě světa.

Je zvláštní, že v Seznamech králů se jednotlivá jména vynořují v různých dobách a v různých dynastiích, jako by ti panovníci vládli víckrát a v mezidobí pouze zmizeli na několik století či tisíciletí.

Příklad: na jedné tabulce, která byla nalezená v chrámu boha Slunce v Zipparu, tvrdí novobabylonský král Nabu-na id (583-555 př. n. l.):

Pro Slunečního boha, soudce nebes a země, jsem znovu přestavěl tento chrám Slunce, jeho dům v Zipparu, který postavil Nebukadnesar, dřívější král, který hledal starou chrámovou zakládací listinu, ale nenašel ji. Během 45 let se zdí onoho domu zřítily - to mne vyděsilo, padl jsem na tvář, neskryváje svůj děs a své znetvořené lice. Když jsem z chrámu vynesl boží obraz a přenesl ho do jiného chrámu, strhl jsem onen dům, hledaje jeho původní zakládací listinu, a o 18 palců jsem snížil základy chrámu, a bůh

Slunce, velký pán svého chrámu, mi dal nahlédnout do zakládací listiny Naram-sinovy, Sargonova syna, kterou 3200 let žádný dřívější král neobjevil...

Zakládací listinu Naram-sina, Sargonova syna, jsem uložil do základů stavby.

Král Nabu-na id stručně a jasně konstatuje, že ze zakládací listiny, kterou tak přičinlivě hledal a nakonec ji objevil 18 palců pod zemských povrchem, je možné zjistit, že královský předek Naram-sin 3200 let před jeho dobou (tedy asi v roce 3800 př. n. l.) poprvé vybudoval Sluneční chrám.

Pozoruhodné je to, že tentýž Naram-sin - stejně jako jeho otec Sargon - se v Seznamech králů znovu vynořuje v úplně jiném období.

Ještě jeden příklad: Podle Seznamů králů A a B vládl

Chammurabi asi 700 let před panovníkem Burnaburiášem I. -

Sumerologové to pokládají za vyloučené:

Stejně tak údaj, že Chammurabi žil 700 let před

Burnaburiášem, naprosto neodpovídá skutečnosti.“46)

Proč by neodpovídal skutečnosti? Tak a ne jinak je to přece uvedené v puntičkářsky vedených Seznamech králů!

Na hliněných klínopisných tabulkách, které byly nalezeny na mnoha místech, jsou jména různých králů zvěčněná.

Jména vypovídají o tom, že tito panovníci vládli velice efektivně - zanechané nápisy se jmény měly listinný, to znamená veřejný význam.

Ze Seznamů králů je oproti tomu možné zjistit, odkdy dokdy ten který vládce existoval a byl takřikajíc „u koryta“.

A teď začne veselá hra na schovávanou!

Sumerologové se poctivě snaží stanovit přesnou časovou následnost dynastií s jejich krály. Na základě jakéhosi kdesi nalezeného nápisu se domnívají, že mohou stanovit dobu vlády jednoho krále. Zaznamená se jedno datum a od něho se odvozuje - směrem dopředu i dozadu - chronologický důsledek:

X - Y - Z

Král X byl sesazený králem Y. Krále Y zabil ve válce král Z. To znamená, že král X musel žít před králem Z.

A pak celá ta strašlivě vzdálená historie udělá snaživým badatelům pěknou čáru přes rozpočet! Králové X, Y a Z se zničehonic na jiných hliněných tabulkách promíchají v úplně jiném pořadí na trůnu a dostanou se navzájem do naprosto odlišných vztahů.

Co uděláme, abychom tak pracně pořízený rodokmen nemuseli obracet na hlavu nebo ho nechat prostě bez povšimnutí?

No udělá se to, co archeologové v podobných případech dělávají velice rádi - starým kronikářům se prostě přisoudí chyby! Řekne se, že ti pánové prostě neuměli počítat. Prohlásí se, že napsali jednotlivé krále s daty jejich vlády vedle sebe místo pod sebe. Nakonec se nám předloží k víře, že byli vůbec asi dost přihloupí.

Přesto i po takových naivně bezmocných vytáčkách zůstává záhadou skutečnost, že bezbranní kronikáři v originálních Seznamech králů přesně zaznamenali jedno období vlády za druhým!

Je nepochopitelné, proč se i ve Starém Zákoně tak nespolehliví letopisci tak činili - třeba pokud jde o deset praotců

před

Potopou světa.

Čerpali ze stejného pramene?

Na první pohled se mi vůbec nezdá být tak moc od věci domněnka, že se tu mohli činit pořád ti samí letopisci. Biblické podání a historická bádání se shodují v předpokladu, že mladý Mojžíš, pozdější osvoboditel Izraele a zakladatel náboženství boha

Jahve, vyrostl a byl vychovaný na faraonově dvoře. Jistě měl přístup k pečlivě udržovaným knihovnám 2. tisíciletí př. n. l.

Nahlédl Mojžíš do sumerských Seznamů králů? Uložil údaje do své proslavené paměti a předal je ústně dále? Ale proč tedy potom nepřevzal pro deset starozákonních „praotců“ tytéž číselné údaje, které sumerští písaři vedli vedle jmen svých deseti

„původních králů“?

Jestliže si zaspekulujeme s myšlenkou, že se v případě sumerských i biblických prapředků čerpalo ze stejného pramene, zůstane po důkladném zvážení společný jeden rys: astronomicky fantastické údaje o stáří pro první krále a praotce. To pro vysvětlení tohoto fenoménu nestačí.

Tři odvážná vysvětlení

Chtěl bych se zmínit o třech troufalých spekulativních vysvětleních:

1. První krále pozvali čas od času mimozemšťané k letům do jiných slunečních systémů. Působivé popisy takových cest se dochovaly v základním díle židovské kulturní tradice (Kabala)

ZOHAR stejně jako ve stejnojmenné knize praotce HENOCHA, kterou raná etiopská církev pojala do svého kánonu.

Již historik techniky, profesor Richard Hennig, označil některé části sumerské legendy o ETANOVI za „nejstarší světovou báji o létání“: zachovala se z období 3000 - 2500 př. n. l. v klínovém písmu, a kromě toho bylo tohle letecké dobrodružství názorně zobrazené na pečetních válečcích. V sumerském Eposu o

Gilgamešovi se popisuje snová cesta hlavního hrdiny do sídla bohů.

Letecké výlety do dalekých světů nepředstavují žádné exkluzivní a pouze Orientu vyhrazené pohádkové náměty. Existují v obdobně precizním zpracování v indickém národním eposu Mahabharata stejně jako v Rámájaně, která vznikla mezi 4. a 3. stoletím př. n. l. Vyskytují se v nordických mýtech stejně jako v indiánských bájích. Neexistuje žádné původní vlastnické právo nějakého národa na nebeské cesty s „bohy“.

Je to těžko k pochopení, ale je to nevyvratitelná skutečnost. Od té doby, co Albert Einstein (1879-1955) objevil svou „speciální teorii relativity“, staly se monstrózní řady čísel pro vznik a zánik „života“ vysvětlitelné. Einsteinova teorie se po příslušných fyzikálních pokusech stala skutečností s platností přírodního zákona.

Tento věčný přírodní zákon časového posunu nevyhovuje nic víc a nic méně, než že pro astronauty mezgalaktické kosmické lodi, která letí na hranici rychlosti světla, plyne čas pomaleji než pro pozorovatele, který zůstal na startovací rampě.

Od doby Einsteina už „čas“ není fixní veličina, dá se ovlivňovat pomocí energie = rychlosti.

Jak vypadají nepochopitelná sumerská data na Seznamu králů ze zorného úhlu těchto poznatků?

Zachované sumerské nápisy nevyprávějí o nějakých vágních zahraničně politických událostech, které by bylo možné вплést do sítě letopočtů. Suše a střízlivě podávají zprávy o nevyvratitelných událostech jako byly stavby paláců a chrámů, budovaných pro „bohy“, kteří podle všeho přebývali mezi lidmi.

Tato praxe naprosto nepřekvapuje, protože samotní sumerští králové se pokládali pouze za zástupce „pravých“ bohů. Tito

„bohové“ krále osobně dosazovali na trůn a po světové Potopě ještě jednou zopakovali v podstatě osvědčenou proceduru: když vody opadly a naše Modrá planeta byla naprosto pustá a prázdná,

„sestoupila královská moc znovu z nebeské říše“. - Tak je to uvedené v Seznamu králů.

Pokud to budeme chápat jako realitu, tak už nebude natolik absurdní předpokládat, že božští králové byli buď ztělesnění mimozemšťané, anebo je mimozemšťané tu a tam s sebou vzali, když odlétali do jiných galaktických systémů.

Přehled „nemožných“ čísel různých královských vlád a ujištění, že království sestoupilo z nebes, připouštějí snad i domněnku, že tu nemáme co do činění pouze s pozemskými záležitostmi.

Známe-li efekty přírodního zákona časového posunu, tak už není celkový součet 456 000 let vlády deseti prvních králů tak ohromující. Nad touto lapálií můžeme pomalu a s úsměvem mávnout rukou.

Také jedna metoda!

2. Mimozemšťané (bozi) počali při nepochybně příjemném spojení s pozemšťankami syny a dcery. To tvrdí prorok Henoch. Je to uvedené na Lamechově svitku, starém více než 2000 let, který byl objevený ve vesnici Chirbet Qumran u Mrtvého moře roku 1947. -

Sumerský bůh Enlil, který vládl v Nippuru, svedl a přivedl do jiného stavu okouzluje Ninlil. - I v Genesis se můžeme dočíst o zasnoubení „božích synů“ a „pozemšťanek“.

Na pohovce u psychiatra by produkty těchto neobvyklých početí jistě mohly dát k lepšímu podivuhodné zážitky ze svého rozpolceného duchovního života. Jako hermafroditi, kterými byli, by se přibližovali svému božskému rodiči, ale asi by se projevila i závist, neboť „bozi“ byli podle všech bájí nesmrtelní - avšak oni, hermafroditi, byli postaveni tváří v tvář pozemské smrti.

„Božští“ potomci, počatí na naší planetě, se stali smrtelnými, protože po definitivním odchodu mimozemšťanů už neměli šanci zúčastnit se mezgalaktických kosmických letů o vysokých rychlostech. Už se nijak nemohli vyvléci z přirozeného procesu stárnutí.

Bylina nesmrtelnosti

Je zcela pochopitelné, že boží synové bojovali proti tomuto nízkému a nechutnému umírání, že panovali tak dlouho, jak to jenom šlo a že se od lidí nechávali příslušně hýčkat. Vládců se už tehdy kochali svou mocí.

Když se začnete do sumerské literatury, tak z neprůhledně temných dějin přímo prýští nezodpovězené záhady těchto otázek:

Co byl sumerský ráj Dilmun, ony božské zahrady, „ve kterých nebylo ani nemoci, ani smrti“?

Co byla „bylina nesmrtelnosti“, kterou znal Utanapištim, předek hrdiny Gilgameše, který byl sám na jakémsi ostrově „za mořem mrtvých“ nesmrtelný? Co to bylo za tuhle „rostlinu věčného mládí“?

Utanapištim, který přežil Potopu světa, bylinu znal a světil Gilgamešovi její tajemství: Řekl mu, že nesmrtelnost je obsažená v rostlině ze sladkovodního moře. Gilgameš bylinu získal a chtěl jí požit s několika svými nejbližšími příbuznými.

Při návratu domů vstoupil do jedné studny, aby se omyl. Tu se připlazil had a ukradl mu drahocennou rostlinu. Gilgameš zaplakal.

Znali boží synové a/nebo první králové léky, které dokázaly drasticky omezit dělení buněk? Přípravky, které prodlužovaly životní funkce?

Bylina nesmrtelnosti dodnes nebyla nalezená. Geriatrické výzkumy se ji stále snaží objevit. Pro nás.

3. Nenechali se boží synové a/nebo první králové mumifikovat, uložit do roztoku, který uchovával naživu tkáň, ochraňovat kněžím a od nich se po celých staletích zase probudit?

Ovládali metody ochlazení při nízkých teplotách, které oproti všem nám známým pokusům v tomto směru přece jen vylučovaly krystalizaci buněčných stěn a buněčného jádra? Nedalo by se právě tímhle zdůvodnit neustále opakované

tvrzení, že

„boží“ jsou stále „přítomní“ v chrámu?

Nejvyšší kněží věděli, že boží mezi nimi dle žijí, že oni jsou skutečnými vlastníky měst a králům, které dosadili, přenechali pouze jejich dočasnou správu. 47) Kněží se úplně stejně obávali jak návratu mimozemských bohů, tak i probuzení spících božích synů.

Původní chrámy byly koncipované jako skutečná místa setkání s pravými, živými bohy. Teprve mnohem později, když už se boží nevraceli a o slovo se nehlásili ani spící boží synové, se kněží pokusili různorodými triky udržet lid a krále v poslušnosti. V chrámech byly vztyčeny sochy jako zástupci a náhražky nebesťanů.

Je možné, že přes tyto tři spekulace vede cesta k řešení záhady Seznamu králů WB 444. Údaje uložené v databance jsou opravdu pozoruhodně přesné.

SDĚLENÍ

5. září 1978 mi napsal doktor přírodních věd, pan Knut

Oppenländer z Ludwigshafenu nad Rýnem. Upozornil mě na jednu kuriozitu, kterou objevil v jedné knize svých dětí - Skutečnosti/Nejpodivuhodnější světové rekordy. Když se mluvilo o „světovém rekordu“, pomyslel jsem si při pročítání podivuhodného textu, tak přece musí být zaznamenán v Guinnesově knize světových rekordů. Sáh jsem do své knihovny, vytáhl vydání z roku 1978 a na straně 207 jsem tam našel:

Nejdelší jméno na světě

Text byl naprosto shodný s citátem s německé knihy, který mi poslal pan Oppenländer. Tohle je tedy to nejdelší jméno:

ADOLPH BLAINE CHARLES DAVID EARL
FREDERICK GERALD HUBERT IRVIN JOHN
KENNETH LLOYD MARTIN NERO OLIVER PAUL
QUINCY RANDOLPH SHERMAN THOMAS UNCAS
VICTOR WILLIAM XERXES YANCY ZEUS WOLFE-
SCHLEGELSTEINHAUSENBERGERDORFF-
VORALTERNWARENGEWISSENHAFTS-
SCHAFERSWESSENSCHAFEWARENWOHL-
GEPFLEGTEUNDSORGFALTIGKEITBESCHUT-
ZENVONANGREIFENDURCHIHRRABGIERIG-
FEINDEWELCHEVORALTERNZWOLFTAUSEND-
JAHRESVORANDIEERSCHINENDENVANDER-
ERSTEERDEMENSCHDERRAUMSCHIFF-
GEBRAUCHLICHTALSSEINURSPRUNGVON-
KRAFTGESTARTSEINLANGFAHRTHINZWI-
SCHENSTERNARTIGRAUMAUFDERSUCHE-
NACHDIESTERNWELCHEGEHABTBEWONBAR-
PLANETENKREISEDREHENSICHUNDWOHIN-
DERNEURASSEVONVERSTANDIGMENSCHLICH-
LEITKONNTEFORTPFLANZENUNDSICHER-
FREUEANLEBENSLANGLICHFREUDEUND-
RUHEMITNICHTINFURCHTVORANGREIFEN-
VONEINANDERINTELLIGENTGESCHOPFSVON-
HINZWISCHENSTERNARTIGRAUM, senior, narozený 29. února 1904 poblíž Ham- burku.

Aprílový žertík? Ani omylem. Takto to bylo uvedené v pasu muže, který se narodil 29. února 1904 nedaleko Hamburku a později vycestoval do Ameriky. Celé jméno bylo, jak je jistě pochopitelné, velice nepraktické pro návštěvnické a dopisnické. Donedávna ten pán užíval pouze své druhé a osmé jméno a prvních pětadvacet písmen svého příjmení, ale v současnosti - pán žije v americké Philadelphii - už své příjmení vylepšil: „Wolfe+585, senior.“ S tím se už dá žít.

Vydavatelé Guinnesovy knihy světových rekordů stejně jako její německé edice přetvářeli - stejně namáhavě jako já - tu spoustu písmenek, aniž tušili, že to celé je sdělení ve středověké němčině. Takto zní jeho moderní překlad:

„Před dávnými dobami žili svědomití pastýři, kteří se pečlivě starali o své ovce. Pak se ještě před prvním člověkem na Zemi objevili loupeživí nepřátelé, bylo to před 12 000 lety. Kosmické lodě používaly světlo jako zdroj své síly. Při hledání obyvatelné planety měly za sebou dlouhý let hvězdným prostorem. Nová rasa se smísila se srozumitelným lidstvem. Všichni se těšili ze života a nebáli se útoku jiných inteligentních bytostí z kosmu.“

Středověký předek Mr. Wolfa+585, seniora, musel mít slušné poznatky o počátcích lidských dějin, které chtěl předat tímto nekonečným rodinným příjmením dalším pokolením.

Abychom jednoho krásného dne začali i my klopýtat tím nekonečným řetězem písmen.

Přes zkrácení svého jména na kódové označení připomíná

Mr. Wolfe tím +585 trochu přání svého předka - vyškrtal přesně 585 písmen.

Prameny: 1) Guinness Book of WORLD RECORDS 1978.

2) Tatsachen/Die verblüffendsten Rekorde der Welt,
Seiten 157ff, München-Wien 1976.

7

Prorok minulosti

Světová ozvěna jedné teorie . Operace na třech úrovních . Jak se teorie o božských astronautech slučuje s prehistorickou minulostí . Mezinárodní škola kameníků? . „Rehabilitační program šimpanzů“ . Boží ohlasy návrat . Desatero přikázání . Co od nás očekávají mimozemšťané?

Před deseti lety se dostala moje první kniha „Vzpomínky na budoucnost“ na seznam bestsellerů téměř ve všech zemích. Po počátečních rozpacích a neodmyslitelném posměchu se vzápětí dostavila celosvětová bouře nadšení a rozhořčení. Co se od roku 1968 všechno nenapsalo o „bozích z vesmíru“!

Jenom na Západě se za těchto deset let objevilo na trhu 321

(!) knih, které se pozitivním způsobem vyrovnávaly s „mým“ tématem. Jsou mezi nimi díla, která se touto teorií zabývají obecně, jiná se soustředila na jednu určitou zemi, jiná se zabývala speciálními dílčími aspekty jako třeba: Josef Blumrich ve své knize „A tu se nebesa otevřela“ (Kosmické lodě proroka Ezechiela a jejich potvrzení nejmodernější technikou) - Robert G. Temple v knize „Záhada Siria“ (Mytologie dogonských černochů) nebo Luis Navia v knize „Dobrodružství vesmíru“ (Filozofické rozborly).

Od roku 1968 mi listonoš přinesl domů asi 50 000 čtenářských dopisů. O své osobě a svém tématu registruji ve vlastním archivu přes 43 000 novinových výstřižků. Protože informační tisková kancelář mě zásobuje pouze publikacemi z anglosaského a německého jazykového prostředí, bude celkový počet opublikovaných materiálů pravděpodobně převyšovat 100 000 článků. To, že mezi nimi veskrze převažují pozitivní ohlasy, nemůže viditelně zastřít dojem z negativních hodnocení, která opublikovaly některé nepřijíací a rádoby senzační články, prošípané většinou mými vlastními výroky, které jsem nikdy nevyslovil. Ale co by!

ANCIENT ASTRONAUT SOCIETY

Roku 1972 založil proslulý advokát, doktor Gene M. Phillips z

Chicaga, ANCIENT ASTRONAUT SOCIETYx). Shlédl v americké televizi zkrácenou verzi mého filmu „Vzpomínky na budoucnost“. Myšlenka prehistorické návštěvy bohů na naší planetě tohoto právníka tak fascinovala, že se spontánně rozhodl s několika přáteli založit obecně prospěšnou společnost, která by měla na starosti výměnu názorů o teorii a výzkumu. Gene Phillips mi tehdy napsal a poprosil mě o podporu.

V roce 1979 bylo v AAS 4000 členů ze 42 zemí. Dobrá třetina z nich jsou akademici a členy společnosti jsou téměř všichni autoři „mého“ vědního oboru. - Od roku 1974 společnost pořádá každý rok pokaždé v jiné zemi světový kongres, při kterém dochází v přednáškách a diskusích (kterých se účastní i naši kritikové) k výměně nových badatelských výsledků, s nimiž je také seznamována veřejnost. Světové kongresy se konaly na těchto místech: 1974 - Chicago, 1975 - Curych, 1976 - Crikvenica (Jugoslávie), 1977 - Rio de Janeiro, 1978 - Chicago, 1979

+ Evropská adresa: AAS, CH - 4532, Feldbrunnen
- Mnichov, 1980 - Nový Zéland.

Ve stavu důkazní nouze

Naše teorie by nebyla tak dobrá, jak je, kdyby proti ní nestáli vehementní kritici. Od roku 1968 bylo zveřejněno 25 prací proti ideám Ancient Astronaut Society. 19 z nich bylo v titulu nebo v předmluvě označeno za „vědecké“ práce - ve skutečnosti pouze devět z těchto 19 knih napsali přírodovědci. Avšak přes výslovný nárok na „vědeckost“ jsem dodnes nespatriil žádnou skutečně

„vědeckou“ knihu. Je to jasný podvod s nálepkou, který měl asi vyvolat tlak na konzumní tisk“. Systém kritiků, to tedy musím uznat, je perfektní: píší více či méně totéž a ještě to od sebe navzájem opisují - tedy „vědecky“ se citují, jak jistě chápete.

A tak z těchto vznešených tiskovin bouchají stále tytéž důvěrně známé slepé náboje jako „protidůkazy“.

Tyto takzvané protidůkazy mi budiž dovoleno označit za slepé náboje, protože totiž ve skutečnosti nic nedokazují.

„Metoda“: jestliže v nějaké archeologické práci - ať už je od

Heyerdahla, Cerama, Briona nebo Lhotého - jsou nálezy z nějakého archeologického naleziště vykládány jinak, než se podle mne

„sluší a patří“, tak už jsem na lopatkách! Jestliže náboženští vědci nebo etymologové interpretují mytologie nebo pověsti jinak než já, tak už jsem vyřízený! Když začnu staré texty vykládat - v protikladu s převládajícím učeným míněním - ze zorného úhlu moderní vědy trochu jinak, tak už se mýlím! Je to zvláštní. To, co ostatní vyjadřují jako hypotézy, je tabu, je to závěr poslední moudrosti, platí to takřka jako patentovaný recept na rozum. Jestliže já hypoteticky zastávám opačný, doplňující nebo rozvíjející názor, nejsem v právu. Vidíte, jak je to jednoduché.

Jak by to dnes vypadalo kolem nás, kdyby naši předkové rovněž touto metodou zablokovali veškeré nové, pokrokové myšlení? Protože v každém období našich dějin nějaké kapacity s oblibou nechávaly vytesat své stanovisko jako

poslední a definitivní vědění do mramoru, byl jakýkoli odpor pokládán za svého druhu drzost a urážku majestátu. Nejradši mám oponenty, kteří nikdy nebyli a dosud nejsou připraveni spolknout i něco nestravitelného a nejraději by vás postavili na pranýř nebo rovnou ogrilovali na hranici. Kdyby pokrokoví lidé všechny dané názory a učení přijali jako neotřesitelné pravdy, tak by lidstvo nepokročilo vpřed doslova ani v jediné oblasti svého vývoje.

Někteří lidé prostě žijí v dokonalé symbióze se svým omylem.

Avšak pokrok existuje v kterékoli době pouze tehdy, když jsou předneseny nové, zatím neotřelé názory, ano, takové názory dokonce musí být vyslovené, protože pouze jejich prostřednictvím se udržuje vývoj v pohybu. Tomuto nutkání vyslovit něco nového vděčíme za pokrok, rozvoj a současný nejmodernější stav našich poznatků. Na počátku stojí utopie. Wernher von Braun

(1912-1977), který to přece musel vědět, prohlásil:

Nic nakonec nevypadá tak jednoduše jako uskutečněná utopie!“

„Fair play“ Mr. Grahama Masseye

Ačkoli jsem už taky všemi mastmi mazaný, přesto jsem roku 1977 zase jednou naletěl na slib, který nebyl dodržený. Přišel za mnou režisér Graham Massey a sladkými slovy mě lákal, abych se zúčastnil „objektivní dokumentace“ svého tématu. Protože ke mně přišel jménem jinak solidní stanice BBC Londýn, v jejímž pořadu

NOVA DOCUMENTARY měla být „moje“ dokumentace odvysílána, vyslovil jsem s tím souhlas. Byla z toho křivě zmanipulovaná produkce, příslibená nestranickost se změnila ve zlou a jednostrannou zaujatost. V sevřeném bojovém útvaru nastoupili moji odpůrci počínaje Saganem a konče Heyerdahlem. Ne že bych něco proti tomu měl - ale to by se mi musela umožnit konfrontace s nimi! Byla to prostě taková „fair play“ v anglickém podání.

Obrazovku neodvolatelně ovládly negativní postoje. Fair play by to byla samozřejmě i v tom případě, kdyby - pěkně jeden po druhém - se dostali ke slovu i zastánci mé teorie. Chyba lávky.

Slovo bylo jednostranně udělené mým kritikům.

Zvláště nehezky jednal neblaze proslulý Graham Massey při osvětlování „dokumentace“ o gravírovaných kamenech, nalezených u peruánské Icy, o kterých roku 1978 můj zesnulý kolega Robert

Charroux napsal celou knihu. Ve své knize „Důkazy“ podávám zprávu o své návštěvě v Ice a výrazně, černě na bílém, uvádím, že vedle pravých rytin existují stovky napodobenin, které vyrábějí Indiáni a prodávají je turistům. Jednoho z napodobitelů, Indiána Basilea, jsem vyhledal, abych přihlížel jeho imitátorské práci... a nafilmoval ho pro svůj film „Poselství bohů“. To všechno jsem vyličil pozoruhodnému panu

Masseyemu. A co z toho on udělal ve své „dokumentaci“? Jeho tým objevil padělatele... a Däniken je odhalen! Je to fair play?

Celá záležitost by nestála za zmínku, kdyby páně Masseyova

„Dokumentace“ neběžela v tolika zemích a kdyby moji kritikové ze všech možných zemí neověřeně nepřebírali zkreslené skutečnosti, aby s nimi „vědecky“ proti mně vytáhli do boje: Däniken naletěl padělateli, „odhalil“ ho dokumentární pořad BBC. Že na tom není ani zbla, ale opravdu ani jediné slovíčko pravdy... jak to máte dát najevo proti všemocné televizi? Fair play to ale opravdu nebylo.

Pěkně vedle ale střelil i známý americký astronom Carl

Sagan! Tenhle profesor vládne vlastní organizaci, firmě, která se celosvětově stará o to, aby velké časopisy stále dokola publikovaly podkuřující rozhovory k jeho slávě.

„Prodavač vědy“ jménem Sagan

NEWSWEEK zažertoval:

„Sagan je spíše prodavač vědy než samotný vědec... Za režie saganovské produkce pracuje na vlastním televizním seriálu. Mezi jednotlivými snímky za ním jeho tým pobíhá po celé zemi jako za superhvězdou s nabitým programem a rozdává jednačtyřicetistránkovou životopisnou brožurku, přeplněnou jeho chválou a uctíváním.“(48)

Tento skromný nebeský badatel označil mou první knihu v jednom rozhovoru jako „nejnelogičtější knihu tohoto století“.

Polichocený výpadem superhvězdy takového kalibru se cítím povinován odmítnout jeho námitky proti hypotézám Ancient

Astronaut Society stejně paušálně, jak to s oblibou dělá on sám,

„jako nejrozporuplnější výmluvy tohoto století“. Při veškeré své nepochybné ješitnosti je dobrý astronom Sagan povážlivým kritikem. Jeho argumenty mají zdánlivě hlavu i patu, někdy působí ironicky, a přesto jsou prázdné, nejsou domyšlené do konce, potácejí se jen na okraji problému. Podle všeho je natolik vytížený svým vlastním narcisismem, že mu už nezbyvá čas na to, aby se i s jinými věcmi seznámil do takové hloubky, jak je zapotřebí pro věcnou výměnu názorů. Sorry.

Pro úplnost bych chtěl uvést, že od konce roku 1977 funguje společnost, která opravdu vybranými prostředky působí takřkajíc kontrapunkticky. Nazývá se „Committee for the scientific investigation of claims of the paranormal“. V tomto výboru se sešlo 43 vědců, novinářů a vychovatelů, kteří chtějí ten „nový nesmysl“ v USA zcela vykořenit.(49) V čele této organizace je profesor filozofie Paul Kurtz ze Státní univerzity v Buffalu.

Musím snad dodávat, že mezi členy byste našli i Carla Sagana?

Výbor je aktivní stejně jako Saganova tisková společnost a cíleně zásobuje tisk municí proti myšlenkám Ancient Astronaut

Society. Jsou atakované televizní stanice, které v zájmu objektivní informovanosti pouštějí ke slovu i „jinověrce“ - jako

třeba NBC, jedna ze tří největších televizních společností.

Redakce populárních časopisů se cítí být polichocené články, posvěcenými akademickými vavříny... a tisknou je.

To je nádhera! To všechno se stalo od roku 1968. Příčinou byl jeden jediný bestseller. Jak asi musela být taková teorie silná a dynamická, když před i za kulisami dokázala rozpoutat skutečnou „bitvu“. Mně se to líbí. Nemluví to ve prospěch naší společnosti, že se dokázala rozhybat a dostat do obrátek jedinou inspirativní myšlenkou? Nesvědčí to o tom, že kromě auta, ledničky a jiného komfortu má ještě smysl i pro otázky, které z materiálního hlediska nic nevynášejí? Že se zajímá o původ člověka a svůj „sen“ o budoucnosti nevyplňuje pouze vidinou přírůstku hrubého domácího produktu?

Ačkoli je to vždycky lákavé, nechci se na tomto místě vyrovnávat s argumenty svých přátel z druhého břehu. To jsem učinil v „Křížovém výslechu“. Jeden jediný bod musím vytrhnout z tvrdě vedené diskuse, protože je nevěcný a podlý. Zvláště ve školách (vím to z řady dopisů, které mi píší školáci) a v publikacích, určených pro mladou generaci, se skrytě či obnaženě tvrdí, že teorie o božských astronautech je škodlivá, že představuje nebezpečí pro lidstvo. Jak to?

Operace na třech úrovních

Myšlenkově se operuje na třech úrovních:

1. Uznávaný a přijatý obraz světa necítí žádnou potřebu mimozemských návštěvníků v prehistorické době. Všechny záhadné jevy minulosti vysvětluje přirozeným, logickým a hlavně mnohem jednodušším způsobem než návštěvou a účinnou pomocí mimozemšťanů.
2. Zastánci teorie o božích astronautech pokládají naše dávné předky za hloupé a omezené, protože o nich tvrdí, že nebyli schopni samostatně myslet, a tudíž nebyli s to bez mimozemské pomoci postavit monumentální stavby.
3. Tato teorie je nebezpečná pro lidstvo, protože člověk je vedený k tomu, aby věřil na mimozemské bohy, aby doufal v jejich pomoc, a tím skládá ruce do klína a očekává, že jeho problémy vyřeší mimozemšťané.

Tato nesprávná obvinění vyžadují jednoznačnou reakci. Mají skutečně „esenciální“ povahu a jsou to stále aktuální východiska celosvětové diskuse. Působí jako drogy, které ochromují mozek a brání přemýšlet.

Základní stavební kameny

Jak to ve skutečnosti vypadá s teorií o božských astronautech? ad 1) Neznám žádnou teorii, která by takto přesně a také logicky zapadala do naší prehistorické minulosti, a tím byla s to vysvětlit nevyřešené jevy na úsvitě lidských dějin:

- Vznik života na Zemi.
- Vznik inteligence na Zemi.
- Rozdíly mezi opičími druhy a inteligentním člověkem (chybějící spojovací články).
- Shoda bílkovinných struktur mezi šimpanzem a člověkem (chybějící evoluční motor).
- Prapočátek náboženství.
- Původní jádro globálních mytologií.
- Boží popisy ve Starém Zákoně s „ohněm, chvěním, hlukem a kouřem“ - stejně jako v mnoha jiných starobyklých textech.
- Vznik ras a obrů.
- Jmenovitý seznam „padlých božích synů“ v Knize proroka Henocha.
- Otázka Boha a Dávla, prastarých symbolů Dobra a Zla.
- Líčení božích trestních tribunálů v prehistorických dobách.
- Potopa světa.
- Legendární první králové a praotcové.
- Mizení náboženských a mytologických postav „do nebe“.
- Vznik a/nebo motivace dosud nevysvětlených staveb v prehistorické době (zbudované z respektu k „bohům“, postavené pomocí nástrojů, které poskytli „bozi“ nebo byly vyrobené a zkonstruované na základě kněžských poznatků z „božské“ minulosti).
- Architektonické komplexy, sloužící jako úkryty před „bohy“ (podzemní města, obydlené jeskynní labyrinty, dolmeny).
- Efekty časového posunu, které se ve starých textech neustále opakují (vyličené v japonském Nihongi, dočasné zmizení

Abímeleka v Knize Barucha atd.).

- První mumifikování (Lidé doufali v tělesné znovuzrození při návratu bohů).
- Často líčený strach z návratu bohů (Protože člověk přestoupil boží zákazy, obával se trestu mimozemšťanů).
- Vznik potravin na způsob pšenice či kukuřice, popsán v různých mytologiích.
- Nejranější oběti k uctění bohů (Mimozemšťané si svou „rozvojovou pomoc“ nechali často platit v naturáliích).
- Vznik starobyklých náboženských symbolů a kultů (kult Slunce, hvězd, létajících čtunů na nebesích, kol na obzoru, technických přístrojů jako například Archy úmluvy či Šalomounova létajícího vozu).

- Vznik bájí (jako třeba o boji archanděla Lucifera s „ohnivým mečem“ proti archandělu Gabrielovi).
- Vznik nespočetných nábožensky motivovaných skalních kreseb kolem celé zeměkoule.
- Vznik kultovních a božích figurek v raném starověku (jako jsou zobrazení bohů v helmicích, postavy oblečené do jakési obdoby skafandrů, okřídlení bozi, technické vybavení atd.).
- Vznik obrovských vyřezaných obrazů (které byly situované tak, aby je mohli spatřit létající „bozi“).
- Vznik dodnes praktikovaných kultů na počest mimozemšťanů (jako třeba u kayapských Indiánů v Brazílii nebo u Indiánů kmene Hopi v americké Arizoně).

Tohle samozřejmě není žádný dokonalý seznam. Chtěl jsem pouze připomenout několik málo „aktuálních bodů“. Při troše dobré vůle a mírné objektivitě musejí moji kritikové přiznat, že tyto články se dotýkají přesně toho, kde dosud ve výkladu raných lidských dějin zela neobjasněná mezera.

Osvětlení temných epoch

Při minimální ochotě k věcnosti už nelze udržet lapidární konstatování, že není zapotřebí „mimozemšťanů“ k osvětlení temných epoch naší minulosti a že teorie o jejich někdejší přítomnosti na naší planetě není schopná nic vysvětlit. - Hlava vědy by byla zčásti holohlavá, kdyby se nezakrývala lokýnkami, které jinak nejsou k ničemu.

Jednodušší odpovědi

Kdepak jsou ty „jednodušší“ odpovědi na nevyřešené záhady minulosti? Což je teorie o božských astronautech zavrženíhodná právě proto, že má k dispozici skutečně jednodušší odpovědi? Je opravdu „jednodušší“ předpokládat, že za vývoj člověka až na úroveň homo sapiens je třeba vděčit miliónnásobné náhodě genetické evoluce, než souhlasit s tím, že mimozemšťané stvořili inteligentní bytosti „podle obrazu svého“ - jak se to tvrdí v bájích? Není prostomyslným nedopatřením místo jednoduché odpovědi tvrdit, že vznik mytologií a náboženství na úsvitu dějin (i s jejich technickými údaji, mnohokrát vyloženými v textech) je možné pochopit díky jakési složité křivolaké psychologizaci? Budeme-li souhlasit (prosím pěkně jenom na zkoušku!) s někdejší přítomností mimozemšťanů, nemusíme vůbec naše předky přivazovat k psychiatrické pohovce, abychom jejich sdělení obohatili o vágní, ale skutečně velice vágní vysvětlení.

Opravdu je jednodušší popřít prehistorickou existenci obrů, než se tímto jevem zabývat. Stopy obrů jsou ve starých textech stejně tak nepřehlédnutelné jako fotograficky zachycené stopy, které zanechali v půdě při svém pobytu na Zemi. Jako jednoduchá odpověď na záhady se tato metoda rozhodně nedá označit.

Pracovní slepota vzniká všude, nejen v chrámu vědy, když se chcete zbavit poněkud rušivých novinek. Aby si v přibýtku zděděných poznatků člověk mohl nerušeně předvádět svůj vlastní narcismus, sahá spíše po těch nejabsurdnějších vysvětleních, než aby projevil alespoň minimální ochotu naslouchat něčemu novému.

Před 2500 lety řekli bozi našemu předkovi, proroku

Ezechieli: „Vy lidé máte oči, abyste viděli, a stejně nic nevidíte!“ Dnes by k tomu asi připojili: „Máte rozum, a nepoužíváte ho!“

ad 2) Nikde jsem nenapsal, že by naši předkové byli hloupí a že by nebyli schopni postavit prehistorické stavby. Nikde jsem neprohlásil, že by mimozemšťané budovali megalitické chrámy nebo pyramidy nebo že by vyrývali obrazy na plošině u Nazky. To jsou zlovolné pomluvy mých nevěčných protivníků. Jsou to výstřely, které míjejí svůj cíl.

Mezinárodní kamenická škola?

Zastávám ovšem názor, že původ a motivační důvody některých záhadných staveb je nutné odvozovat od mimozemských bytostí, nebo že byly použité techniky, ve kterých „bozi“ vyškolili naše dávné předky. Pro mou domněnku existují velmi dobré důvody! Jak jinak by se dala vysvětlit viditelně stejná mistrovská práce kolem celé zeměkoule? Podle platného učeného mínění se jednotlivé rané kultury vyvíjely na sobě naprosto nezávisle - na Velikonočním ostrově a v Bretani, předchůdci Inků a někdejší obyvatelé britských ostrovů (Stonehenge). Nebo kde libo. Tak to být nemohlo.

Když jsem na Velikonočním ostrově spatřil opracované kameny, které se naprosto přesně podobaly opracovaným kamenům z peruánského Sacsayhuamanu, a když se setkávám se stejnou

„fabrikací“ na Maltě, v tureckém Catal Hüyük a libanonském

Baalbeku, tak se přece neodbytně vtírá otázka: Kdepak byla nějaká mezinárodní kamenická škola, která své mistry, vzdělané podle jednotného systému, rozesílala do všech koutů světa, aby všude pracovali stejnou technikou?! Vždyť přece neexistovala jakkoli organizovaná „komunikace“, třeba pomocí letadel, lodí, nebo třeba časopisem pro architektky „Megalitické stavby dnes“.

Naši dávní předkové se přizpůsobovali pokroku

Moje jednoduchá domněnka:

Když naši předkové jen tak pro nic za nic na celém světě navrstvili gigantické monolity tak, že vznikly chrámy nebo pyramidy, aniž by o sobě navzájem věděli, musel existovat společný motiv pro tuto neskutečnou otročinu. Nebo snad ne?

Když nám prorok Henoch servíruje na mnoha stránkách své knihy astronomické lahůdky (o jejich skutečném smyslu nemohl mít ve své době ani to nejmenší tušení!) a navíc tvrdí, že „strážci nebes“ mu to všechno nadiktovali, pak musí být dovolené se zeptat: Kdepak to vlastně byli, tihle „strážci nebes“?

Tímhle „věčným ptaním“ (to je teď přece velmi moderní!) na takové pověsti, jak to asi všechno kdysi opravdu bylo,

přece nedávám našim předkům nálepku hlupáků! Naopak - považuji je za velmi inteligentní a chytré, protože se přizpůsobovali pokroku!

(Což se nedá říci o některých kritikách naší teorie.)

Při spekulacích o inteligenčním kvocientu našich předků se znovu vynořuje tvrzení, že pokusy prokázaly, že opice - a z nich zvláště šimpanzi - se vyznačují tvůrčí inteligencí. V řadách pokusů byly opice dovedené k tomu, aby mačkaly určitá tlačítka, čímž se dostaly k potravě, rozsvítily světlo nebo obsluhovaly vypínač, který umožňoval „komunikaci“ se soukmenovci v sousední kleci.

Opičí škola

11. října 1978 FRANKFURTER ALLGEMEINE ZEITUNG oznámily:

„Město pro 10 000 opic vzniká v současnosti poblíž Orlu u Černého moře. Opice patří vědeckému výzkumnému institutu pro experimentální patologii a terapii. Jak oznámil moskevský týdeník „Nedelja“, předpokládá stavební plán architekta Vadima Adamoviče na ploše více než 84 hektarů budovy laboratoří a několik domků, v nichž mají bydlet zvířata. Každý domek bude mít vodovod, bambusové postele a denní světlo. Stěny mají být natřené epoxydovou barvou. Ke každému domku bude patřit volný výběh. Podle údajů týdeníků

„Nedelja“ tak velký opičí útulek dosud nikde neexistuje.

Opičí městečko má od ostatního světa oddělovat svého druhu plot z příčně postavených pozinkovaných železných oblouků.“(50)

Za několik let nás tedy očekává výzkumná zpráva, z níž se s údivem dozvíme, že naši roztomilí předkové nabyli jistě omezené inteligence. Že si v manželské bambusové posteli vedou jako lidé, že už nežerou banány z ruky, nýbrž si je způsobně krájí vidličkou a nožem a pak je teprve pozřou, že hygienicky naprosto bezvadně užívají klozet a že spolu vesele komunikují z jedné klece do druhé pomocí telefonu.

SCHWEITZER ILLUSTRIRTE 51) napsal, jaké namáhavé drezúry je zapotřebí k tomu, aby se z opic stali salonní tvorové.

4. července 1971 se v zoologické zahradě v San Francisku narodila gorilí holčička Koko. Jedna mladá dáma jménem Petty

Pattersonová, si vzala Koko k sobě a naučila ji - světe, div se!

- za sedm let každodenního soužití 350 slov, kterými Koko umí vyjádřit svá přání. Učitelka Patty se nejprve sama naučila řeč hluchoněmých, aby se dokázala s Koko porozumět. Nyní, po sedmi letech, Koko používá znaky. Nedávno Koko získala v gorilím samci jménem Michael svého partnera. Nezbyvá než čekat, jestli dětičky podědí inteligenci matičky... nebo jestli s nimi slečna

Pattersonová znovu bude muset absolvovat opičí školu. Ona přece vycvičila jen jedinou opici, ale tím nezměnila opičí původ!

Člověk se s šimpanzí inteligencí daleko nedostane. V jedné senegalské zvířecí rezervaci existuje „opičí škola“ (52) se „šimpanzím rehabilitačním programem“. Stella Brewersová se od roku 1968 ujímá takových šimpanzů, kteří ztratili své rodiče nebo kteří se v zoologické zahradě či v cirkusu dostali pod lidský vliv a přitom se odnaučili, co musejí umět k životu ve volném pralese, aby žili a přežili. Zpátky k přírodě - pomocí lidského vyučování!

Takže: Opice získaly svou porci inteligence - lidským úsilím a poučováním. Člověk je učí mačkat určitá tlačítka - říkat slova, rozumět posunkům, umět žít ve vlastním prostředí.

Nic z toho všeho nenapadne opice samy od sebe. My, lidé, jsme jejich učitelé. Jestli tyhle vycvičení šimpanzi a gorily dosáhnou během několika generací jisté samostatnosti, třeba už i zpola „rozumně“ budou umět mluvit a vyvinou něco podobného civilizaci, pak bychom my, lidé, sehráli v jejich existenci roli

„bohů“! My jsme jim zprostředkovali znalosti, my jsme jim poskytli základy, na nichž se rozvinuly. Ze zorného úhlu „rozumných“ opic jsme právě my disponovali moudrostí a mocí.

Proto podle mého názoru dokazují tyto pokusy přesně opak toho, co jejich iniciátoři sledovali. Nebude dokázané, že opice byly odjakživa samostatné - spíše se dokáže, že se takovými mohou stát s cizí pomocí.

Nechávám na přemýšlivém čtenáři, aby si z tohoto výkladu sám vyvodil závěry o počátcích lidské inteligence. Kdo asi byli naši učitelé?

ad 3): Je teorie o božských astronautech nebezpečná? Může lidi

„svádět“ k tomu, že budou nečinně čekat na průběh věci, a doufat, že jejich problémy vyřeší mimozemšťané?

To je to nejzabedněnější ze všech možných zabedněných nařčení!

Všichni, kteří mávají kolem sebe touhle lží, by museli nejdřív napadnout představitele etablovaných náboženství, kteří hlásají

„pomoc shůry“. Což neznají slova útěchy: „A Pán ti dá?“ Co se učí děti na hodinách náboženství velkých společenství věřících i malých sekt? „Tlučte, a bude vám otevřeno.“ - „Člověk miní,

Pánbůh mění.“ - „Kdo dá, tomu bude dáno.“ - „Blahoslavení chudí duchem, neboť jejich jest království nebeské.“

Nebezpečí, že by člověk negoval osud, podceňoval vlastní sílu a přenechával rozhodnutí nějaké nedefinovatelné bytosti, se rozhodně netýká dosahu hypotézy o božských astronautech. A to zcela odhlédneme od toho, že nejde o žádné svaté učení - a také jím ani nechce být. A přesto tvrdím: Mimozemšťané se vrátí!

Křesťané očekávají druhý příchod Kristův. V Evangelii je uvedeno: „Přijde u veliké moci a náhery, trůn jeho bude na nebesích, kde bude také soudit.“ Tato naděje na návrat existovala už před dvěma tisíci lety, když Ježíš putoval mezi Židy, kteří už dávno očekávali svého Mesiáše. Nepoznali v Ježíši svého vykupitele.

Bozi slíbili, že se vrátí

Ve Starém Zákoně existují postavy jako předpotopní prorok

Henoch, který navždy zmizel se „strážci nebes“, nebo jeho kolega

Eliáš, o němž se říká, že zmizel v oblacích „na ohnivém voze“.

Podle tradičního učení by se Henoch a Eliáš museli vrátit, aby tu zemřeli.

Bep-Kororoti, v indiánské legendě kmene Kayapo od brazilského Ria Fresca „válečník z vesmíru“, kterého uctívají jako boha, jim slíbil před svým odletem do vesmíru, že se ve vzdálené budoucnosti zase navrátí. - Katchinové, bozi Indiánů kmene Hopi v Arizoně, se rozloučili stejně: slíbili, že se vrátí.

Omyly jedné víry

Když bílí dobyvatelé (1524/25) vkročili do říše Inků, vítalo je obyvatelstvo přátelsky, protože báje říkala, že jednoho dne se bozi zase vrátí. Věřili tomu, a tak velice naivně pokládali bandy Španělů pod vedením zlatá chtivého Franziska Pizarra za své navrátilivší se bohy. - Aztékové ve střední Americe naletěli na stejný omyl: Když Hernando Cortez roku 1519 obléhal

Tenochtitlan, největší město tehdejší Ameriky, měla jeho banda obsazení města velice ulehčené, protože Aztékové vycházeli z toho, že dobyvatel je už dávno očekávaným bohem. - Také mořeplavci Jamesi Cookovi při objevení Havajských ostrovů roku

1778 velmi prospělo, že ho domorodci pokládali za svého boha

Lona se zlatým vlasem, který se údajně měl vrátit do jejich země.

Co to bylo za „bohy“, kteří pronášeli tak závazná prohlášení, která jsou v takovém množství zaznamenána ve starých bájích? To přece nemohli být ani nějakí mlhaví duchové, ani fantastické přízraky. To byly fyzicky velice hmatatelné bytosti, které sestoupily z nebes a žili mezi našimi předky - bytostí, kterým byla připisována převaha vzhledem k jejich božské moci.

Když tyto bytosti vyrazily na zpáteční cestu do kosmu, byl jejich slib návratu chápán jako naprostá samozřejmost.

Vždyť to bylo „božské“ slovo!

Byl slib návratu od mimozemšťanů pouze lehkomyšlným příslibem? Ne. Znali fyzikální zákon časového posunu, podle kterého astronauti ve velmi rychle létajících kosmických lodích podléhají jinému času než my pozemšťané. Věděli přesně, že v jejich kosmických lodích uplyne jenom několik let, zatímco na

Zemi to budou celá tisíciletí. Mimozemšťané mohli slíbit, že se vrátí. A oni to také dodrží!

Co očekávají mimozemšťané při svém návratu?

Planetu, na které se národy přou ve své panovačné zaslepenosti? Zpohodlnělé, nečinné lidstvo, které zanedbalo, zapomnělo nebo zneužilo „božské“ dědictví inteligence? Očekávají

„bozi“ planetu s pokročilou technikou, s atomovými elektrárnami a kosmickými loděmi, nebo kulturu doby kamenné s lidmi, kteří za světla čadivých olejových lampiček brousí ve studených jeskyních své šípy? Očekávají společnost, jejíž členové zapírají svůj majetek a závistivě pošilhávají po majetku toho druhého, nebo očekávají eticky a morálně pevné společenství, které dodržuje jimi uložená příkázání?

Jaká příkázání?

Nejjasnější pokyny na cestu za cílem lidského určení stojí ve Starém Zákoně:

A Bůh jim požehnal a řekl jim:

„Plodte a množte se a naplňte zemi.

Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nade vším živým, co se na zemi hýbe.“ (První Mojžíšova, 1, 28)

Úkol byl jednoznačný. Měli jsme využít lidské inteligence k tomu, abychom vládli zvířatům a „podmanili si zemi“, která nám poskytuje svá bohatství - kyslík, vodu, nerosty, ropu atd.

Ať už chápeme starozákonního boha, udílejícího tyto pokyny, jako všemocnou, nepochopitelnou duchovní bytost, nebo jako konkrétního mimozemského tvora, je každopádně jasné, že tento bůh či „bozi“ měli nad lidmi převahu.

Duchovní bytosti nebo mimozemšťané věděli, k jakému výsledku povede příkaz „Množte se!“, totiž k přelidnění, a tím k válkám o nový životní prostor, k nedostatku potravy, ošacení, krátce řečeno k nouzovým stavům, které bude možné překonat pouze inteligencí. Proto vybavili lidi inteligencí, která umožňuje řešení těchto problémů. Tak je také třeba chápat tuto mnohoslibnou větu:

„A toto je teprve začátek jejich díla. Pak nebudou chtít ustoupit od ničeho, co si usmyslí provést.“ (První Mojžíšova, 11, 6)

Byly nám poskytnuté inteligenční schopnosti, jak se vypořádat se svými problémy, takže nemáme žádný důvod k tomu, abychom složili ruce do klína a čekali na mimozemskou pomoc!

Elohim = bozi

V biblických citátech se hovoří o Bohu v jednotném čísle. Není to nemístný trik, když mluvíme o „bozích“?

V originálním hebrejském textu se pro pojem „bůh“ užívá množného čísla „Elohim“. Konatelské slovo (přísudek) s implicitním významem množného čísla je v jednotném čísle.

Například: „A Bůh (ve skutečnosti „bozi“) stvořil lidi k obrazu svému.“ Protože je přísudek v jednotném čísle, změnili překladatelé podstatné jméno v množném čísle „Elohim“ také na jednotné číslo, na „Boha“.

Jak mne ujistili zkušené teologové, bylo by de facto přípustné, přiřadit k množnému číslu „Elohim“ podmět tak, aby

došlo ke shodě podnětu s přísudkem. Pak by ovšem překlad zněl:

„Boží stvořili lidi k obrazu svému.“

Jak mohli „boží“ poručit lidem, aby se množili a podmanili si zemi, když museli vědět, že důsledky z tohoto splněného úkolu nepovedou k žádnému dobrému konci?

Desatero přikázání

„Boží“ opustili lidstvo na úsvitu dějin, ale zanechali mu jasná přikázání. Pokud by se dodržovala, vznikla by zdravá, slibná a všech rozporů prostá civilizace a byla by zaručená kultura na vysoké úrovni. - V Druhé knize Mojžíšově, kapitola 20, verše

2-17, stejně jako v 5. knize, kapitola 5, verše 6-21, je uvedené

Desatero přikázání, které boží svěřili našim předkům a zanechali jim ho jako své dědictví. V biblických překladech stojí před každým přikázáním tvar rozkazovacího způsobu: „Nesmiš!“ Ve skutečnosti je však naprosto přípustný i překlad: „Nebudeš!“, protože hebrejský pojem zahrnuje obě významové verze.

Jestliže některá přikázání nahlížíte ze zorného úhlu proroka minulosti, tak se vám odhaluje nová perspektiva pro budoucí návrat bohů.

První přikázání nařizuje:

„Nezobrazíš si Boha zpodoběním ničeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí.“

Mimozemšťané o sobě věděli, že nejsou všemocnými a nadčasovými bohy. Snad i oni uctívali to nepochopitelné Cosi, co je ve všech náboženstvích vzhledem k nedostatku lepších pojmů označováno slovem „Bůh“. Rovněž jim bylo známo. Stejně tak jim bylo známo, že naši nic netušící předkové je pokládali za „bohy“, ale jim velice záleželo na tom, aby mezi sebou a oním nepochopitelným

Bohem udělali tlustou čáru. Aby zabránili tomu, že by se budoucí generace modlili k dřevěným, kamenným či plastickým modlům, striktně zakázali zhotovovat vyobrazení „Boha“. A co se stalo?

Hned po odletu mimozemšťanů do nekonečných vesmírných dálek lidé toto přikázání přestoupili. Ve všech náboženstvích všech kultur byly zhotovené boží obrazy a pokřtěny nejrůznějšími jmény. Znam pouze jediné náboženství, které dodržuje toto přikázání: islám netrpí žádné boží zobrazení.

Čtvrté přikázání vyžaduje:

„Cti otce svého i matku svou, abys dlouho žil!“

To je snad jediné z Desatera přikázání, které dodržují všichni řádní lidé.

Připadá mi zajímavé spojení tohoto přikázání a příslibu dlouhého života, protože se tu nabízí zcela moderní aspekt. Proč žije déle člověk, který ctí svoje rodiče? Není to moudrý odkaz na poznatky, které potvrdily teprve moderní výzkumy?

Že totiž teplo „rodinného hnízda“ poskytuje duchovnu téměř celoživotně pocit klidu, bezpečí a jistoty, stejně jako vice versa potlačené duchovno člověka v mládí vede k neštěstí. Duševně trpící lidé jsou podle moderních výzkumů dokonce náchylnější na onemocnění rakovinou. To znamená, že plnění tohoto přikázání slibuje i delší život. 5. až 8. přikázání jsou jednoduchá, jasná a pokud by se striktně dodržovala, tak zaručí nebe na zemi:

Nezabiješ!

Nesesmilníš!

Nepokradeš!

Nevydáš křivého svědectví!

Je to skutečně taková malá násobilka pro klid a blaženost. Bylo by nepředstavitelně nádherné, kdyby lidé neustále dodržovali tyto moudré zákony „bohů“! Svět, ve kterém by se nezabíjelo, a to pod žádnou záminkou a z žádného podnětu. Žádné války, žádné vyvražďování národů. Televizní zprávy, které dennodenně nehlásí nic jiného, by se mohly stát opravdu radostnou událostí. Ano, klid a mír byl vlastně naprogramován už před tisíci lety!

„Nesesmilníš...“ Mám pocit, že tohle přikázání nijak zvlášť přehnaně neplatilo už v době, kdy bylo vyslovené. I dnes, kdy jsou lidé opojeni neomezenou svobodou, se tohle přikázání s oblibou často přeslechne. Kolik hádek a utrpení by se stalo rázem zbytečnými, kolik slz by zůstalo nevyplakaných, kdyby se dodržoval tenhle tisíciletý zákon, přenesený na naši planetu z nějaké jiné hvězdy?

Museli bychom vzdávat věčné díky nebesům, kdyby se dodržovalo přikázání „Nepokradeš!“ Na domovních dveřích žádné zámky, trezory ve šrotu, policisté v penzi, kapsy bez knoflíků... protože se prostě nic nekrade! Skutečnost změnila bezvadně přikázání na utopii.

„Nevydáš křivého svědectví...“ Kolik milionů lidí bylo - už od nepaměti! - odsouzených na základě křivé výpovědi? Nesčíslněkrát se lidé ošidili a vyslovili nepravdu o svém sousedovi. Je to moudrý zákon, jehož platnost lidé popírají dnes a dennodenně. Proto ale ještě zákon není špatný...

9. přikázání se mi zdá po výtce politické a formulované na základě obrovské zkušenosti:

„Nebudeš dychtit po domě svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního ani po jeho otroku ani po jeho otrokyni ani po jeho býku ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu.“

Jaká prozítknost „bohů“! Jak dobře znali produkty, kterým propůjčili inteligenci! Věděli, že závist ničí jakékoli soužití. Kodifikovali pojem „vlastnictví“: po tom, co získal jeden člověk, nesmí dychtit druhý.

Lidskými dějinami se vine a je stále výraznější červená nit všepožírající závesti. Nepodporuji ji mnohé strany, zájmová sdružení, univerzity - úporně, tajně i veřejně? Nemusí se přerozdělit to, co někdo nabyt svou pílí? Není, když se

odhlédne od všech průvodních jevů, závist koneckonců skutečnou prapříčinou velkých sporů uvnitř i mezi národy? Boží znali budoucí vývoj a věděli, proč nastolují ty které zákony.

Jsem dalek toho, abych myslel zarytě konzervativně, a na celé hony jsem vzdálený těm, kteří to, co bylo včera, pokládají za dobré a ještě lepší než to, co je dnes a co se stane v budoucnosti, ale přesto tvrdím, že naše planeta by musela být něčím jako rájem, kdyby se lidé přidržovali těchto jednoduchých příkázání „bohů“. Tahle prastará příkázání zahrnují všechno, co je předpokladem úspěšného soužití lidstva. Bez jakýchkoli pochybností. Na celém světě neexistuje žádný tak výstižný zákoník, který by alespoň přibližně obsahoval tak přesvědčivý kodex v tak mála stručných příkazech a zákazech.

Doufám, že boží neudělají inventuru už zítra a nepoznají, co se zbylo z jejich velkolepého plánu.

Co očekávají mimozemšťané?

Co asi tak očekávají mimozemšťané při svém návratu? Jak budou reagovat na stav naší společnosti s jejími pochybnými vymoženostmi?

V palubním počítači na jejich kosmické lodi jsou uloženy koordináty našeho slunečního systému a jako cíl je naprogramovaná planeta Země. Není žádný rozdíl v tom, jestli se vrátí původní osádka, starší jenom o několik let, nebo jestli slib návratu naplní nová generace. Je to podobné jako v případě moderních kolonizátorů: dali „divochům“, jak se jim tehdy říkalo, pokyny a poskytli jim pomoc. Nešetřili chválou a vděčností, pokud jejich rozkazy byly vyslyšené a vykonané, nebo použili drakonická opatření, pokud se něco nevyvíjelo podle jejich představ.

Kdo mi bude oponovat, že mimozemšťané by nikdy nejednali v

„koloniálním stylu“ a že samotná tato domněnka může pocházet jenom z „reakčního“ uvažování, tak toho budu muset upozornit, že se krutě mylí! „Boží“ stvořili lidskou inteligenci „dle obrazu svého“. Proto je náš způsob myšlení velice podobný myšlení našich božských předků. Báje podávají výmluvná svědectví, že

„boží“ v prehistorické době nezacházeli s pozemšťany zrovna v rukavičkách. Bez velkého váhání ničili celá města ohněm a sírou, která přšla z nebes. Když se rozzlobili na své plémě, neváhali utopit většinu lidstva, jak je to popsáno v sumerském Eposu i

Gilgamešovi a v Bibli v příběhu o Noemově záchraně. Naskytá se otázka, jestli by si mimozemšťané v naší době mohli takovýto rigorózní postup vůbec dovolit.

Energie je alfa a omega

Časem je možné díky energii manipulovat. Kdo disponuje nevyčerpatelným množstvím energie, může si dovolit všechno, protože čas je na jeho straně. Pokud by osádka mimozemské kosmické lodě zničila současnou lidskou kulturu deštěm bakterií, mohla by vyčkat, dokud lidská inteligence znovu nedospěje na určitý civilizační stupeň.

Mimozemšťané disponují gigantickým množstvím energie - mohou nastoupit do své kosmické lodě a odletět do jiného slunečního systému. Zatím oni zestárnou jenom o několik let, může - podle rychlosti - na naší planetě uplynout 10 000 let. Když se vrátí, tak už se tu vyvinula nová civilizace. Z toho vyplývá, že mimozemšťané si mohou dovolit dočasně ten či onen produkt své „kolonizační činnosti“ vyřadit z plánu, vymazat ho. Čas je na jejich straně.

Co můžeme dělat my, abychom se vyhnuli hněvu navrátilivších se „bohů“? Máme nějakou šanci se jim vyrovnat, takže už bychom se nemuseli obávat jejich technické převahy?

Jděte a množte se!

Původní příkaz zněl, že si máme „podčinit zemi“. Bylo rozkázáno:

„Jděte a množte se!“ - Slovo „množit se“ je ve všech překladech smyslově totožné se slovem „zvětšovat se“. Růst a zvětšovat se není totéž. Růst znamená být vyšší, zvětšovat se je totéž co zmnohónásobit se.

Jestliže nám mimozemšťané naroubovali inteligenci, vztahuje se ono „růst“ spíše na růst inteligence a veškerá inteligence se vyznačuje zvědavostí, co je motorem jejího zvětšování. Ve speciálním slova smyslu se jedná o vědeckou zvědavost. Je-li naše vědecká zvědavost inspirována inteligencí mimozemšťanů, která tu naši převyšovala, pak se potvrzuje objevováním energetických zdrojů na naší planetě.

Vítězství inteligence

Znám celý mužský chór s ochraptělými hlasy, který doslova srdceryvně varuje před vykořisťováním naší planety.

Hluboce se mě dotýká, jak málo si tento sbor cení lidské inteligence. Ta totiž hýří dostatečným množstvím nápadů, aby suroviny, které by v kterékoli době docházely, nahradila jinými. Je to jaksi nesprávně vystavený účet: Suroviny, které jsou vzácné, jsou drahé, a jsou tím dražší, čím jsou vzácnější, až jsou jednoho krásného dne k nezaplacení. Nejpozději v tomto okamžiku inteligentní člověk vymyslí, jak se dá dosáhnout stejného účinku s jinou surovinou či jiným materiálem. Člověk vždycky najde příslušnou cestu.

Všechny motory na světě, které jsou v současnosti poháněné ropnými produkty, by už dnes mohly být přebudované na vodík. I recyklační metoda se zrodila z nouze, která je příslovečně vynalézavá - z téměř kteréhokoli odpadu se může udělat něco jiného, nového.

Lodní lékař, dr. Robert Mayer (1814-1878), se stal objevitelem „zákona zachování energie“. Podle tohoto objevu tisíciletí je souhrn energie ve vesmíru konstantní a všechny formy energie je možné navzájem transformovat. Wernher von Braun napsal:

„Věda zjistila, že nic nemůže zmizet beze stopy.

Příroda nezná ničení, pouze změnu.“

Ať to už byl jediný Bůh, nebo ať to byli moji mimozemští bozi, úkol, kterým byli lidé pověřeni, měl pořád stejný smysl: podmanit si zemi... a růst a následovat Boha či „bohy“.

Kdybychom tento odvážný úkol změnili v jeho opak tím, že bychom očerňovali technický pokrok, zatracovali využití energetických zdrojů a nechali nevyužitou sílu atomu, bylo by to totéž co harakiri. Božský úkol zněl jinak.

Lidstvo by se mělo morálně, eticky a technicky připravit na návrat „bohů“. Desatero přikázání jako výraz dokonalé moudrosti by se znovu mělo vrátit do našeho života. Naše zvědavá inteligence by znovu měla zaujmout to místo na žebříčku hodnot, které jí přisoudili „bozi“. Pomocí tohoto vysoce moderního programu by se na světě odstranil hlad, války by se staly temným příznakem včerejška, smysluplná práce by nebyla utopií.

Mimozemšťané nás budou pokládat za své partnery pouze v tom případě, když se „jejich obrazu“ budeme alespoň podobat. Je možné s tímto krédem ještě se vši upřímností tvrdit, že široký myšlenkový záběr teorie o božských astronautech obsahuje přání či vede k tomu, abychom nečinně čekali na pomoc „bohů“? Bude-li tato teorie chápána ve svém konstruktivním, pozitivním aspektu, může lidstvo klidně a se značnou důvěrou kráčet vstříc mírové a pokrokem pozeňované budoucnosti. Už by se nemuselo obávat návratu

„bohů“. Ovšem stav, který by jim byl nyní na jejich planetě předveden, nahání strach. Musíme ho změnit.

Na závěr ocitujeme Olympiana, J. W. Goetha:

„Zvykli jsme si na to, že lidé zásadně zesměšňují to, čemu nerozumějí.“

SDĚLENÍ

V posledním, dvaapadesátém čísle časopisu DER SPIEGEL, ročník 1978, uveřejnili čtrnáctistránkovou zprávu:

Astronomie: Nový scénář vesmíru.

Pozorní čtenáři mých knih se setkali v důkladném a hutném výkladu s leckterými „starými dobrými známými“.

V prvním čísle z roku 1979 se ve SPIEGELU objevilo sdělení, které bych chtěl pro jeho výjimečně pozoruhodný obsah ocitovat na závěr své knihy doslova. Vyvolává ve mně naději, že můj požadavek, opakovaný v každé knize a v každé přednášce, aby se všechny zainteresované vědy podujaly hledání mimozemských inteligencí, konečně našel svůj ohlas:

Kosmické hledání

„Neumím si představit strašnější noční můru než komunikaci s takzvanou vyspělejší...vesmírnou civilizací.“

Tento citát biologa z Harvardu a nositele Nobelovy ceny,

Georga Walda, se nalézá v prvním čísle nového časopisu, který se upsal hledání cizích inteligencí: „Cosmic Search“ vychází od ledna (za roční předplatné 16 dolarů mimo území

USA) dvakrát měsíčně a je třeba s ním počítat. Redakce totiž sedí v radioobservatoři Státní univerzity v Ohio a k vydavatelům patří tak seriózní vědci jako britský astronom Martin Rees z Cambridgeské univerzity, Nikolaj Kardašev z Institutu pro výzkum vesmíru sovětské Akademie věd, a John Billingham, ředitel amerického programu „Search for Extra-Terrestrial Intelligence“ (SETI). Není to tedy něco, co by si mohli vzít nekritičtí vyznavači UFO s sebou do kapsy na výlet, nýbrž je to látka pro pozemšťany, kteří jinak postrádají fantazii ve vědě.